

บทนำ

อารมณ์เสีย

สิงห์เหนือ เคซัส ฉัตรกมลลา อยู่ในระหว่างการเดินทางที่ไม่จำเป็นเลยสักนิด เวลาทำงานของเขาถูกรบกวนด้วยเรื่องของ เสือใต้ เคซัส ฉัตรกมลลา เพราะมันไม่ใช่คนอื่นคนไกล แต่เป็นน้องชายต่างมารดาของเขา มันคือคนที่มีสายเลือดของ ดอน เคซัส ฉัตรกมลลา ครึ่งหนึ่งเหมือนกัน

เสือใต้ใช้อำนาจในทางมิชอบ ด้วยสถานะตำแหน่งท่านรองประธานกรรมการบริหารกิจการในเครือเคจีกรุ๊ป ซึ่งเป็นยักษ์ใหญ่ในวงการธุรกิจระดับโลก จัดการกับวันลาพักร้อนของตัวเองด้วยมารยาทอันหยาบคายที่สุด

‘ลาเอง เซ็นเอง อนุมัติเอง’

สิงห์เหนือเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ เพิกเฉยต่อการกระทำของน้องชาย ทว่าเมื่อน้องชายอยู่ เสือใต้ก็เหมือนจะยิ่งได้ใจ เวลาผ่านไปนานกว่าสามเดือนแล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมกลับไปทำงาน ทำให้สิงห์เหนือ

เริ่มมีโทษและควบคุมไม่อยู่

ชายหนุ่มส่งคนออกตามสืบหาความจริง การโทรศัพท์ถึงเสื่อไต้ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะพวกเขามีสัมพันธ์ที่ไม่ดีต่อกันนัก เรียกได้ว่าเป็นความสัมพันธ์แบบพิเศษระหว่างพี่น้องที่ไม่เหมือนครอบครัวอื่นก็เป็นได้ ตอนยังเด็กพวกเขาเคยไล่ฆ่ากัน ทำร้ายร่างกายกันเป็นว่าเล่น

ทำให้ฝ่ายตรงข้ามเลือดตกยางออก แต่พวกเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองของ ดอน เคซัส ฉัตรภมลา ผู้เป็นบิดา ซึ่งรักลูกอย่างเท่าเทียม และเลี้ยงลูกแบบให้เรียนรู้อุปสรรคชีวิตด้วยตัวเอง เรียกได้ว่าเปิดกว้างจนเมื่อสิ่งไหนหมองย้อนกลับไป ก็อดคิดไม่ได้ว่าบิดาของเขาช่างกว้างจนเกินไป

‘เสื่อไต้ติดผู้หญิง’

และผู้หญิงคนที่ว่า เป้าหมายของน้องชายคงไม่ใช่เป็นแค่การสานสัมพันธ์กับเธออย่างฉาบฉวย ไม่อย่างนั้นเสื่อไต้คงไม่ประวิงเวลามานานถึงขนาดนี้ นอกจากนี้ผู้หญิงคนที่ว่าก็ยังมีค่าสำคัญไม่น้อย เพราะเธอคือลูกสาวคนเล็กของเจ้าพ่อถังทอง เลอเกียรติ ผู้ทรงอิทธิพลแห่งหมู่บ้านเมืองคาม และจังหวัดที่หมู่บ้านเมืองคามตั้งอยู่

ความบังเอิญยังไม่จบสิ้น เพราะสิ่งไหนก็เพ็งเห็นสัญญาณคู่คำร่วมกับ วันมั่งคั่ง เลอเกียรติ บุตรชายคนโตของเจ้าพ่อถังทอง เกี่ยวกับการส่งออกผลิตผลทางการเกษตร แต่การเกี่ยวข้อยันทางธุรกิจไม่ทำให้สิ่งไหนใส่ใจมากนัก

เป้าหมายของเขาคือการลากตัวเสื่อไต้กลับไปทำงาน เรื่องผู้หญิงถ้าหากเขาคาดเดาถูกต้อง เสื่อไต้จริงจัง ก็ถึงเวลาต้องทำอะไรให้เรียบร้อย แต่ถ้าหากเขาคาดเดาผิด เสื่อไต้ไม่ได้จริงจัง ก็เหมือนกับความสัมพันธ์ครั้งที่ผ่านมา ชอบก็เร่าร้อน เบื่อก็จากลา ก็ถึงเวลาแล้วที่ต้องจาก

“เพราะมันคนเดียว”

มีสิ่งไหนก็เลิกเช่นกัน เพราะทัศนคติการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน เมื่อเลิกกับมารดาของสิ่งไหนе ดอนก็พบรักสตรีคนใหม่ คบหากันกระทั่งแต่งงานกัน และสตรีผู้นั้นก็คือมารดาของเสือได้

แต่ดอนก็มีปัญหาในด้านการปรับตัวเข้ากับภรรยา กระทั่งต้องหย่ากันอีกครั้ง หลังจากต้องหย่ากับภรรยาคนที่สอง ดอนก็ตั้งมั่นว่าเขาจะไม่แต่งงานอีก แต่เลือกที่จะมีความสัมพันธ์แบบจาบจวยกับสตรีในแบบของการแลกเปลี่ยนความสุขทางกาย เบื่อหน่ายแล้วก็แยกทาง

และเพื่อให้ลูกได้รับความอบอุ่นจากมารดา รวมถึงการสั่งสอนจากแม่ เวลาจากแม่ ที่คงให้ลูกได้มากกว่าตอนที่ต้องเดินทางเพื่อทำธุรกิจอยู่บ่อยครั้ง ดอนจึงตกลงกับอดีตภรรยาทั้งสองให้ดูแลบุตรชายเมื่อถึงช่วงปิดเทอม ก็เป็นเวลาของดอนที่จะรับลูกชายทั้งสองไปอยู่ด้วยกัน

ทุกครั้งทีเจอกันก็ตีกันยับ แต่ดอนก็มองเป็นการสานสัมพันธ์แบบลูกผู้ชาย กระทั่งมารดาของสิ่งไหนеและเสือได้ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ดอนก็รับลูกชายมาดูแลแบบเต็มเวลา และปล่อยทั้งคู่อยู่ด้วยกัน โดยไม่สนใจเลยว่าทั้งคู่จะตีกันตายก่อนเวลาอันสมควรหรือไม่

“ไอ้สิ่งไหน!”

สิ่งไหนеเบี่ยงตัวไปด้านซ้าย เสือได้ที่วิ่งถลาเข้ามาหาเขาก็ถึงกับเบรคตัวไถ่ เสียหลักด้วยตัวเอง น้องชายที่วิ่งเลยตัวเขาไปหันขวับมาจ้องมองชายหนุ่ม สิ่งไหนеยังคงทำหน้าที่เฉยเมย แล้วก็สอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง

“สุขภาพด้วยไอ้เสือ”

“แล้วแบบนี้เรียกว่าสุขภาพหรือไง”

“เรียกว่าเป็นการตอบแทนนายด้วยพฤติกรรมและวาจาแบบเดียวกันมากกว่า”

เสื่อได้กำลังอารมณ์เดือด เรื่องความลับที่เสื่อได้ปกปิดเอาไว้ ใ้รู้ว่าเขาต้องการจะปกปิดตลอดไป เขากำลังรอเวลาเหมาะสม แต่สิ่งเหนือทำให้แผนการของเขาพังไม่เป็นท่า สิ่งเหนือไม่ได้มาที่หมู่บ้านเมืองคามคนเดียว แต่ยังพ่วงเอาดอนมาด้วย

และไม่รู้ว่าสิ่งเหนือไปเป่ามนตร์อะไรใส่กระหม่อมแม่ทูนหัวของเขา ฟองฟ้า เลอเกียรติ หญิงสาวที่เอาอกเอาใจเขา ยอมเขาทุกเรื่อง ถึงได้ลุกขึ้นมาแข่งข้อกับเขา และยื่นคำขาดที่ทำให้เสื่อได้หยุดหงิด ทว่าก็ต้องอดทนตอบรับข้อเสนอ เพราะไม่ต้องการเสียเมีย

“ระวังมารยาทหน่อยเสื่อได้”

ถ้าเป็นคนอื่น จะเรียกทั้งคู่ด้วยชื่อกลางภาษาอังกฤษ สิ่งเหนือคือลีโอ เสื่อได้คือไทเกอร์ แต่ถ้าหากเป็นคนในครอบครัวและคนใกล้ชิด ทั้งคู่ชอบใช้ชื่อภาษาไทยมากกว่า ทว่าถึงจะเรียกกันด้วยชื่อภาษาไทย แต่เรื่องศรัลปีไม่กินกัน ก็ยังดำเนินต่อไป

“ฉันต้องทำแบบนี้กับนายด้วยหรือไง”

สิ่งเหนือถอนหายใจ พี่ชายไม่ได้พูดอะไรออกมาแม้แต่คำเดียว แต่การทำแบบนี้ของสิ่งเหนือก็ทำให้เสื่อได้อารมณ์เดือดยิ่งขึ้น

“ถอนหายใจทำไมวะ”

“เบื่อนาย”

สิ่งเหนือตอบตามตรง เขาไม่จำเป็นต้องอ้อมค้อมกับเสื่อได้ รู้สึกอย่างไรก็บอกออกไปได้ทันที เพราะเสื่อได้เองก็ไม่อ้อมค้อมกับเขาเช่นกัน

“นี่กว่าฉันไม่เบื่อนายหรือไง”

“หยุดทำตัวไร้สาระได้แล้วเสื่อได้ ฉันบอกว่าฉันเบื่อนาย ฉันเบื่อนาย ก็เพราะที่นี่คือบ้านของคุณถึงทอง จะทำอะไรก็ให้เกียรติคนอื่นด้วย”

“ฉันไม่ได้ทำเรื่องพ่อตาฉันเสียหน่อย”

“จะหาเรื่องใครก็ไม่ได้ทั้งนั้น เพราะอยู่ในบ้านของคนอื่น ถ้าหาก นายอยากมีปัญหากับฉัน ก็เชิญไปหาเรื่องฉันที่บ้านในกรุงเทพฯ”

สิงห์เห็นอระบุงจังหวัดด้วย เพื่อให้ห้องชายทราบ ว่า สถานที่สำหรับการหาเรื่องทะเลาะเบาะแว้งของทั้งคู่ถูกจำกัดไว้ที่อุทยานรัชตรมลา

“แข็งฉิบ!”

“มีปัญหาอะไรก็พูดมา ไม่ต้องโววาย พูดปกติแบบมนุษย์ เขาพูดกัน”

‘แล้วกูไม่ใช่มนุษย์หรือไงวะ’

เรื่องความหยาบคายเสียใ้ไม่เป็นสองรองใคร ชายหนุ่มถามในใจ แล้วก็สยดเป็นภาษาอังกฤษออกมายาวเหยียดเพราะไม่ได้ตั้งใจ

‘นิสัยลูกชายคนเล็ก’

สิงห์เห็นอสรูปนิสัยของห้องชายแบบนั้น เสียใ้เอาแต่ใจตัวเอง ไม่ได้ตั้งใจก็ฟาดวงฟาดดา ที่มีปัญหานี้ก็เพราะพองฟ้าเลื่อนงานแต่งงาน สลับงานของพี่สาวขึ้นมา แล้วเลื่อนงานของตัวเองกับเสียใ้ได้ออกไป เพื่อเป็นการทำโทษเสียใ้

“นายทำอะไรฝรั่ง”

“ฉันนะเธอ”

“ไม่ต้องมาทำหน้าที่ไม่รู้เรื่อง นายตกลงอะไรกับฝรั่ง”

“ทำไมนายถึงคิดแบบนี้”

“เพราะฝรั่งแข็งแรงขี้กับฉัน”

เสียใ้ตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด เขาไม่ได้วางแผนลอกหลวง พองฟ้า แต่เรียกว่าเป็นสถานการณ์จำเป็น เพราะชายหนุ่มเดินทางมาพักผ่อนที่นี่กับคนสนิท โดยต้องการปกปิดฐานะของตัวเองเพื่อความสงบสุขส่วนตัวของเขา

จากวันพักผ่อนที่ต้องการพักผ่อนให้มากที่สุด เสียใ้ไม่คาดคิด

ว่าเขาจะได้พบเจอกับคนถูกใจ นอกจากถูกใจก็ยิ่งถูกกาย และชายหนุ่มก็ยิ่งจริงจังเรียกเธอเป็นภรรยาของเขา ความแตกดังโพละ เพราะการปรากฏตัวของสิงห์เหนือ

เสือใต้โยนความผิดทุกอย่างให้แก่พี่ชาย เขาต้องตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ก็เพราะสิงห์เหนือ ไม่รู้มันจะรีบโผล่มาอยู่กับเรื่องของเขาทำไม ก็แค่การตามตัวเขากลับไปทำงาน มันยกหูโทรศัพท์จิกเรียกเขากลับไปก็ได้ แต่ดันมาแบบสร้างเรื่องใหญ่โต

“เรื่องที่เกิดขึ้น ไม่ใช่เพราะเธอต้องการตัดสินใจหานายหรือไง นายควรถามตัวเองด้วยว่านายทำอะไรกับคนที่รักนาย นายหลอกหลวงเธอไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม นายปฏิเสธเรื่องนี้ไม่ได้ และมันเป็นความรับผิดชอบของนาย”

เสือใต้หันตึง สิงห์เหนือไม่เอายากสนทนากับเสือใต้อีก ชายหนุ่มเดินผ่านห้องชายไปที่รถยนต์ของเขาซึ่งคนขับรถจอดรออยู่ เสือใต้ฮึดฮัด อุตส่าห์วิ่งมาเพื่อจัดการกับสิงห์เหนือ แต่กลับถูกภูเขาน้ำแข็งแซะเย็นจนออกฤทธิ์ไม่ออก ชายหนุ่มมองตามแผ่นหลังของพี่ชาย เขาเถียงสิงห์เหนือไม่ได้ เพราะเขามีชนกติดหลังอยู่ เพราะฉะนั้นเสือใต้ก็ต้องก้มหน้ายอมรับชะตากรรม แต่งซักรักดีกว่าไม่ได้แต่งโวย!

สิงห์เหนือต้องการกาเฟอีน ชายหนุ่มสั่งคนขับรถให้แวะร้านกาแฟที่ใกล้ที่สุด เมื่อรถยนต์ของสิงห์เหนือจอดสนิท ชายหนุ่มก็ก้าวลงจากรถ ร้านกาแฟที่เขาเห็นอยู่ตรงหน้าคือร้านกาแฟสีขาวให้บรรยากาศที่โรแมนติกและอ่อนหวาน ซึ่งไม่เข้ากับชายหนุ่มเลยสักนิด

สิงห์เหนือไม่แน่ใจว่ารสชาติของกาแฟร้านนี้จะถูกปากเขาหรือเปล่า แต่ในเมื่อแวะแล้ว ชายหนุ่มก็เลือกที่จะเดินเข้าไปในร้าน

คนของสิงห์เห็นเธอเดินตามเขาเข้าไปในร้านสองคน และบอดี้การ์ดที่เหลือ แยกกันยืนตามจุดต่างๆ ของร้าน

“สวัสดิ์ค่ะ ร้านต้องมนตรียินดีต้อนรับค่ะ”

สิงห์เห็นมือมีการที่เรียกได้ว่า ‘ต้องมนตรี’ ผู้หญิงหน้าหวาน ที่ยืนอยู่ด้านหลังเคาน์เตอร์ และโปรยรอยยิ้มต้อนรับมาให้เขา อากาโร ปวดศีรษะ หงุดหงิดในอารมณ์เพราะเสียใจที่หายเป็นปลิดทิ้งเพราะ รอยยิ้มของเธอ

“ไม่ต้อง ฉันเอง”

“ครับนายสิงห์”

สิงห์เห็นเธอบอกกับบอดี้การ์ดของเธอ เมื่อบอดี้การ์ดจะเดินไป จัดการสั่งกาแฟให้เขา สิงห์เห็นเธอเลือกที่จะเดินเข้าไปหยุดยืนตรงหน้า เคาน์เตอร์ด้วยตัวเอง ด้านหลังเคาน์เตอร์คือผู้หญิงในชุดเดรสแขนยาว สีขาว ซึ่งกำลังยิ้มให้เขา

สิงห์เห็นเธอจ้องตาเธอ จากดวงตาชายหนุ่มก็เลื่อนลงไปมอง ริมฝีปากสีชมพูหน้าหวาน ผู้หญิงคนนี้ทำให้เขาคิดถึงแต่คำว่า ‘หวานละมุน’ เธอดูอ่อนหวานไปหมด ไม่ว่าจะป็นรูปร่างหน้า หรือแม้กระทั่งน้ำเสียง ขวานฟังของเธอ

สิงห์เห็นเธอรูสึกเคลิบเคลิ้มกับน้ำเสียงนั้น ถึงจะเป็นแค่การทักทาย ก็ตาม และตอนนั้นชายหนุ่มก็รู้ด้วยว่าหญิงสาวกำลังประหม่า เธอมีอาการ ริมฝีปากสันเล็กน้อยจนต้องขบกัดเอาไว้ แต่เธอก็ยังเลือกที่จะยิ้มให้เขา เพื่อรักษามารยาท

‘เธอกลัวเราอย่างนั้นหรือ’

เมื่อมีคำถามก็ควรต้องหาคำตอบ สิงห์เห็นเธอมองไปรอบร้านกาแฟ ตอนที่เขาเดินเข้ามา ยังมีลูกค้านั่งดื่มกาแฟอยู่สามโต๊ะ แต่เวลาไม่นาน เมื่อเขากวาดสายตามอง ลูกค้าภายในร้านก็หายไปหมดแล้ว พวกเขา ได้กาแฟและต้องการเดินทางต่อ หรือว่าพวกเขาต่างเผ่นออกจากร้าน

เพราะกลัวสิ่งไหนเหมือนกัน

ภายในร้านตอนนี้มีผู้หญิงหน้าหวานกับสิ่งไหนเย็นแฉะเหมือนกัน ตรงประตูมีคนของเขายืนอยู่ หรือเพราะมีคนของเขายู่ด้วย ก็เลยสร้างความหวาดกลัวให้แก่เธอและลูกค้าภายในร้าน สิ่งไหนมองไปที่ลูกน้อง โบกมือครั้งเดียว จากที่ยืนอยู่ตรงประตูประกบข้างซ้ายขวาด้านใน บอดี้การ์ดของเขาก็เปลี่ยนไปยืนด้านนอกร้าน

‘เราจะทำยังไงดี!’

การออกไปของบอดี้การ์ดไม่ได้ทำให้เจ้าของร้านคนสวยรู้สึกดีขึ้นมาเลย แต่ยิ่งทำให้เธอตื่นตระหนก เพราะภายในร้านมีแค่เธอกับลูกค้าหล่นจัดแต่น่ากลัวเหลือเกินอยู่ด้วยกันเพียงสองคนเท่านั้น การมาของเขา ไม่เหมือนกับการมาตีหมาแพ่ แต่เหมือนเป็นการบุกรุก!

“คุณชื่ออะไร”

“ซีโรซาค่ะ”

หญิงสาวตอบทันที เพราะเธอกลัวเขา เขาน่ากลัวน้อยเมื่อไรกัน ซีโรซาไม่ได้กลัวแบบไร้เหตุผล แต่การมาของเขา มีทั้งบอดี้การ์ดในชุดดำ และการปรากฏตัวที่เหมือนกับพวกมาเฟียที่เธอเคยเห็นในภาพยนตร์ หรือว่าเขาจะเป็นมาเฟีย!

“ซีโรซาอย่างนั้นหรือ”

“ค่ะ ซีโรซาค่ะ”

หญิงสาวรีบยืนยัน แม้กระทั่งชื่อของเธอ หญิงสาวก็กลัวเหลือเกินว่าเขาจะเข้าใจว่าเธอโกหก ถ้าหากเขาอารมณ์ไม่ดีขึ้นมาและทำร้ายเธอ ซีโรซาคงจนปัญญาที่จะต่อกรกับเขา เธอเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น คงไม่มีแรงปะทะกับเขาหรอก

“ไม่ต้องกลัว”

คำว่าไม่ต้องกลัวของเขาไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้นเลยสักนิด แต่กลับเลวร้ายลงในความรู้สึกของซีโรซา เพราะการที่เขาพูดออกมา

แบบนี้ก็เท่ากับชายหนุ่มทราบดีว่าเธอกลัวเขา

“ผม ลิงห์เหนื่อ ลีโอ เคซัส ฉัตรกมลลา”

“ค่ะคุณลูกค้า”

“คุณลิ่งที่ไม่ใช่คุณลูกค้า”

ลิ่งห์เหนื่อสอดมือเข้าไปในกระเป่ากางเกง เขาจ้องลึกเข้าไป
ในดวงตาคู่สวยของซีโรซา ผู้หญิงคนนี้สวยทั้งตัว ผิวพรรณก็นวลเนียน
ผุดผ่อง ดวงตาก็สวยซึ่งน่ามอง

“เอ่อ ค่ะ คุณ...”

เพราะเห็นเธออีกอัก ลิ่งห์เหนื่อก็เลยยื่นหน้าเข้าไปหาเธออีก
เล็กน้อย ซีโรซาถึงกับผวา แต่พอเขากระแอมเบาๆ ในลำคอ หญิงสาว
ก็ไม่กล้าขยับตัว

“ลิ่งห์ เรียกผมว่าลิ่งห์ ผมอนุญาต ถ้าหากผมอนุญาตให้เรียก
ก็จะมีใครทำอันตรายคุณ ผมรับประกันได้”

“คุณลิ่งห์”

ลิ่งห์เหนื่อต้องการให้หญิงสาวสบายใจ เขาขยายความเล็กน้อย
เพื่อให้เธอมั่นใจว่าการเรียกชื่อเขาจะทำให้เธอปลอดภัย แต่ซีโรซา
กลับคิดไปอีกทาง หญิงสาวลมแทบจับอยู่แล้ว ถ้าหากเธอไม่เรียกชื่อเขา
ลิ่งห์เหนื่อจะทำอะไรเธออย่างนั้นเธอ

“น่ากลัวเหลือเกิน ความน่ากลัวของเขามีมากพอๆ กับความ
หน้าตาดีที่โดดเด่นของเขานั้นแหละ ยิ่งหล่อมาก ก็ยิ่งน่ากลัวมาก”

“**คุณ**ลิ่งห์คะ”

เมื่อเธอไม่พูด ลิ่งห์เหนื่อก็ยื่นมองเธอหนึ่ง ไม่พูดอะไรเช่นกัน
ซีโรซาจึงตัดสินใจที่จะยุติความเงิบ ซึ่งมีแต่จะเพิ่มความตื่นกลัว
ให้แก่เธอ

“ครับผม”

บทสนทนาระหว่างกันเกิดขึ้นสั้นๆ นั่นก็เพราะซีโรซากำลังรวบรวมความกล้า เพื่อที่จะผลักดันตัวเองออกจากสถานการณ์ที่น่าอึดอัด

“คุณลิ่งที่จะรับอะไรดีคะ”

ซีโรซาพยายามควบคุมสถานการณ์และหมายถึงควบคุมสติของตัวเองด้วย ต่อให้เธอกลัว ก็ต้องแสดงออกอย่างสุภาพ สิ่งที่เหลือถึงตัวกลับ เมื่อได้ยินเธอเรียกชื่อของเธอ ชายหนุ่มพึงพอใจ เขากวาดสายตา มองเมนูของร้านที่อยู่ด้านหลังสูงเลยศีรษะของซีโรซาขึ้นไป

ชายหนุ่มต้องการทราบว่าที่ร้านมีเมนูอะไรบ้าง และใช้เวลาการอ่านเมนูควบคู่ไปกับการมองหาซีโรซา ชายหนุ่มยอมรับว่าหน้าตาของเธอสะดุดตาเขา เธอเป็นผู้หญิงที่สิ่งที่เหลือต้องการทำความรู้จักด้วย เขารู้ตัวในทันที เมื่อเดินเข้ามาในร้านและเจอหน้าเธอ

ในขณะที่เหลือได้ทำให้เขาหงุดหงิด ก็เหมือนจะมีประโยชน์เหมือนกัน เพราะน้องชายทำให้เขาต้องแวะร้านกาแฟ หากาแฟดื่มดับอารมณ์ ตอนนี้สิ่งเหลือไม่มีอารมณ์ขุ่นเคือง แต่เขารู้สึกไร้ نرمย์ ภายใต้อิทธิพลเรียบเฉยของเขา

การแสดงออกทางอารมณ์เป็นเรื่องที่สิ่งเหลือฝึกควบคุมตัวเองมาอย่างเข้มงวด เพราะเขาคือพี่ชายคนโตของบ้าน และตอนก็พูดเสมอว่าคนที่รับช่วงต่อเพื่อดูแลกิจการของบริษัทในตำแหน่งสูงสุดก็คือสิ่งเหลือ และตำแหน่งที่รองจากสิ่งเหลือจะต้องตกเป็นของเหลือได้

เขาจึงต้องเตรียมตัว เก็บซ่อนอารมณ์ เพื่อไม่ให้มีใครอ่านการแสดงออกของเขา แล้วหาผลประโยชน์จากเขา การวางตัวเฉยเมยเป็นเรื่องปกติของสิ่งเหลือ แต่คนที่ไม่เคยต้องเผชิญหน้ากับคนน่ากลัวแบบเขา แทบจะครองสติตัวเองไม่อยู่

ซีโรซาอยากเป็นลมให้สิ้นเรื่อง หญิงสาวจะได้รอดพ้นจากการเผชิญหน้ากับคนน่ากลัวแบบเขา แต่เธอไม่ได้เป็นลม ร่างกายของซีโรซา

แข็งแรงดี ต่อให้เธอมีร่างกายที่ดูบอบบางเหลือเกิน แต่ความบอบบาง
ภายนอก ไม่ใช่ตัววัดถึงสุขภาพร่างกาย

“ผมต้องการดื่ม...”

ซีโรซา รู้สึกปากคอแห้งผาก เมื่อชายหนุ่มหยุดพูดเพื่อกวาดสายตามอง
ไปหน้าของเธอ การถูกเขามองทำให้ซีโรซาใจเต้นผิวดังจิ้งหะ และ
สิ่งทีเห็นก็สั่งกาแฟร้อนสำหรับตัวเอง ซีโรซาเริ่มคิดเงิน แต่นิ้วของเธอ
ก็อ่อนแรงจนจิ้มเครื่องคิดเงินผิดๆ ถูกๆ

“ขอโทษคะคุณสิงห์”

“คุณเพิ่งเปิดร้านหรือยังงั้น”

“เอ่อ เปิดมาประมาณหนึ่งปีแล้วค่ะ”

“หนึ่งปี ก็ควรทำงานคล่องแคล่วมากกว่านี้นะซีโรซา”

“ค่ะคุณสิงห์ ฉันจะปรับปรุงตัวนะค่ะ”

สิงห์เห็นอึ้งไม่ได้ตำหนิเธอ เหมือนเขาเปรยกับซีโรซา ถึง
ประสิทธิภาพในการทำงาน ถ้าหากเป็นการทำงานติดต่อกันเป็นระยะเวลา
หนึ่งปีผ่านมาแล้ว ก็ควรมีความคล่องแคล่วในการทำงานมากกว่านี้
ซีโรซาหน้าเฉือน หญิงสาวเข้าใจว่าสิงห์เห็นอึ้งตำหนิเธอ แต่ก็เป็นเรื่อง
ที่สมควรแล้ว เพราะเธอปฏิบัติต่อเขาไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย ซีโรซา
รับออเดอร์ตะกุกตะกัก พอถึงเวลาคิดเงินก็ยังทำได้ไม่คล่องแคล่ว
เหมือนเดิม

“รับหนึ่งถ้วยนะค่ะ”

“ครับผม หรือคุณต้องการให้ผมดื่มมากกว่าหนึ่งถ้วย”

“หนึ่งถ้วยก็พอแล้วค่ะ”

ซีโรซาจะสั่งให้เขาดื่มได้อย่างไรกัน หญิงสาวยิ้มให้เขา ยิ้มไว้ก่อน
การยิ้มคือทางเลือกสำหรับซีโรซา หญิงสาวคิดเงินค่ากาแฟ รับเงินแล้ว
ก็ทอนเงินให้ชายหนุ่ม

“รอลักครุ่นนะค่ะ”

“ผมนั่งรอได้ใช่ไหม”

“ได้ค่ะ ฉันจะเสิร์ฟกาแฟให้คุณเองค่ะ”

สิงห์เหนือพยักหน้ารับ ชายหนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้เพื่อรอกาแฟจากซีโรซา เขาเลือกนั่งเก้าอี้ตัวนี้ เพราะเป็นมุมที่เขาพึงพอใจ และยังสามารถมองไปยังเคาน์เตอร์เพื่อมองซีโรซาได้อีกด้วย

“ใจเย็นไว้ซีโรซา”

ระหว่างการชงกาแฟให้เขา ซีโรซามีกลิ่นจนทำกาแฟหกไปหนึ่งครั้ง หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ แล้วก็ปรับนโยบายตนเองให้ใจเย็นลง ความใจเย็นที่เธอต้องการ ไม่ใช่ความใจเย็นจากการลดโทสะ เธอไม่ได้โกรธเคืองสิงห์เหนือ แต่เธอกลัวเขา

ความใจเย็นที่เธอต้องการ คือการครองสติซึ่งกำลังกระจัดกระจาย ให้กลับมาสงบราบเรียบเหมือนเดิมต่างหาก ซีโรซาต้องทิ้งกาแฟครั้งที่สองที่ชง เพราะเธอทำผิดพลาด ถึงแม้จะเป็นการตวงผิดเล็กน้อย แต่เธอจะเสิร์ฟกาแฟที่ไม่สมบูรณ์ให้ชายหนุ่มไม่ได้

ซีโรซาให้ความสำคัญกับเรื่องนี้ หญิงสาวจึงเริ่มต้นทำกาแฟใหม่อีกครั้ง คราวนี้ซีโรซาไม่พลาด หญิงสาวรินกาแฟใส่ถ้วยสำหรับกลับบ้าน ปิดฝา แล้วก็วางถ้วยลงบนถาด ก่อนจะยกถาดขึ้นและเดินไปเสิร์ฟกาแฟให้สิงห์เหนือ

“กาแฟได้แล้วค่ะ ดื่มให้อร่อยนะคะ”

ชายหนุ่มโคลงศีรษะเล็กน้อยเป็นเชิงรับรู้ เขาลุกขึ้น เพื่อฉวยถ้วยกาแฟจากถาดที่ซีโรซาประคองอยู่ ชายหนุ่มมองหน้าเธอ มองอย่างให้รู้ว่ามีอะไร แล้วเขาก็ก้มศีรษะให้เธอเล็กน้อย ก่อนจะเดินออกไปจากร้านท่ามกลางความโล่งใจของซีโรซาที่เธอไม่เป็นลมไปเสียก่อน

สิงห์เหนือมองถ้วยกาแฟในมือ ภายในถ้วยปราศจากเครื่องดื่ม

เพราะเขาดื่มนมหมดแล้ว ทว่าชายหนุ่มเลือกที่จะไม่ทิ้งถ้วยนั้น เขานำมันกลับมาด้วย กระทั่งถึงบ้าน ลิงห์เหนื่ออยู่ในห้องนอนของตัวเอง เขานำถ้วยกาแฟเข้าไปทำความสะอาด แล้วก็นำมันออกมาเก็บใส่ตู้เอาไว้

“ซีโรซา”

ชื่อของหญิงสาวถูกเรียกผ่านริมฝีปากได้รูป ชื่อของเธอ เป็นชื่อที่ลิงห์เหนื่อไม่เคยได้ยินมาก่อน และเขาก็คิดว่ามันเป็นชื่อที่เหมาะสมกับเธอ ชายหนุ่มยังคงคิดถึงใบหน้าหวานละมุนของซีโรซา ลิงห์เหนื่อไม่มีสเปกผู้หญิงที่ชอบ

และเขาก็ได้คำตอบแล้วว่า ทำไมสเปกถึงไม่จำเป็น เพราะเมื่อวันที่เขาพบคนที่รู้สึกว่ามีเสน่ห์ และอยากเรียนรู้อุปนิสัยใจคอของเธอ เขาก็จะรู้ว่าเขาต้องการอะไร เขาเคยต้องการเรียนรู้ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งนานมากเหลือเกินแล้ว

ความสัมพันธ์ระหว่างลิงห์เหนื่อกับผู้หญิงเป็นไปในเชิงของการแลกเปลี่ยนความพึงพอใจทางกายมากกว่า ต่างฝ่ายต่างไม่ผูกมัดกัน คบหากันบนความสุขที่ปราศจากความผูกพัน และลิงห์เหนื่อก็ไม่ใช้ผู้ชายที่เปลี่ยนผู้หญิงบ่อยนัก

เขามักจะมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนเดียว ไม่ใช่เพราะเขาชื่อลัทธิ แต่เพราะเขาไม่ใช่คนที่ชอบความสัมพันธ์แบบผลัดเปลี่ยนบ่อยจนเกินไป เมื่อเบื่อแล้ว เขาถึงจะมองหาผู้หญิงคนใหม่ ซึ่งส่วนมาก ลิงห์เหนื่อจะใช้เวลากับผู้หญิงชั่วคราวของเขาไม่ต่ำกว่าหกเดือน

ชายหนุ่มนั่งลงบนโซฟา เขามองไปยังถ้วยกาแฟที่เขาเก็บใส่ตู้ ซึ่งประตูของตู้เป็นกระจก ทำให้เขาสามารถมองเข้าไปเห็นถ้วยกาแฟนั้นได้ มันเป็นถ้วยที่ทำจากกระดาษซึ่งสามารถย่อยสลายได้ มันก็เหมือนถ้วยทั่วไป แต่ความพิเศษคือเขารับมาจากมือของซีโรซา

“ซีโรซา เป็นชื่อที่เหมาะสมกับเธอดี”

ลิงห์เหนื่อไม่สามารถดึงตัวเองออกจากเรื่องของซีโรซาได้ การ

ใช้เวลาสำหรับคิดถึงเรื่องผู้หญิงสักคน เป็นเรื่องที่สิ่งเหนือเคยทำ
เมื่อนานมาแล้ว ในตอนที่เขาอายุน้อยกว่านี้มากเหลือเกิน

“นายสิ่งศรีครับ ขออนุญาตครับ”

คนสนิทของสิ่งเหนือเข้ามาพบชายหนุ่มที่ห้องตามคำสั่ง
สิ่งเหนือหันไปมอง แล้วก็เปลี่ยนใจกะทันหัน

“ไม่มีอะไรแล้ว ออกไปเถอะ ฉันต้องการพักผ่อน”

“ครับนายสิ่งศรี”

เมื่อเจ้านายบอกว่าไม่มีอะไร ลูกน้องก็ไม่ต้องแสดงความสงสัย
สิ่งเหนือเป็นคนเดียวที่ทราบว่าเขาเรียกตัวคนสนิทมาพบก็เพื่อเตรียม
ออกคำสั่งให้ตามสืบเรื่องของซีโรซา แต่ก็คิดขึ้นมาได้ว่าควรให้เกียรติ
เรื่องส่วนตัวของเธอ เขาจะลองเริ่มต้นด้วยการทำตัวเป็นผู้ชายธรรมดา
ที่พาตัวเองเข้าไปทำความรู้จักกับเธอ

ปรรยากาศภายในร้านค้าแพฟของซีโรซาถูกสูบเอาความคึกคัก
ไปกะทันหันจากการปรากฏตัวของสิ่งเหนือ ชายหนุ่มเดินเข้ามา
ในร้าน เรียกความสนใจจากลูกค้าภายในร้าน แล้วก็เกิดเสียงกระซิบ
กระซิบถึงรูปร่างหน้าตาของเขา แต่เมื่อבודดีการ์ดของชายหนุ่ม
ปรายตามอง

เพียงแค่ปรายตาเท่านั้น ซีโรซาก็รู้สึกเหมือนเธอเห็นภาพที่เกิด
ในภาพยนตร์ ผู้คนในร้านโกยสมบัติส่วนตัวของตัวเองขึ้นมา แล้วก็
รีบออกไปจากร้าน จนกระทั่งภายในร้านเหลือเพียงแค่ซีโรซากับ
สิ่งเหนือสองคนอีกแล้ว

בודดีการ์ดของสิ่งเหนือเดินออกไปข้างนอก ไปประจำอยู่ตรง
ประตูด้านนอก เมื่อเจ้านายหนุ่มโบกมือไล่ แต่ลูกค้ายิ่งเร่งฝีเท้าวิ่งไป
ที่รถของตัวเอง เพราะคิดว่าจะถูกคุกคาม แต่เหตุการณ์วุ่นวายที่เกิดขึ้น

ไม่ได้อยู่ในความสนใจของสิ่งไหน

ชายหนุ่มมีเรื่องที่น่าสนใจ แต่เรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับซีโรซาไม่ได้
เกี่ยวข้องกับคนอื่น เขาเดินไปหยุดยืนตรงหน้าเคาน์เตอร์สำหรับสิ่ง
เครื่องดื่ม ดวงตาคมกริบคู่ นั้นทำให้ซีโรซาเขาอ่อน เธอต้องวางมือ
ลงบนขอบของเคาน์เตอร์ แล้วก็กำเข้าหากันเพื่อพยุงตัว

“เมื่อวานมีบางเรื่องที่ผมลืมถาม”

“ค่ะคุณสิงห์”

“คุณโสดไหม”

“โสดค่ะ”

สิงห์เหนือถาม ซีโรซาก็ตอบทันที ชายหนุ่มค่อนข้างพึงพอใจกับ
คำตอบแรกที่เขาถามออกไป แต่ก็ต้องมีการถามให้ละเอียดกว่านี้ ถ้าหาก
คำตอบเป็นสิ่งที่เขาต้องการ ก็เรียกได้ว่าการบินข้ามจังหวัดมาเพื่อถาม
ซีโรซาคุ้มค่าตัวเครื่องบิน

“โสดจริงหรือโสดไม่จริง”

“โสดจริงค่ะ”

“หมายถึงโสดแบบไม่มีคนคุย?”

“ค่ะ ไม่มีคนคุยค่ะ”

ซีโรซาตอบความเป็นจริง แม้จะงุนงงไม่น้อยว่าชายหนุ่มต้องการ
อะไร เธอโสดสนิท คนคุยที่เขาพูดถึงซีโรซาไม่มีหรอก เพราะเธอยุ่งอยู่
กับการทำงานและดูแลคนในครอบครัว

“โสดสนิทสินะ”

“ค่ะโสดสนิทค่ะ ไม่มีคนคุย ไม่เคยมีแฟนด้วยค่ะ คนคุย
ก็ไม่เคยมีค่ะ”

สิงห์เหนือพูดกับตัวเอง แต่ซีโรซาดันได้ยิน หญิงสาวก็เลย
รีบตอบเขา เพื่อป้องกันไม่让他ต้องมีโทษ ไม่ว่าจะถามด้วยเหตุผล
อะไร ขอแค่เขาไม่โกรธจนสั่งคนพังร้านเธอ ซีโรซาก็ยินดีที่จะตอบ

เพื่อเอาใจเขา

ลิงท์เหนือฮัมเพลงในลำคอ เขาเปิดตู้ในห้องนอน และก็วางถ้วยกาแฟเปล่าถ้วยที่สองไปเรียงกับถ้วยใบแรก แต่คราวนี้ลิ่งท์เหนือเปิดตู้ค้างเอาไว้ก่อน ชายหนุ่มมีปากกาเมจิกติดมือมาด้วย เขาเขียนบางอย่างลงบนถ้วยใบที่หนึ่ง แล้วก็ตามด้วยถ้วยใบที่สอง ก่อนจะจัดเรียงพวกมันอีกครั้ง

“โสดแบบใส่ชื่อลิ่งนะ”

คำตอบจากซีโรซาทำให้ลิ่งท์เหนือพอใจเป็นอย่างมาก ชายหนุ่มกลับออกมาจากร้านของเธอ พร้อมกับกาแฟร้อนถ้วยใหม่ ลิ่งท์เหนือไม่ได้นั่งดื่มกาแฟในร้าน เพราะเขาต้องรีบบินกลับมาประชุม ชายหนุ่มพกถ้วยใบนั้นไปที่บริษัท และนำมาคืนที่บ้านด้วยหลังจากตารางงานอันยุ่งเหยิงในวันนี้ของเขาเสร็จสิ้นลง

“ก็ดีที่โสด”

เพราะถ้าหากเธอไม่โสด ลิ่งท์เหนือก็คงต้องวางแผนใหม่สำหรับเรื่องของซีโรซา เขาไม่รู้หรือว่าถ้าหากเธอไม่โสดเขาจะทำอะไร แต่ในเมื่อตอนนี้เธอโสด สถานการณ์แบบนี้ไม่เกิดขึ้น ลิ่งท์เหนือก็ไม่จำเป็นต้องสนใจ

เรื่องที่เขาต้องสนใจตอนนี้ก็คือการพาตัวเองเข้าไปทำความรู้จักกับซีโรซา หญิงสาวยังกลัวเขาอยู่ อันที่จริงหลังจากพบกันครั้งแรกครั้งที่สองเมื่อพบกัน ความกลัวควรลดน้อยลง แต่เหมือนลิ่งท์เหนือจะใช้ทฤษฎีของเขากับซีโรซาไม่ได้

“เราน่ากลัวเธอ”

ชายหนุ่มแตะนิ้วกับถ้วยกาแฟเปล่าๆ แล้วก็ขยับตัวถอยหลังเพื่อปิดตู้ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องแต่งตัว ลิ่งท์เหนือไปหยุดยืนตรงหน้า

กระจก เขามองสำรวจตัวเอง แต่สิ่งหนึ่งก็ไม่เห็นคนนำกล้วยไม้แต่คนเดียว เขาคิดว่าตัวเองเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น

“ก็ไม่น่ากล้วยนี่”

สิ่งหนึ่งเธอสรุปกับตัวเอง ซีโรซาอาจเป็นคนที่ทำความคุ้นเคยกับคนอื่นยากกว่าคนทั่วไป เพราะฉะนั้นสิ่งที่เขาทำได้ก็คือการไปหาเธอบ่อยๆ เพื่อให้เธอคุ้นเคยกับเขา แล้วหลังจากที่เธอคุ้นเคยกับเขาแล้ว ก็ค่อยดำเนินความสัมพันธ์ขั้นต่อไป

หากเทียบกับเสียได้แล้ว น้องชายของเขาเป็นคนใจร้อนมาก ในขณะที่สิ่งหนึ่งใจเย็นกว่ามาก กับเรื่องที่ชายหนุ่มคิดว่าสมควรรอ เขาก็สามารถรอได้ เป็นต้นว่าเรื่องของซีโรซา เพราะนอกจากต้องรอให้เธอคุ้นเคยกับเขา สิ่งหนึ่งก็ต้องจัดการกับพันธะบางอย่างของตัวเองด้วย

ถึงแม้พันธะนั้นจะไม่ใช่การผูกมัด แต่เขาไม่ชอบให้มีอะไรค้างคาทุกเรื่องต้องถูกจัดการให้เรียบร้อย เพื่อไม่ให้มันย้อนกลับมาสร้างความยุ่งยากให้แก่เขาในอนาคต ชายหนุ่มเดินออกมาจากห้องแต่งตัวเพื่อหยิบโทรศัพท์ที่เขาวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง เขากดต่อสายโทรศัพท์ถึงใครบางคน สิ่งหนึ่งมีคนที่เขาต้องไปพบ แต่ไม่ใช่วันนี้ เขากลับถึงบ้านและต้องการพักผ่อน ชายหนุ่มจะให้เวลาสำหรับเรื่องนี้ในวันพรุ่งนี้

“**บ**ราคงต้องยุติความสัมพันธ์กัน”

รอยยิ้มบนริมฝีปากของเมนี สาวสวยที่สิ่งหนึ่งมีนัดพบด้วยถึงกับเลือนหายไปกะทันหัน เมื่อสัปดาห์ก่อน เธอกับเขายังอยู่บนเตียงด้วยกัน และเสพสุขทางกายกันอย่างเร่าร้อนจนเตียงแทบพัง ทว่าไม่กี่วันผ่านไป สิ่งหนึ่งก็กลับเชิญเธอมาพบ เพื่อยุติความสัมพันธ์

“นี่มันเรื่องบ้าอะไร!”

เธอคิดว่า การมาพบเขาในวันนี้ เธอกับเขาจะต้องไปจบลงบนเตียง
เมื่อนี้เตรียมตัวมา เธอเลือกสวมเดรสสุดเซ็กซี่ และข้างในก็ยิ่งเลือก
ชุดชั้นในที่เซ็กซี่มาก เพื่อเตรียมไว้ยั่วยวนลิ่งท์เหนือ แต่เธอไม่มีโอกาส
ได้ยั่วเขา เพราะเธอกับเขามีจุดประสงค์ที่แตกต่างกัน!

“หมายความว่าเราจะจบความสัมพันธ์อื่นๆ ของเราหรือคะ”

“ผมพูดชัดเจนแล้วนะครับเมนี่”

ลิ่งท์เหนือบอกอย่างเย็นชา การที่เขายกเธอก็ถือว่าเขาให้เกียรติ
เธอ เหมือนกับที่เขาให้เกียรติผู้หญิงทุกคน ตอนทำข้อตกลงกันก็ยังมี
การพูดคุยกัน เมื่อเขาต้องการยุติความสัมพันธ์ ลิ่งท์เหนือก็จะบอก
อย่างตรงไปตรงมา ไม่ให้ผู้หญิงต้องคิดไปเอง

“ฉันก็แค่สงสัย ครั้งล่าสุดที่เราเจอกัน เราเร่าร้อนกันมาก
ฉันถึงกับต้องงดถ่ายแบบ เพราะเนื้อตัวเป็นจ้ำเต็มไปหมด”

“ผมจะจ่ายค่าเสียหายให้”

ลิ่งท์เหนือดึงเชือกออกมาจากกระเป๋าแล้วก็เซ็นให้เมนี่ หญิงสาว
ถึงกับพูดไม่ออก เธอไม่ได้ต้องการเรียกร้องค่าเสียหาย แค่พูดให้เขาฟัง
เท่านั้นเอง แต่เมื่อเห็นตัวเลขบนเช็ค เมนี่ก็ต้องรีบตะครุบเอาไว้

“ขอบคุณค่ะ”

“ส่วนนี้ของขวัญสำหรับคุณ”

ลิ่งท์เหนือเซ็นเช็คใบที่สองให้เธอ เขาเป็นคนใจกว้าง และที่เลือก
แยกเซ็นเช็คสองใบ ก็เพื่อให้เมนี่รู้ว่าหนึ่งใบเป็นค่าเสียหาย อีกหนึ่งใบ
คือค่าของขวัญ ลิ่งท์เหนือแยกมันออกจากกัน ไม่ให้มันรวมกัน จนทำให้
เกิดความสับสน

“คุณใจกว้างเสมอเลยนะคะ”

“ขอให้คุณจบกับผมด้วยดี อย่าย้อนกลับมาสร้างปัญหาให้แก่ผม
ไม่อย่างนั้นคุณอาจจะไม่พูดคำว่าใจกว้างกับผมอีก”

“ฉันทราบแล้วค่ะคุณลิ่งท์”

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

สิงห์เหนือลุกขึ้นยืน เขาไม่เสียเวลาอ้อยอิ่งกับเมณี จัดการธุระ
ของตัวเองเสร็จเรียบร้อย ชายหนุ่มก็กล่าวอำลาทันที

“ป้าที่สุด!”

เมณีถูกขวาง์ทั้งกลางอากาศ หญิงสาวมั่นใจในตัวเองเสมอมา
เธอสามารถดึงดูความสนใจจากสิงห์เหนือได้ เขาไม่มีท่าทีว่าจะเบื่อเธอ
จริงอยู่ว่าทั้งคู่พบกันเฉพาะเรื่องบนเตียง แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่ความ
ต้องการทางกายของสิงห์เหนือลดระดับลง

ในเมื่อยังไม่ลด ก็หมายถึงว่าสิงห์เหนือยังปรารถนาต่อเธอ
เหมือนเดิม แล้วอยู่ดีๆ ทำไมเขาถึงได้ขวาง์เธอทั้งแบบไม่ใช่ดี เมณี
ฮึดฮัด เธอเป็นคนสวย เธอมีชื่อเสียงเด่นดัง ด้วยรูปร่างหน้าตาโดดเด่น
และหุ่นซีกซี่เข้ายวน

เมณีเป็นนางแบบชื่อดัง รับเล่นละครบ้างเพื่อเสริมชื่อเสียงให้แก่
ตัวเอง เธอคิดว่าตัวเองก็มีดีพอที่จะเป็นคู่ครองของสิงห์เหนือในระยะยาว
เมณีคาดการณ์ผิด เธอรู้ว่าตัวเองกำลังเล่นกับไฟ และไฟที่วามันก็ร้อนแรง
เอาเรื่อง

ทว่าเมณีก็ยังต้องการคำตอบสำหรับเรื่องที่เกิดขึ้น สิงห์เหนือ
ไม่ให้เหตุผลอะไรกับเธอเลย นอกจากการยุติความสัมพันธ์ นั่นก็เพราะ
เขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องหัวใจของเธอ ชายหนุ่มปฏิบัติต่อเธอ
อย่างมีมารยาท แต่ในขณะที่เดียวกันก็ช่างเย็นชาเหลือเกิน

“หรือว่าเขาจะมีคนอื่น”

เมณีขมวดคิ้วเข้าหากัน การที่สิงห์เหนือมีคนอื่นเป็นเรื่องที่
เกิดขึ้นได้ เพราะเมณีก็ได้สานสัมพันธ์กับเขา เพราะเขาเพียงเลิกรากับ
ผู้หญิงคนล่าสุด เมณีไม่ได้หวงแหนสิงห์เหนือ เพราะรู้ว่าไม่มีสิทธิ์หวง

ไม่ได้หวังถึงขนาดจะได้เป็นภรรยาของเขา

เพียงแต่เมื่อนี้รู้สึกเสียหน้า และเธอคงทำได้ยากลำบาก ถ้าหากสิ่งไหนเอื้อมถึงกับเธอ เพื่อไปคบกับคนใกล้ตัวของเธอ เมื่อนี้รอดอ้างเอาไว้มาก พูดถึงความลุ่มหลงที่สิ่งไหนเอื้อมถึงต่อเธอ ถ้าหากผู้หญิงคนใหม่ที่เขากำลังคบหาอยู่เป็นคนที่เธอเคยอวดเรื่องของเธอล่ะ

ปัญหาของเมื่อนี้ในตอนนั้นคือเธอกลัวเสียหน้า ถึงแม้อีกใจจะรึ้น نرمย์ ไม่น้อยกับเช็คเงินสดที่ได้รับมาจากสิ่งไหนเอื้อมสองใบที่นอนอยู่ในกระเป๋า เมื่อนี้ไม่ได้รับมันมาอย่างง่ายดายนักหรอก เพราะเมื่อสิ่งไหนเอื้อมกลับไปแล้ว คนของชายหนุ่มก็เข้ามาจัดการให้เธอเซ็นเอกสารการรับเช็คเงินสด

“ขออย่าให้เป็นคนใกล้ตัวเลย”

เมื่อนี้เกิดความกระสันอยาการู้ ผู้หญิงคนใหม่ของสิ่งไหนเอื้อมจะเป็นใครกันนะ แต่ต่อให้อยากรู้ใจแทบขาด เมื่อนี้ก็ยังไม่ได้คำตอบจากเรื่องนี้ อยู่ดี

“เฮ้อ! คิดว่าจะได้จบลงบนเตียง กลับผิดแผนไปหมด”

เมื่อนี้หงุดหงิดเล็กน้อย เธอจินตนาการถึงสิ่งไหนเอื้อมบนเตียงเดียวกัน ภายนอกเขาเย็นชา แต่ความร้อนแรงของชายหนุ่มเมื่ออยู่บนเตียง เมื่อนี้ต้องยอมรับว่าเธอตั้งใจเขามาก สิ่งไหนเอื้อมทำให้เธอมีความสุขจนทะเล่กลั่น อย่างที่ผู้ชายซึ่งเมื่อนี้เคยผ่านมาเทียบไม่ติด

ลิ่งไหนเอื้อมเดินทางมาที่หมู่บ้านเมืองคาม ด้วยเหตุผลเรื่องธุรกิจของเขา เมื่อมาแล้วก็ต้องแวะมาที่ร้านกาแฟต้องมนตร์ เพราะเขาเลือกแล้วว่าที่จะต้องมนตร์เจ้าของร้าน ทว่าวันนี้ชายหนุ่มไม่ได้มากับบอดี้การ์ดเหมือนเคย มีรถของ วันมั่งคั่ง เลอเกียรติ ขับตามมาด้วย

“ร้านนี้ชายดีนะครับ ลูกค้าเข้าออกตลอด เพราะกาแฟรสชาติดีครับ”

วันมั่งคั่งเดินเคียงคู่ไปกับสิงห์เหนือ แล้วก็สนทนากันไปด้วย นอกจากรสชาติของกาแฟที่ถูกปากลูกค้ำแล้ว ความสวยและมิตรไมตรี จากซีโรซาก็ดึงดูดให้ลูกค้ำใกล้เคียงกลายเป็นแขกประจำ ส่วนนักท่องเที่ยวยกมือบอกกันปากต่อปาก ต้องแวะกันเป็นส่วนใหญ่ก่อนเดินทางต่อ

“กาแฟรสชาติดีอย่างเดียวหรือครับ”

สิงห์เหนือหันไปถามวันมั่งคั่ง ชายหนุ่มยิ้มออกมา แล้วก็ถ่ายหน้าปฏิกิริยา สายตาของผู้ชาย เมื่อมองกันแล้วก็ยิ้มรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้หมายถึงกาแฟอย่างเดียวเท่านั้น

“เจ้าของร้านก็สวยมากด้วยนะครับ”

สิงห์เหนือพยักหน้า วันมั่งคั่งตอบไม่ได้ว่าการที่สิงห์เหนือพยักหน้าแบบนี้ เพราะอีกฝ่ายเห็นด้วยกับเขา หรือต้องการสื่อถึงอะไรกันแน่

“คุณสิงห์เคยมาหลายครั้งแล้วใช่ไหมครับ”

“ครับผม แล้วคุณวอนล่ะครับ”

“ถ้าผ่านมาก็แวะครับ”

วันมั่งคั่งผ่านมาก็มักจะแวะดื่มกาแฟ พูดคุยกับซีโรซาในเชิงทักทายกันบ้างเล็กน้อย เธอเป็นผู้หญิงที่สวยโดดเด่น อ่อนหวาน นุ่มนวล นามองไปหมด แค่นี้ได้เห็นหน้าก็ทำให้รู้สึกชุ่มฉ่ำในหัวใจ ตามประสาชายหนุ่มที่มีกฏชะตากับผู้หญิงสวยๆ

แต่วันมั่งคั่งไม่ได้ตามจีบซีโรซา หรือคิดว่าต้องตกหลุมเสน่ห์ของเธอ ชายหนุ่มชอบความสวยของเธอ แวะพูดคุยด้วยปาก และถ้าหากวันหนึ่งมีโอกาสสานสัมพันธ์ วันมั่งคั่งก็คงเลือกที่จะศึกษากับเธอ แต่ก็คงไม่มีโอกาส ฝ่ายหญิงต้อนรับเขาในแบบของลูกค้ำเท่านั้น มารยาทของเธองดงามอ่อนช้อย ในขณะที่เดียวกันก็ชัดเจนว่าเธอต้อนรับทุกคนในสถานะลูกค้ำอย่างเท่าเทียมกัน วันมั่งคั่งก็ยุ่งเกินกว่าที่จะมีเวลา

มาตามจีบผู้หญิง หรือไมก็เพราะเขาและเธอยังไม่สปราร์กันจนเขา
อดรันทนไม่ไหวต้องไล่ตามจีบเธอ

ในขณะที่สิ่งที่เหนือขึ้นตกลุมเสน่ห์ของซีโรซาเข้าอย่างจัง
แต่ถึงเขาจะหลงเสน่ห์เธอ ชายหนุ่มก็ยังวางตัวอยู่นั่นเอง เขาไม่ได้
ผ่านทางมาเหมือนวันมั่งคั่ง แต่เขาตั้งใจมาที่ร้านต้องมนตร์เพื่อพบกับ
เจ้าของร้านและพูดคุยกับเธอ

สิ่งที่เหนือได้รับคำแนะนำจากน้องสะใภ้ให้สร้างความคุ้นเคย
เสียก่อน ชายหนุ่มก็เลยเลือกที่จะมาให้เธอเห็นหน้าบ่อยๆ เมื่อได้เจอกัน
บ่อยครั้งมากขึ้น แบบนี้ก็เรียกได้ว่าเป็นการสร้างสร้างความคุ้นเคยที่ดี

“สวัสดีค่ะคุณ...”

“ทักคุณลีโอก่อนจะหนูซี”

ผู้หญิงสาวสวยอีกคนในร้านกล่าวกับซีโรซา เป็นการกระซิบ
บอกกันอย่างรวดเร็ว แล้วเธอก็ฉีกยิ้มหวานให้แก่ลูกค้ายิ้มใหม่ที่เดิน
เข้ามาในร้าน ซีโรซาได้รับคำแนะนำก็ทำตามทันที

“สวัสดีค่ะคุณสิงห์ คุณวันมั่งคั่ง”

ซีโรซาทักทายทั้งสองหนุ่ม เพราะเธอรู้จักทั้งสองคน หนึ่งคนคือ
ลูกค้าที่แวะมาบ้างเป็นครั้งคราว ส่วนอีกคนคือลูกค้าที่แวะมาบ่อย
ในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา และเขาเป็นคนที่ทำให้ซีโรซารู้สึกหวาดกลัว
ครองสติไม่ค่อยได้นักเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเขา

นอกจากความกลัว ก็ยังมีอาการประหม่า จนซีโรซาตัดสินใจ
ไม่คิดว่าควรกลัวเขาหรือควรรู้สึกหวั่นไหวต่อชายหนุ่มดี ด้วยความ
ไร้เดียงสา ด้วยความอ่อนประสบการณ์เกี่ยวกับเพศตรงข้าม ซีโรซา
จึงเข้าใจไปว่า เธอหวาดกลัวเขามากกว่า

“สวัสดีครับคุณซีโรซา”

สิงห์เหนือรู้สึกพึงพอใจ อันดับแรกเป็นเพราะซีโรซาเรียกทักทาย เขาก่อนวันมั่งคั่ง และนอกจากนี้เธอยังเรียกเขาด้วยชื่อที่สั้นกว่าเรียก วันมั่งคั่ง

‘พิเศษเล็กน้อย’

สิงห์เหนือคิดถึงคำนี้ เขาได้รับการปฏิบัติที่พิเศษกว่าคนอื่น เล็กน้อย แต่ถึงจะเล็กน้อย สิงห์เหนือก็รู้สึกเหมือนหัวใจได้รับการเติมเต็มด้วยความสุข

“ได้ยินว่าคุณลีโอมาเป็นแขกบ่อยๆ เหนอครับ”

“ค่ะ ค่อนข้างบ่อยค่ะ”

ซีโรซายืมให้ทุกคน เมื่อมีวันมั่งคั่งเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่มของสิงห์เหนือกับบอดี้การ์ด ความน่ากลัวของชายหนุ่มก็เหมือนจะลดลงไปด้วย วันมั่งคั่งเป็นลูกชายคนโตของเจ้าพ่อถังทอง คนในจังหวัดนี้ส่วนใหญ่รู้จักเขา และก็รู้ว่าชายหนุ่มไม่ใช่อันธพาลที่ชอบใช้อำนาจข่มขู่คนอื่น ลูกค้าที่อยู่ในร้านซึ่งเป็นขาประจำก็เลยไม่เกรงกลัวเขา เมื่อไม่กลัวก็นั่งอยู่ต่อ ขาประจำนั่งต่อ ขาจรก็ไม่รู้สึกแปลกแยก

“ฝากดูแลคุณลีโอด้วยนะครับ”

วันมั่งคั่งประมวลสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ชื่อของสิงห์เหนือเชื่อว่า จะได้รับอนุญาตให้เรียกกันได้ง่ายๆ แต่ซีโรซาเรียกสิงห์เหนือด้วยชื่อ ‘สิงห์’ วันมั่งคั่งคิดว่าทั้งคู่อาจจะมึนบางอย่างต่อกัน หรือต่อให้ไม่มีก็ช่าง ชายหนุ่มคำนวณถึงผลประโยชน์ที่เลอเกียรติจะได้รับ

สิงห์เหนือเป็นคู่ค้าที่ใจกว้าง นอกจากนี้เขาไม่เอาเปรียบ ชื่อตรง และสัญญาที่ต่างฝ่ายต่างได้รับความยุติธรรม สมองลูกคิดของวันมั่งคั่งคำนวณแล้วว่า เขาควรสนับสนุนเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสิงห์เหนือกับซีโรซา เรื่องความชอบส่วนตัวต้องถูกตัดทิ้งไป

‘เรื่องผู้หญิงต้องพักไว้ เรื่องผลประโยชน์ต้องมาก่อน’

วันมั่งคั่งไม่ต้องการเป็นศัตรูกับสิงห์เหนือ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผล

อะไรก็ตาม เขาอาจชอบพอความสวยของซีโรซา แต่ยังไม่ได้ชอบ ถึงขนาดตกหลุมรักเธอ ก็เหมือนความชอบที่ผู้ชายมีต่อผู้หญิง ผู้ชายที่ไม่ชอบซีโรซาคงมีน้อยคนมาก

“เอ่อ ฉันต้องดูแลลูกค้าทุกคนอยู่แล้วค่ะ”

“งั้นเหรอ”

คนถามกลับเป็นสิ่งที่เหนือ ไม่ใช่วันมั่งคั่ง ชายหนุ่มมองลึกเข้าไป ในดวงตาของซีโรซา หญิงสาวอีกอึกเมื่อสบตากับเขา แต่เธอกลับเปลี่ยน อากาประหมาและตื่นตระหนกด้วยการจิกขี้มึให้ชายหนุ่ม

“ค่ะคุณสิงห์”

สิงห์เหนือไม่พอใจคำตอบ เขาไม่ต้องการเป็นเหมือนกับลูกค้าคนอื่น แต่ต้องการแตกต่างจากคนอื่นต่างหาก

‘ต้องการเป็นคนรักไม่ใช่ลูกค้า’

นั่นคือเป้าหมายของสิงห์เหนือ แต่ชายหนุ่มก็ทราบว่าเขาต้อง ใช้เวลาเธอทำความรู้จักกับเขาให้มากกว่านี้ก่อน จะบุ่มบ่ามแสดง ความเป็นเจ้าของ คงไม่เหมาะสมสักเท่าไร

“คุณลีโอจะดื่มอะไรดีครับ”

“ซีโรซาทราบว่าผมดื่มอะไร”

สิงห์เหนือตอบวันมั่งคั่ง แต่เขายังตรึงสายตาไว้บนใบหน้าของ ซีโรซา สาวสวยอีกคนที่อยู่ในร้านลอบมองแล้วก็หันไปปรายยิ้มให้ลูกค้า คนอื่น เธอกำลังไล่เซ็ดโต๊ะที่มีการใช้งานจากลูกค้า เก็บแก้วและจานไป จัดการล้างเพื่อเตรียมใช้งานต่อไป

“ถ้าอย่างนั้นขอเครื่องดื่มสำหรับคุณลีโอ ส่วนของผมวันนี้ขอเป็น กาแฟใส่นมแบบเย็นก็แล้วกันนะครับ อยากรดดื่มอะไรเย็นๆ บ้าง”

“รับทราบค่ะ”

“ผมขออนุญาตจ่ายค่ากาแฟนะครับคุณลีโอ ในฐานะที่ผมเป็น เจ้าถิ่น”

“ยินดีและขอบคุณครับ”

สิงห์เหนือสนทนากับวันมั่งคั่งแล้วก็หันไปมองซีโรซาอีก สาวสวยที่กำลังเก็บโต๊ะเดินไปจัดการเก็บโต๊ะที่สิงห์เหนือนั่งประจำ แล้วก็เซ็ดเตรียมเอาไว้ และก็เป็นที่ดั่งคาด เมื่อชายหนุ่มกับวันมั่งคั่งเดินมาด้วยกัน สิงห์เหนือก็ชวนวันมั่งคั่งไปนั่งที่โต๊ะนั้น

เขานั่งลงและก็นั่งไปยังซีโรซา หญิงสาวสบตากับเขา เธอมีอาการมือสั่น ใจสั่น หรือไม่กี่คงสั่นไปทั้งตัว สิงห์เหนือมองตรงๆ อย่างให้รู้ว่ามีอะไร และทำให้ซีโรซากระวนกระวายใจกับสายตาของเขา ทว่าหญิงสาวก็ยังเลือกที่จะยิ้ม

“ทำใจดีๆ ไว้ซีโรซา” เป็นลมต่อหน้าลูกค้ายิ่งไม่ดีแน่ ซีโรซาต้องประคองสติ แล้วก็หันไปเตรียมเครื่องดื่มสำหรับสิงห์เหนือและวันมั่งคั่ง

สายตาของสิงห์เหนือ ถ้าหากซีโรซาทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นได้ก็คงดี เขาจ้องมองเธอไม่หลบเลี่ยงสายตา จ้องแบบให้รู้ว่ามอง เป็นแบบนี้แล้วจะต้องทำอะไรถึงจะไม่รู้สึกรู้สีกต่อการจ้องมองของชายหนุ่ม ซีโรซาต้องกำมือเข้ากับถาดที่ถืออยู่แน่นขึ้น

หัวใจของหญิงสาวเต้นรัว เธอคิดว่ามันเกิดขึ้นเพราะความกลัว ซีโรซาไม่เคยควบคุมตัวเองได้ยากแบบนี้ สิงห์เหนือคือคนที่ก้าวเข้ามาและทำให้เธอกลายเป็นอีกคนที่เธอเพิ่งรู้จักว่ามีด้านแบบนี้ซ่อนอยู่ในตัวของเธอด้วย ตีหนักแล้วจนทำอะไรลำบากไปเสียหมด

ซีโรซาเป็นคนอ่อนโยน แต่เธอไม่ใช่ชลาตกลัวอย่างไรเหตุผล เธออาจไม่ได้เข้มแข็งดุจหินผา เป็นคนทั่วไปที่มีทั้งด้านที่อ่อนแอ และเข้มแข็ง ภายนอกเธอดูประหลาด แต่ก็ไม่ได้กลัวจนขึ้นสมอง หรือเอาแต่จะเรียกร้องหาคนปกป้อง สิงห์เหนือเข้ามาลั่นคลอนความเข้มแข็งของเธอ

‘เดินดี ๆ นะยายซี’

หญิงสาวสั่งตัวเองในใจ เพราะถ้าหากสะดุดท่ากาแพรวงจากมือ นอกจากอับอายขายหน้า ก็อาจทำให้สิ่งทีเหนือมีโทษ

‘ใจสั้นไปหมด’

ซีโรซาได้แต่พูดกับตัวเองในใจ นอกจากอาการใจสั้น อาการมือสั้นก็ยังรบกวนเป็นระยะ ซีโรซาสุดลมหายใจเข้าออกลึกสุด เธอยังประคองสติได้ ก็เพราะในร้านมีมาหยายอยู่ด้วย แต่มาหยาก็ทำงานทำเพื่อจะได้ไม่ต้องเข้ามายุ่งกับซีโรซาและสิ่งทีเหนือ

‘ใกล้จะถึงแล้ว’

ซีโรซาเริ่มโล่งอก เมื่อเธอบังคับขาสั้นๆ ไปจนเกือบถึงโต๊ะที่สิ่งทีเหนือนั่งคุยกับวันมั่งคั่งอยู่ หญิงสาวเลือกที่จะมองวันมั่งคั่งแทนการมองสิ่งทีเหนือ เมื่อพบแล้วว่าการมองฝ่ายตรงข้ามกับสิ่งทีเหนือจะทำให้เธอรู้สึกสบายใจมากกว่า

แต่ใ้ชว่าสิ่งทีเหนือจะปล่อยให้การกระทำของซีโรซาคลาดสายตาขายหนุ่มนั่งมองเธอเจี๊ยบ มาตราวกับเจ้าชายรอนางก้านัลเข้ามาถวายอาหาร มีอประสานไว้นบตัก สายตาจับจ้องไปยังซีโรซา ในขณะที่ซีโรซา มองไปยังวันมั่งคั่ง

วันมั่งคั่งสังเกตเห็นอาการของทั้งคู่อยู่เจี๊ยบๆ สิ่งทีเหนือไม่จำเป็นต้องพูดออกมา เขาก็มองเห็นความสนใจที่ชายหนุ่มมีต่อซีโรซาอย่างเปิดเผย แต่จะเป็นความสนใจในระดับไหน ไม่ใช่หน้าที่ของวันมั่งคั่งต้องทำตัวรู้

วิธีการสำหรับเขาก็ง่ายมาก ในเมื่อสิ่งทีเหนือชอบพอซีโรซา วันมั่งคั่งก็แค่ก้าวถอยออกมา แล้วก็มองซีโรซาเป็นสตรีต้องห้าม มอบมิตรภาพให้กันได้ แต่ห้ามเสนอตัวไปจีบเธอเป็นอันขาด เมื่อเทียบกับการที่จะได้ผลประโยชน์จากสิ่งทีเหนือ วันมั่งคั่งก็คิดว่าคุ้มค่า

“กาแพมาแล้วค่ะ อู๊ย!”

ซีโรซาไปรยยิ้มมาก่อน เธอมักจะแก้ไขปัญหาด้วยรอยยิ้ม เพราะมันง่ายกว่าการสรรหาถ้อยคำใดมาอธิบาย เธออุทานเพราะสิ่งเหนือลูกพรวดขึ้นยืน ชายหนุ่มขยับเข้าไปหาซีโรซา เขาก้าวสองก้าวเท่านั้น ก็เข้าถึงตัวเธอ ซีโรซาตกใจ แต่จะถอยหนีก็ไม่ทัน เพราะสิ่งเหนือยืนมือไปจับถาดใบเดียวกับเธอ

“คะ...คุณสิงห์”

“มองผม”

สิงห์เหนือออกคำสั่ง การที่ซีโรซามองไปยังวันมั่งคั่งทำให้ชายหนุ่มไม่พอใจ เธอแสดงออกชัดเจนว่าหลีกเลี่ยงการมองเขา ทำไม่ถึงจะต้องหลบเลี่ยง ในเมื่อเขาจะพึงพอใจมากกว่า ถ้าหากเธอใช้ดวงตาแสนสวยคู่นั้นมองมาที่เขาเพียงคนเดียว

“กาแพ่ได้แล้วค่ะ”

“เกรงว่าเราจะไม่ได้คุยกันเรื่องกาแพ่ในตอนนั้นะซีโรซา”

“ผมนึกได้ว่ามีธุระต้องไปต่อ ขอตัวก่อนนะครับคุณลิโอ แล้วพบกันนะครับ”

“ครับคุณวอน”

วันมั่งคั่งเอาตัวรอด ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน แล้วก็เอ้อมมือไปหยิบเอาถ้วยกาแพ่ของเขานบนถาดที่ซีโรซาประคองถืออยู่

“ของผมนี่ใช้ใหม่ครับ”

“ค่ะคุณวันมั่งคั่ง”

ซีโรซามองวันมั่งคั่งด้วยสายตาวอนขอความช่วยเหลือให้เขาอยู่ก่อน แต่ชายหนุ่มไม่คิดจะอยู่ เขาต้องการไปให้พ้นจากพายุอารมณ์หึงหวงของสิงห์เหนือ เพราะวันมั่งคั่งจะไม่เอาเรื่องผลประโยชน์ของบริษัทเข้ามาแลกกับเรื่องความสัมพันธ์ของหนุ่มสาวแน่นอน

“ผมขอรับไปเลยนะครับ ขอขอบคุณครับ”

วันมั่งคั่งก้มศีรษะให้ซีโรซาเล็กน้อย แล้วก็หันไปกล่าวลาสิงห์เหนือ

เมื่อวันมั่งคั่งเดินออกไปจากร้าน ภายในร้านก็เกิดความเคลื่อนไหว บรรยากาศมาคุเกิดขึ้น หลังการจากไปของวันมั่งคั่ง ผู้มีหน้าที่ถ่วงสมดุล ความน่ากลัวของสิ่งเหนือให้ลดน้อยลง

วันมั่งคั่งไม่อยู่ บอดีการ์ตของสิ่งเหนือที่ขยับตัวก็ทำให้ คนภายในร้านตกใจ รีบลุกขึ้นเพื่อเดินเรียงกันออกไปจากร้านอย่างรวดเร็ว ซีโรซากะพริบตาปริบๆ เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น มันเหมือนกับ ความฝันมากกว่าความเป็นจริง

พริบตาเดียวเท่านั้นภายในร้านก็เหลือเพียงแคเธอ สิ่งเหนือ และมาหยา และแม้กระทั่งตอนนี้ เธอก็อาจไม่เหลือแม้กระทั่งมาหยา เมื่ออีกฝ่ายเร่งเก็บโต๊ะ เซ็ดโต๊ะ แล้วก็ยกถ้วยกับจานที่ต้องเก็บล้าง พร้อมกับส่งเสียงบอกซีโรซา

“เดี๋ยวพี่มานะ”

แม้กระทั่งมาหยาก็ยังทิ้งเธอ มาหยานำถาดที่ประคองอยู่ไปวางไว้ในอ่างล้าง แล้วตัวเองก็ออกไปนอกร้านทางประตูหลัง

ซีโรซาเงยหน้าขึ้นมองสิ่งเหนือ มองได้ครู่เดียวก็ต้องก้มหน้าลงเพื่อหลบสายตาของชายหนุ่ม ดวงตาคู่นั้นเจิดจ้าเกินไป สิ่งเหนือทำให้เธอไม่กล้าสบตากับเขา ในขณะที่อาการแบบนั้นของเธอทำให้ สิ่งเหนือไม่พอใจ

“เงยหน้าขึ้น เดี่ยวนี้”

คำบัญชาจากชายหนุ่มได้รับการตอบสนองจากซีโรซาทันที เธอไม่ใช่คนหัวดื้อหัวรั้น และซีโรซาก็เลือกจะทำตามใจสิ่งเหนือเพื่อ ประคองอารมณ์ของชายหนุ่ม ถ้าหากเขาอารมณ์ดีก็เท่ากับว่าซีโรซา จะปลอดภัยจากพายุโศกของเขา

‘พี่หยานะพี่หยานะ’

ซีโรซาได้แต่ตัดพ้อมาหาในใจ หนีไปกันหมดเลย ทั้งลูกค้า
ทั้งมาหา ทั้งให้ซีโรซาต้องเผชิญหน้ากับชายหนุ่มตามลำพัง

“คุณสิงห์คะ ฉันขอโทษค่ะ”

“ขอโทษเรื่องอะไร”

“ฉันทำให้คุณไม่พอใจ”

“คุณรู้หรือว่าคุณทำอะไรให้ผมรู้สึกไม่พอใจ”

ซีโรซาตัดสินใจส่ายหน้า เธอไม่อาจสู้รู้ถึงขนาดนั้น แต่ในเมื่อ
ชายหนุ่มมีอาการเหมือนไม่พอใจ ซีโรซาก็เลือกที่จะขอโทษเพื่อทำให้เขา
รู้สึกพอใจ

“ไม่ทราบ?”

“คะฉันไม่ทราบ”

“ในเมื่อไม่ทราบ ก็ไม่ควรขอโทษ”

ซีโรซาารู้สึกว่าเขาเป็นลูกค้าที่เอาใจยากเหลือเกิน คนที่ทำงาน
กับสิงห์เหนือคงต้องเป็นคนที่มีใจเขามากๆ เพราะเขาช่างเป็นคน
ที่เข้าใจยากและก็อยู่ด้วยยาก

“เข้าใจหรือเปล่า”

เมื่อเธอไม่ตอบคำถาม สิงห์เหนือก็ถามย้ำ ซีโรซาู้สึกเหมือน
เขาเป็นผู้ปกครองของเธอมากกว่าจะเป็นลูกค้าเสียอีก

“เข้าใจแล้วค่ะ”

“เรามาคูยกันต่อ”

“ก่อนคุยกัน คุณจะรับกาแฟไว้ก่อนได้ไหมคะ”

สิงห์เหนือยังไม่สนใจกาแฟ คงเพราะเขาจับตาดูเธียวกกับเธออยู่
ซีโรซาถึงต้องการให้เขารับกาแฟเอาไว้ เพื่อที่เธอจะได้ถอยห่างจากเขา
ทว่าชายหนุ่มต้องการให้เธอยืนอยู่ตรงนี้ต่อไป ความต้องการของทั้งคู่
อาจสวนทางกันในเรื่องนี้ แต่แน่นอนว่าสิงห์เหนือต้องเป็นคนที่ได้ตั้งใจ

“ผมยังไม่รับได้หรือเปล่า”

“ได้ค่ะ”

เขาจะรับหรือไม่รับ เธอก็ต้องยอมตามใจเขาอยู่แล้ว ซีโรชาสั่งให้ตัวเองมองเขา เพราะถ้าหากเธอหลบการสบตากับเขา สิ่งเห็นนั้นก็คงสั่งให้เธอมองเขาอีก ชายหนุ่มมองลึกเข้าไปในดวงตาของเธอ ซีโรชามีดวงตาที่สวยงามและเปล่งประกาย

ดวงตากลมโต ทอประกายไร้เดียงสา แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีความหวาดกลัวอยู่ในดวงตาคู่นั้น ความรู้สึกที่รับรู้ได้ว่าซีโรชากำลังกลัวเขาทำให้สิ่งเห็นอไม่พอใจนัก ชายหนุ่มทำอะไรให้เธอกลัวอย่างนั้นหรือ เขายังไม่เคยแม้กระทั่งตบคอไก่เธอด้วยซ้ำ

“คุณสิ่งที่ต้องการพูดเรื่องอะไรกับฉันหรือคะ”

“คุณมองทุกคนยกเว้นผม”

ซีโรชาเข้าใจในทันที สิ่งเห็นอสังเกตเห็นเธอละเอียดถึงขนาดนี้เสียหรือ ซีโรชาปฏิเสธเรื่องนี้ไม่ได้ เพราะเธอทำจริง

“ฉันขอโทษที่เสียมารยาทเรื่องนี้ค่ะ”

“ผมต้องการให้คุณมองผม”

ความต้องการของเขาเป็นเรื่องที่ทำตามได้ยากเหลือเกิน ชายหนุ่มจะรู้ตัวบ้างไหมว่าเขาช่างน่ากลัว และทำให้คนรอบข้างวางตัวลำบาก

“ฉันจะพยายามค่ะ”

“จำเป็นต้องใช้ความพยายามด้วยอย่างนั้นหรือ”

“ถ้าจะให้ตอบตามตรง ก็คงต้องบอกว่าจำเป็นมากค่ะ”

“คุณยังมองคนอื่นได้ เป็นต้นว่ามองคุณวอน”

“ไม่เหมือนกันนี่คะ ฉันรู้ว่าการทำแบบนี้เสียมารยาท แต่การมองคุณก็ทำให้ฉัน...ฉัน...”

“รู้สึกกลัว?”

ซีโรชาพูดลำบากนัก สิ่งเห็นอก็เลยพูดให้เสียเลย หญิงสาวพยักหน้า แล้วก็เฝ้าริมฝีปากเข้าหากัน การที่เธอทำแบบนี้ทำให้สายตา

ของสิ่งเหนือให้ความสนใจกับริมฝีปากสีชมพูระเรื่อของเธอมากขึ้น

“ต่อให้คุณกลัว คุณก็ต้องมองผม”

“ค่ะคุณสิงห์”

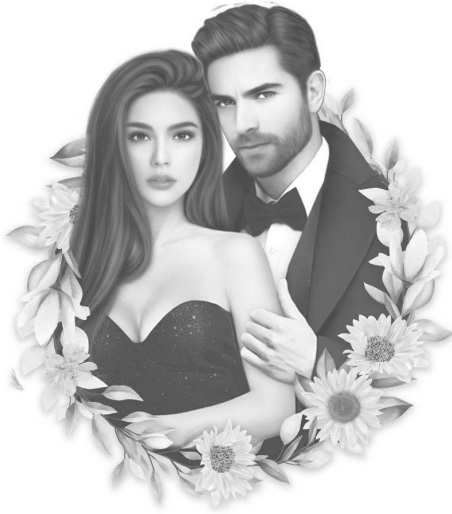
“เพราะผมก็จะมองคุณแบบนี้ไม่เปลี่ยนแปลง ผมไม่ได้มองคุณเพื่อจับผิด แต่ผมมองก็เพราะผมสนใจคุณ ผมกำลังจับคุณอยู่ และอีกไม่นาน คุณก็ต้องเป็นของผมทั้งตัวและหัวใจ”

“จับเธออะไร!”

ชีโรซาถึงกับเผยอริมฝีปากแยกออกจากกัน ตกตะลึงกับความตรงไปตรงมาของชายหนุ่ม สิ่งเหนือมองสบตากับเธอ แล้วก็พยักหน้ารับ ยืนยันให้ชีโรซามั่นใจว่าประโยคเมื่อสักครู่ เธอได้ยินถูกต้องไม่ได้หูผาดหรือคิดไปเอง

1

สิ่งเหนือ

ร้านกาแฟ 'ต้องมนตร์' ดึงดูดลูกค้าด้วยรสชาติของเครื่องดื่มใช้วัตถุดิบที่มีคุณภาพ และราคาไม่สูงจนเกินไปในการจำหน่ายอยู่ในเขตพื้นที่ต่างจังหวัด ร้านกาแฟต้องมนตร์มีทำเลที่อยู่ในเส้นทางผ่านของถนนที่จะต้องเดินทางไปสู่สถานที่ท่องเที่ยวของหมู่บ้านเมืองคาม และจังหวัดที่หมู่บ้านเมืองคามตั้งอยู่

นอกจากรสชาติของเครื่องดื่ม สิ่งดึงดูดอีกอย่างก็คือบรรยากาศร้านต้องมนตร์เป็นร้านกาแฟชั้นเดียวเพดานสูงสีขาว มีบันไดเดินขึ้นไปยังตัวร้าน ด้านนอกร้านมีระเบียงยื่นออกมา ตั้งชุดเก้าอี้สีขาว เพื่อเป็นที่นั่งสำหรับลูกค้าที่ต้องการนั่งรับลมชมสวนด้านนอก ส่วนด้านในก็ตกแต่งในโทนสีขาวและสีเขียว สวนด้านนอกได้รับการดูแลเป็นอย่างดี หญ้าเขียวขจีชุ่มฉ่ำ ดอกไม้ที่ปลูกเอาไว้เป็นสวนขนาดเล็ก

และที่ดึงดูดมากกว่าก็คงเป็นเจ้าของร้านต้องมนตร์ ความสวย รอยยิ้ม และน้ำเสียงอ่อนหวานของเธอล้วนทำให้ลูกค้าต้องมนตร์เธอได้

อย่างง่ายดาย

ซีโรชา ชนิทร์นาถ เจ้าของเรียวน้ำแดงออ่อนหวาน ตาเธอหวาน ยิ้มก็หวาน เสียงก็หวาน ทุกสิ่งทุกอย่างที่รวมเป็นเธอ ทำให้คำว่า 'แสนหวาน' อบอวลอยู่รอบตัวเธอ ลูกค้าผู้หญิงชื่นชมเธอ ลูกค้าผู้ชายมีทั้งชื่นชมและชื่นชอบเธอ

ร้านต้องมนตรีจึงมีลูกค้าแวะเวียนมาไม่เคยขาดช่วง ทว่าวันนี้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่ปกติขึ้น ซึ่งสถานการณ์แบบนี้เกิดขึ้นในช่วงสามเดือนหลังจากที่เธอบังเอิญได้พบกับชายหนุ่มเจ้าเสน่ห์ ซึ่งวางตัวราวกับมาเพื่อผู้ครองโลก

‘สิงห์เหนือ ลีโอ เคซัส ฉัตรภมลา’

ชายหนุ่มไม่ได้มาที่นี่เพื่อวางอำนาจ แต่ด้วยบุคลิกส่วนตัวของเขา และการตามอารักขาของบอดีการ์ดซึ่งคอยปกป้องเขา เรื่องปกติของสิงห์เหนือ ไม่ใช่เรื่องปกติสำหรับคนอื่น แต่ต่อให้มีสถานการณ์ที่ไม่ปกติเกิดขึ้น ซีโรชาก็ต้องยิ้มเพื่อต้อนรับเขา

การปรากฏตัวของสิงห์เหนือทำให้ร้านต้องมนตรีต้องรับรองเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น บอดีการ์ดในชุดสูทสีดำสนิทยืนอยู่ตรงระเบียบกว้างของตัวร้านจำนวนห้าคน ด้านล่างกระจายตัวกันอยู่อีกห้าคน และด้านในร้านก็มีบอดีการ์ดยืนอยู่ตรงประตูทางเข้าซ้ายขวาอีกสองคน

“สวัสดิ์ค่ะ”

“เรียกชื่อผมด้วย”

สิงห์เหนือบอกราบเรียบ คำพูดของชายหนุ่มต่อให้คนฟังหนึ่งร้อยคนก็ต้องบอกว่ามันคือคำสั่ง แต่สำหรับสิงห์เหนือ เขาคิดว่าตัวเองกำลังขอร้องเธอต่างหาก บรรยากาศภายในร้านต้องมนตรีตอนนี้เงียบสงบ เพราะลูกค้าคนอื่นรีบออกไปจากร้านเมื่อสิงห์เหนือมาถึง

“สวัสดิ์ค่ะคุณสิงห์ วันนี้จะรับเครื่องดื่มอะไรดีคะ”

ซีโรชาเอาใจเขา หญิงสาวยิ้มให้ชายหนุ่ม แม่แกรงกลัวเขาไม่หย่อย

แต่ซีโรซาก็ต้องยิ้มต้อนรับเขาตามมารยาท จะไม่กลัวได้หรือ บุคลิก
ของเขาดูดีเกิน เครื่องขีมิ นอกจากนี้ยังมีความเย็นชาจนเข้าขั้นอำมหิต
แผ่ออกมาจากตัวอย่างไม่เกรงใจใคร

สิงห์เหนือยืนอยู่ตรงหน้าเคาน์เตอร์ ซีโรซายืนรับออร์เดอร์อยู่
ด้านหลังเคาน์เตอร์ ระหว่างการสนทนา ชายหนุ่มมองเธอไม่เลื่อนสายตา
ไปไหน เขามองด้วยใบหน้าเรียบเฉย แต่ต่อให้เขาเฉยเมยถึงขนาดนั้น
ซีโรซาก็ยังรู้สึกประหม่า แต่เธอต้องเก็บมันเอาไว้ ในฐานะเจ้าของร้าน
ต้องมนตร์ ซีโรซาต้องต้อนรับลูกค้าด้วยรอยยิ้ม

“คุณจำไม่ได้ว่าผมดื่มอะไร?”

ชายหนุ่มถามออกไป มือข้างหนึ่งของเขาสอดเข้าไปในกระเป๋า
กางเกง ซีโรซาคลี่ยิ้มอ่อนหวานมากยิ่งขึ้น ด้วยเกรงว่าเขาจะขุ่นเคืองเธอ

“จำได้สิคะ แต่ฉันต้องถามเมื่อคุณต้องการเปลี่ยนเครื่องดื่มค่ะ”

“ผมไม่เปลี่ยนใจจากอะไรง่าย ๆ”

หญิงสาวมองสบตากับเขา แล้วก็ต้องเสทหลบด้วยการก้มลงไป
กดเมนูผ่านจอของเครื่องคิดเงิน ซีโรซาใช้การกระทำนั้นหลบเลี่ยง
การสบตากับสิงห์เหนือเพื่อรักษามารยาท แต่เธอก็ยังทำมันได้
ไม่แนบเนียนพอ สิงห์เหนือทราบว่าเขาหลบเลี่ยงการสบตากับเขา

“เงยหน้าขึ้นซีโรซา”

ซีโรซาเงยหน้าขึ้น เพราะเธอคิดว่าสิงห์เหนือคงไม่พอใจ หญิงสาว
ต้องควบคุมการแสดงออกของตัวเองให้สุภาพมากกว่านี้ ซีโรซาตำหนิ
ตัวเองในใจ

“ฉันขอโทษค่ะ”

“ขอโทษเรื่องอะไร”

สิงห์เหนือไม่ได้ทำอะไร หรือต้องการตำหนิเธอ เพียงแต่เขา
ไม่ทราบว่ซีโรซาเอ่ยปากขอโทษเขาด้วยเหตุผลอะไร

“ฉันทำให้คุณไม่พอใจ ฉันเสียมารยาทค่ะ ฉันหลบเลี่ยงการสบตา

กับคุณค่ะ”

“ผมรับคำขอโทษ แต่ผมไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อยแบบนั้นหรอก”

ในเมื่อเธอต้องการมอบมันให้เขา สิ่งไหนก็จะต้องรับเอาไว้ ชายหนุ่มกล่าวกับซีโรซา แล้วก็จ้องเธอนิ่ง ก่อนจะถามออกไป

“คุณแทนตัวเองกับคนในครอบครัวของคุณว่าอะไร”

“ซีค่ะ”

“งั้นก็ปฏิบัติกับผมแบบเดียวกัน เข้าใจไหม”

“ค่ะคุณสิงห์”

เริ่มต้นจากการให้เธอเรียกเขาด้วยชื่อราวกับสนิทกันมานาน แต่อันที่จริงก็ไม่ได้สนิท และตอนนี้ก็ยังสั่งให้เธอทำตัวสนิทกับเขามากขึ้น และซีโรซาต้องทำตาม เพราะเธอกลัวเขา

“โอเค จบนะ”

ซีโรซากลายเป็นคนที่มึนปัญญาไปแล้วเธอเหนียว หญิงสาวจิกยิ้มให้เขา เมื่อเผชิญหน้ากับสิงห์เหนือ เธอมีทั้งความกังวล ประหม่า และในขณะเดียวกันก็วางตัวลำบาก ซีโรซาทราบว่าเธอกลายเป็นคนสับสนในตัวเองเพราะสิงห์เหนือ

เขาเป็นบุรุษที่มีรูปร่างหน้าตาโดดเด่นสะดุดตา เรียกได้ว่าเป็นผู้ชายหล่อจัด หล่อจนน่ากลัวด้วยซ้ำ เพราะความที่เขาหน้าตาดีจนเกินไป อะไรที่มากเกินไปมักจะให้ความรู้สึกแตกต่างจากคนทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด

ความรู้สึกที่พบกับสิงห์เหนือครั้งแรก ซีโรซาคงไม่มีวันลืมได้เลย บุรุษที่อยู่ตรงหน้าเธอในตอนนั้น ซีโรซาตัดคำว่า ‘เทพบุตร’ ออกไป เธอเคยทั้งได้ยินและได้อ่านผ่านตา แต่หญิงสาวก็ยังคิดว่าสิงห์เหนืออยู่เหนือมากกว่านั่น

รูปร่างหน้าตาของชายหนุ่มเหมาะสมกับคำว่า ‘สมบุรณ์แบบ’ น้อยคนที่จะเหมาะสมกับคำนี้ ในชีวิตของซีโรซา คนที่เธอรู้จัก และ

ในความคิดเห็นส่วนตัวของเธอ บุรุษที่เหมาะสมกับคำนี้ ในช่วงชีวิตกระทั่งถึงตอนนี้ซีโรชายก็ให้สิ่งเหนือคนเดียว

“คะคุณสิงห์”

ซีโรชายยิ้มรับ แม่เธอจะกลัวเขา แต่เธอก็ต้องใช้รอยยิ้มในการสร้างความพึงพอใจให้เขา หญิงสาวบอกราคากาแพกับชายหนุ่ม แต่สิ่งเหนือกลับจ่ายมากกว่าราคากาแพอีกแล้ว

“คุณสิงห์คะ...”

“รับไป”

น้ำเสียงหัวหวนของชายหนุ่มทำให้คำปฏิเสธของซีโรชาสะดุดอยู่ตรงริมฝีปาก สิงห์เหนือจ่ายค่ากาแพด้วยละหนึ่งพันบาทเป็นประจำเมื่อเขามาดื่มกาแพที่ร้านต้องมนตรี ราคากาแพที่เขาดื่ม ราคามาตรฐานของทางร้านตั้งไว้ที่ห้าสิบบาทเท่านั้น ชายหนุ่มจ่ายเกินหลายเท่า

“รับเงินหนึ่งพันบาทคะ”

แค่เขาขยับศีรษะเล็กน้อย ซีโรชาผู้ตื่นกลัวก็รีบรับเงินมาจากชายหนุ่มทันที สิงห์เหนือยื่นจ้องหน้าซีโรชาจนยิ่งทำให้เธอเงอะงะไปหมด เก็บเงินผิดๆ ถูกๆ แบนกัพันหนึ่งใบ กว่าจะเก็บเสร็จก็ทำเอาเหงื่อตก

“ผมจ่ายเป็นค่าเสียโอกาสของคุณ”

สิงห์เหนือมองไปรอบร้านต้องมนตรี มีเขาเป็นลูกค้าคนเดียวเสมอเมื่อเขามาที่นี่ เขาจึงเลือกที่จะจ่ายค่ากาแพในราคาดังนั้น

“ถึงอย่างไรก็คงไม่ถึงหนึ่งพันบาทหรอกคะ”

“มีปัญหา?”

“ไม่มีคะ รอสักครู่คะะะ ฉันทจะรีบทำกาแพให้คุณคะ”

สิงห์เหนือไม่ได้ต้องการตำหนิซีโรชา แต่หญิงสาวก็รีบไปเตรียมกาแพให้เขา ชายหนุ่มถาม เพราะถ้าหากเธอยังขឹងใจ เขาก็จะอธิบายหลักการที่เขานำมาคิดคำนวณเพื่อจ่ายค่ากาแพให้เธอฟัง

‘ค่าเสียโอกาสเป็นเรื่องสำคัญ’

นั่นคือเหตุผลของชายหนุ่มในใจ นอกจากค่าเสียโอกาสแล้ว ก็ยังมีต้นทุนอย่างอื่น เป็นต้นว่าการรับลูกศิษย์ที่ถ้าหากแวะเข้ามาแล้วถูกใจ ก็อาจจะนำเรื่องของร้านกาแฟต้องมนตรีไปบอกต่อในโลกโซเชียลจนเกิดการบอกกันแบบปากต่อปาก

แต่เพราะการปรากฏตัวของสิงห์เหนือ ต่อให้คนของเขาไม่ห้าม ลูกศิษย์คนอื่นเข้าร้าน ทว่าการยื่นประจำจุดของบอดีการ์ด เมื่อมีรถเลี้ยวเข้ามาหมายจอดแวะที่กาแฟ ก็ต้องล่าถอยไปตามๆ กัน แต่สิงห์เหนือไม่คิดจะปรับเปลี่ยนความต้องการของเขา

ชายหนุ่มมาที่นี่เพราะเขาต้องการพบซีโรชา มาแล้วก็ต้องได้พบชายหนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้ เขามีโต๊ะประจำของเขา เมื่อมาที่นี่ สิงห์เหนือจะนั่งเก้าอี้ตัวนี้เสมอ ซีโรชาจัดเตรียมกาแฟแล้วก็จัดวางถ้วยกาแฟลงบนถาด

‘เขาน่ากลัวเหลือเกิน’

หญิงสาวยกมือขึ้นทาบทับกับทรวงอก สูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เพื่อให้กำลังใจตัวเองในการเผชิญหน้ากับสิงห์เหนือ ซีโรชาจะอยู่คนเดียวในช่วงเปิดร้านเข้าไปจนถึงตอนบ่าย หลังจากมาหยา หรือพี่หยาของซีโรชาทำงานบ้านเสร็จเรียบร้อย ถึงจะออกมาช่วยงานซีโรชาที่ร้านกาแฟ

บริเวณที่ดินสองร้อยตารางวาซึ่งถูกแบ่งเป็นส่วนของร้านกาแฟและบ้านพัก หนึ่งร้อยตารางวาด้านหน้าถูกแบ่งส่วนทำเป็นร้านกาแฟต้องมนตรี กันด้วยรั้ว ด้านหลังร้าน ประตูรั้วสีขาวสูงเลยเอวของซีโรชา เมื่อเปิดประตูเข้าไปจะเป็นส่วนของบ้านสองชั้น จากตัวบ้านกันด้วยรั้วอีกหนึ่งชั้น เชื่อมไปสู่ไร่ผลไม้ขนาดห้าสิบไร่ซึ่งบิดาของซีโรชาเป็นเจ้าของ

ถ้าหากมาหาอยู่ด้วย ซีโรชามีเพื่อน ความกลัวก็คงบรรเทาลง แต่ในเมื่อเธออยู่คนเดียว ซีโรชาก็ต้องดูแลตัวเองให้ได้ หญิงสาวยกกาแฟไปเสิร์ฟให้ชายหนุ่ม เธอยิ้มให้เขาแล้วก็วางกาแฟลงบนโต๊ะ แล้วก็ยกถาดขึ้นทอดเอาไว้

“ตี้มกาแพใให้อร่อยนะคะ”

“นั่งลง”

สิงห์เหนื่อออกคำสั่ง ซีโรชายังยืนนิ่ง งุนงกับคำสั่งของเขา แต่สิงห์เหนื่อไม่ทำให้เธอต้องงนนาน เขาลุกขึ้นยืน เดินเฉียดผ่านซีโรซาไปยังเก้าอี้ เธอห่อไหล่เข้าหากัน เพราะร่างสูงใหญ่ที่ใกล้ชิดเธอเหลือเกิน ชายหนุ่มเลื่อนเก้าอี้ออกมา ซีโรซาก็รีบนั่งลงทันที

“นั่งแล้วคะ”

“สัปดาห์ที่ผ่านมาทำอะไรบ้าง”

“คุณสิงห์อยากทราบหรือคะ”

“ไม่่อยากทราบก็คงไม่ถาม”

ซีโรซารู้สึกเหมือนกำลังถูกดู หมึงสาวต้องรายงานเขาด้วยอย่างนั้นหรือว่าเธอทำอะไรในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา แต่ในเมื่อเขาต้องการทราบ และเธอกลัวเขา ทางเลือกก็คือต้องรายงานตามที่เขาต้องการ

“ชีวิตของซีเรียบงายมากเลยใช่ไหมคะ”

ซีโรซาสนทนากับสิงห์เหนื่อ เขาเรียกตัวเธอมาคุยด้วย เพราะรู้สึกวาระหว่างเขาและเธอไม่มีความคืบหน้าอะไรเลยสักนิด สองสามเดือนผ่านไป สิงห์เหนื่อมาที่นี่เพื่อตี้มกาแพแล้วก็เดินทางกลับ ค่าความสุนทรีย์ทางอารมณ์ของเขานั้นเรียกได้ว่าต้องใช้ทั้งเงินและเวลา

สิงห์เหนื่ออยู่กรุงเทพฯ การจะแวะมาตี้มกาแพที่ร้านต้องมนตรี ชายหนุ่มจะต้องเดินทางจากกรุงเทพฯ ด้วยเครื่องบิน ใช้เวลาราวหนึ่งชั่วโมงครึ่งมาถึงสนามบินประจำจังหวัด และคนของเขาจะต้องขับรถมาอีกราวสองชั่วโมง เพื่อมาที่ร้านต้องมนตรี

หลังจากตี้มกาแพแล้ว ด้วยตารางงานอันยุ่งเหยิงของสิงห์เหนื่อ ชายหนุ่มก็จะเดินทางกลับตามเวลาของเที่ยวบินเที่ยวที่เร็วที่สุด เพื่อ

กลับไปทำงานต่อ ซึ่งปกติแล้ว ถ้าหากเขามาที่ร้านต้องมนตร์ ลิงห์เหนื่อ จะเดินทางด้วยเครื่องบินรอบเช้าราวหกโมงสิบห้าในการเดินทางมาที่นี่ และบินกลับรอบเที่ยงหรือวารอบบ่าย

“ชีวิตที่เรียบง่ายก็ดีแล้ว”

ลิงห์เหนื่อผ่านชีวิตมาหลากหลายรูปแบบ จะเรียกว่าค่อนข้าง ผาดโผนก็ได้ กระทั่งถึงตอนนี้ ประสบการณ์ชีวิตที่ผ่านมา สอนให้เขา แข็งแกร่งดุจหินผา และควบคุมอารมณ์ได้อย่างดีเยี่ยม ซีโรซายิ้มบางเบา ส่งให้ชายหนุ่ม

“ชีวิตของเราคงแตกต่างกันมากใช่ไหมคะ”

“ถ้าเรามีอะไรที่เหมือนกันมากจนเกินไป ผมก็คงไม่รู้รู้สึกสนใจคุณ”

ลิงห์เหนื่อตอบตรงประเด็น ซีโรซาพยายามสบตากับลิงห์เหนื่อ แต่เธอก็ทำมันได้ไม่ดีนักหรอก เขาไม่ปิดบังความสนใจที่มีต่อเธอ ชายหนุ่มบอกตามตรงว่าเขามาที่นี่ เพราะเขาต้องการ ‘จีบเธอ’ ซีโรซาก็ารู้เพราะเขาบอกนั้นแหละ

ถ้าหากให้เธอคิดเข้าข้างตัวเองว่าลิงห์เหนื่อจีบเธอ หญิงสาวก็คง ไม่กล้าคิดแบบนั้น เขาทำให้เธอรู้สึกเหมือนเขาเป็นเจ้านาย และเธอ เป็นลูกน้อง และถึงรู้ว่าเขาจีบเธอ ซีโรซาก็ไม่ได้คิดเข้าข้างตัวเองจน คิดไปไกล เพราะลิงห์เหนื่อกับเธอแตกต่างกันมากเหลือเกิน

นอกจากนี้การวางตัวของเขาก็เย็นชาเหลือเกิน หญิงสาวต้องคอย เตือนตัวเองด้วยซ้ำว่าไม่ให้เปลอตัวตกหลุมเสน่ห์ของเขาเป็นอันขาด เพราะอีกไม่นานชายหนุ่มก็คงจะหายไป เมื่อเขาเบื่อก่อนที่จะมาดื่มกาแฟ ที่ร้านต้องมนตร์

“เอ่อ...ค่ะ”

“อะไรที่เหมือนกันมากเกินไป ก็คงขาดซึ่งแรงดึงดูด”

“ค่ะคุณลิงห์”

ซีโรซาต้องตอบเขา เธอไม่มีความคิดเห็นสำหรับเรื่องนี้ แต่ในเมื่อ

ชายหนุ่มสนทนากับเธอ หญิงสาวก็ต้องตอบเพื่อรักษามารยาท

“คุณยังกลัวผมอยู่”

สิงห์เหนือจิบกาแฟแล้วก็วางถ้วยลงบนจานรอง เขาทำเหมือนเป็นเรื่องปกติ แต่เสียงของถ้วยกระทบกับจานรองนั้นแผ่วเบามาก มาดของสิงห์เหนือ แค่เขานั่งเฉยๆ ก็ทำให้เขาโดดเด่นเหนือคนอื่นแล้ว ซีโรซาเคยคิดเล่นๆ เหมือนกันว่าเขามีออร่าเป็นของตัวเอง

‘ออร่าของมาเฟีย’

ก็เขาดูน่ากลัวถึงขนาดนี้ ไม่ต้องแสดงมาดกักขฬะ เพียงแค่ปรายตามองใครสักคน คนที่ถูกมองก็คงเข่าอ่อนเพราะความหวาดกลัวอย่างง่ายดาย

“ซีประหม่าค่ะ”

“คุณกลัว ซีโรซา ไม่ใช่ประหม่า”

สิงห์เหนือใช้เวลากับเธอ แต่เขาจะให้เวลาเธอมากเกินไปไม่ได้ เพราะเวลาของเขาอัดแน่นไปด้วยตารางงานที่ทำให้เขาปลีกตัวลำบาก สิงห์เหนือจัดเวลาเท่าที่จะทำได้ในการพบกับซีโรซาที่นี่

“ซี คงยังไม่ชินค่ะ อู๋ย!”

หญิงสาวพวา เมื่อชายหนุ่มโน้มตัวเข้าไปหา สิงห์เหนือวางมือลงบนมือของซีโรซาที่ประสานกันไว้บนตัก ทำให้หญิงสาวที่เกือบจะลุกขึ้นจากเก้าอี้เพื่อวิ่งหนีเขาต้องนั่งตัวเกร็งอยู่ที่เดิม

“คุณไม่ต้องกลัว ผมไม่คิดจะทำอันตรายคุณ ผมหมายถึงในตอนนี่”

ซีโรซาลิ้นน้ำลายลงคอ หญิงสาวรู้สึกว่ล่ำคอของเธอมันแห้งผากเหลือเกิน ดวงตากลมโตสว่ขี้ม่งเขา แล้วเธอก็เลือกที่จะก้มหน้าลงเพื่อหลบสายตาจากเขา

“เงยหน้าขึ้น เดี่ยวนี้”

สิงห์เหนือไม่ต้องการให้เธอก้มหน้า เขาต้องการอ่านความรู้สึก

ของซีโรชาผ่านดวงตาของเธอ ซีโรชาต้องรวบรวมกำลังใจอย่างมาก เพื่อทำให้ตัวเองกล้าที่จะเงยหน้าขึ้นมองเขา

“มือคุณสั้น”

เขาจับมือเธอไว้อยู่ มือเขาใหญ่ มีความหยาบกร้านไม่อ่อนนุ่ม เหมือนมือของซีโรชา ชายหนุ่มก้มหน้าลง ไม่ใช่เพราะเขาต้องการ หลบสายตาของเธอ แต่เพื่อสำรวจมือของซีโรชาต่างหาก นิ้วหัวแม่มือ ของเขาไล่ไปตามมือนุ่มแผ่วเบา

ซีโรชาถึงกับเฟลอตัวกัลันหายใจ สิ่งเหนืออยู่ใกล้เธอเกินไปแล้ว และตอนนี้มือของชายหนุ่มก็กำลังจับมือของเธออยู่ด้วยสิ ซีโรชาประหม่า เชนอาย ตื่นกลัว เธอไม่แน่ใจว่าควรสรุปอารมณ์ของตัวเองว่าเธอ กำลังรู้สึกอย่างไรแบบไหนก่อน เพราะทุกอารมณ์ธาโถมเข้าใส่เธออย่าง พร้อมเพรียงกัน

“ฝ่ามือของคุณขึ้นเหงื่อ”

นิ้วหัวแม่มือของเขากดลงบนฝ่ามือนุ่มเนียน ซีโรชาสะดุ้งเฮือก แต่เธอก็ยังต้องนั่งอยู่ที่เดิม ดวงตาคู๋สวยมองไปยังสิ่งที่เหนือด้วยสายตา เว้าวอนโดยไม่รู้ตัว เธอวิงวอนเขาผ่านดวงตา เพื่อให้ชายหนุ่มยุติ การกดดันเธอ

“ซี ซีคงร้อนค่ะ”

“เครื่องปรับอากาศของคุณทำงานได้ตามประสิทธิภาพของมัน”

ซีโรชาแก้มร้อน สิ่งเหนือกำลังตำหนิเธอใช้หรือเปล่า เธอโกหก เขาต่อหน้า ซึ่งก็เป็นเรื่องที่เสียมารยาท แต่การบอกเขาออกไปตามตรง ว่าเธอกลัวเขามาก จะไม่เสียมารยาทมากกว่าการโกหกเรื่องสภาพอากาศ หรอกเธอ ซีโรชาสับสนเหลือเกิน

“ค่ะคุณสิงห์”

ไม่ทราบจะตอบอย่างไร แต่เมื่อสนทนากับเขาก็ต้องตอบเขาตาม มารยาท หากจะนั่งนิ่งทำเงียบ ก็คงเป็นการเสียมารยาทต่อชายหนุ่ม

“ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าผมไม่คิดจะทำอันตรายคุณในตอนนั้น”

“ไม่คิดทำตอนนั้น แต่ก็มีโอกาสสูงมากที่จะคิดทำต่อจากนี้ คำพูดของสิงห์เหนือไม่ได้ทำให้เธอสบายใจเลย แต่ยิ่งทำให้เธอกลัวเขา

“คะ ซีโรราบแล้วคะ”

ทราบจากการบอกของเธอ แต่ไม่ได้หมายความว่าซีโรซาจะสั่งตัวเองไม่ให้ตื่นกลัวเขาได้อย่างง่ายดาย เธอพยายามแล้วที่จะเก็บอาการ แต่เพราะสิงห์เหนือทำให้เธอต้องเปิดเขม้นออกมา

“คุยกับผม”

“คุยเรื่องอะไรคะ”

“เรื่องอะไรก็ได้”

สิงห์เหนือต้องการสนทนากับเธอ เพื่อจะได้ทำความรู้จักกันให้มากขึ้น ซีโรซาอึกอัก แล้วเธอจะคุยอะไรกับเขาดีละถึงจะไม่ทำให้เขาโกรธ

“คุณยังกลัว?”

สิงห์เหนือขมวดคิ้ว ซีโรซาไม่แน่ใจว่าควรคุยกับเขาดีไหม เมื่อสักครู่เหมือนชายหนุ่มพูดคนเดียว แต่เขาก็พูดด้วยน้ำเสียงระดับปกติ ชายหนุ่มค่อยๆ ผ่อนคลายอาการขมวดคิ้ว นิ้วหัวแม่มือของเขาไ้สัมผัสกับฝ่ามือหนุ่ม แล้วก็เงยหน้าขึ้นมองเธอ

“ไม่ต้องกลัว”

เขาบอกไม่ต้องกลัว แต่มือกุมจับมือเธอไว้ไม่ปล่อย ดวงตาคมกล้าคู่นั้นจ้องเธอไม่คลาดสายตา ซีโรซากลัวจนแทบจะเป็นลม! แต่เธอต้องประคองสติของตัวเองเอาไว้อย่างสุดความสามารถ สิงห์เหนือทำให้เธอรู้สึกว่าการหายใจเป็นเรื่องที่ยากลำบากเหลือเกิน

“เอาละ การพูดว่าไม่ต้องกลัว เหมือนจะไม่ได้ผล วันนี้ผมจะกลับก่อน อีกสองวันผมจะมาหาคุณที่นี่ ถึงตอนนั้นคุณคงจัดการกับความกลัวไว้สาระนี้ได้เสียที”

“คะคุณสิงห์”

สิงห์เห็นปล่อยมือซีโรชา หญิงสาวรีบดึงมือตัวเองกลับไป
ประสานกันไว้ทันที ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน และซีโรชาก็รีบลุกขึ้นตาม
หญิงสาวเดินไปส่งเขาถึงประตูของร้านต้องมนตร์ เพราะเกรงว่าถ้าหาก
เธอบริการเขาไม่ดี ชายหนุ่มจะมีโทษ

“พี่หยามาแล้วหรือคะ”

มาหาเปิดประตูเข้ามาจากด้านหลังของร้าน ซีโรชาเดินเข้าไปหา
มาหา แล้วก็จับมือของอีกฝ่ายเอาไว้ มาหาจับมือซีโรชา อีกมือยกขึ้น
ลูบแก้มของคนสวยหน้าหวานละมุน

“คุณ्लीโอกลับไปแล้วใช่ไหม”

“คะ พี่หยาทราบได้อย่างไรคะ”

“พี่รอให้คุณ्लीโอกลับไปก่อน ถึงเข้ามา”

มาหาไม่ได้มีตัวพิเศษ มองทะลุเข้ามาได้ แต่สังเกตจากการที่
บอดีการ์ดซึ่งกระจายตัวอยู่หายไปแล้วต่างหาก เธอถึงออกมาจากบ้าน
เพื่อเข้าไปในร้าน

“โอ พี่หยาคะ แล้วทำไมไม่รีบเข้ามาคะ ชีน่ากลัวจนหัวใจแทบ
หยุดเต้นเลยคะ ใจหายใจคว่ำอยู่ตั้งนานเลยคะ”

ซีโรชาพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล หญิงสาวไม่ได้คิดตำหนิสิงห์เหนือ
เพียงแต่พูดถึงความรู้สึกที่ตื่นตระหนกของตัวเองเท่านั้น

“ใจหายใจคว่ำ เพราะได้เจอกับหนุ่มหล่อหน้าหล่อหรือจ๊ะ เป็นการ
ใจหายใจคว่ำที่น่าอิจฉามากเลยนะจ๊ะ เชื่อเถอะว่าคงมีสาว ๆ ไม่น้อย
ที่อยากมีอาการเหมือนกับหนูซี ถ้าหากได้พบกับคุณสิงห์เหนือ”

“พี่หยาคะ น่าอิจฉาอะไรกันคะ เพราะใจหายใจคว่ำ เลยคุมสติ
ได้ไม่ติดนัก เผลอตัวเสียมารยาทออกไปด้วยคะ”

“เสียมารยาทแบบไหนจะ เล่าให้พี่ฟังได้หรือเปล่า เพื่อพี่จะช่วย คลายความกังวลใจให้หนูซีได้ ดูหน้าตาลี เป็นกังวลชัดเจนเชียว”

มาหาถามด้วยความเอ็นดู ซีโรซาก็มึนหน้า แล้วก็ตามด้วย อาการถอนหายใจ มาหารู้ว่าซีโรซากลัวสิงห์เหนือ กลัวมากด้วยสิ แต่ก็พยายามเก็บซ่อนความกลัวเอาไว้ เมื่อไม่สามารถซ่อนได้อย่างมิดชิด คงถูกสิงห์เหนือจับได้นั้นแหละ

เชื่อเถอะว่าถ้าหากสิงห์เหนือได้เห็นท่าทางน่าเอ็นดูของซีโรซา ในตอนนี้ ก็คงยากที่จะทำใจโกรธเคืองหญิงสาวได้ลง และมาหา ก็ค่อนข้างเชื่อมั่น สิงห์เหนือคงไม่รู้สึกขุ่นเคืองด้วยเรื่องเพียงเท่านี้ อย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่มาที่นี่ติดต่อกันเพื่อมาพบกับซีโรซา

“ซีทำให้คุณสิงห์รู้ว่าซีกลัวเขาอะ”

“แหม ก็เขาน่ากลัวน้อยเสียเมื่อไร ไม่ใช่แค่หนูซีหรือคนที่กลัวเขา พี่ก็กลัวเขาเหมือนกัน คนอื่นอีกหลายคนก็คงกลัวเหมือนเรานั้นแหละจ๊ะ เพราะฉะนั้นหนูซีไม่ต้องคิดมากหรืออะจ๊ะ ไม่แน่นะ เมื่อหนูซีได้พบกับเขาบ่อยครั้งขึ้น ความกลัวก็จะค่อยๆ ลดหายไปเอง”

“ซีไม่ได้ตั้งใจอะ ซีควรเก็บอารมณ์ให้มากกว่านี้ แต่พอเจอเขา ซีก็กลัวจนตัวสั่นทุกที ซีไม่ควรทำให้คุณสิงห์รู้สึกแย่”

“หนูซีจำ ถ้าหากหนูซีคิดมาก คราวหน้าเมื่อเขามาที่นี่ หนูซี ก็ต้อนรับเขาให้ดีเป็นการทำให้หนูซีรู้สึกสบายใจขึ้น แบบนี้ดีไหมจ๊ะ”

“อะพี่หยา ดีอะ”

ซีโรซามองไปยังประตูของร้านกาแฟ มาหาตามองตามแล้วก็ยิ้ม ออกมา เด็กหนอเด็ก ให้ความสำคัญกับเขา จุดเริ่มต้นแบบนี้คือ จุดเริ่มต้นของการเตรียมตัวเพื่อเสียหัวใจ ซีโรซายังไม่รู้ตัว แต่สักวันหนึ่ง ก็คงได้รู้อย่างแน่นอน

“ยิ้มอะไรหนูซี”

“ก็พี่หยายิ้มให้ซีนี่คะ ซีก็เลยยิ้มตอบ”

“พี่ยิ้มก็เพราะเอ็นดูหนูซีห rokok หนูซีจำ ถึงหนูซีจะกลัวเขา แต่
ก็ไม่ต้องการห้ามเขามาที่ร้านใช้ใหม่จะหนูซี”

“ค่ะ คุณสิงห์เป็นลูกค้านี้คะ”

“พี่หมายถึงว่า หนูซีไม่ต้องการให้เขาหายหน้าไปใช้ใหม่”

“ซีไม่ค่อยเข้าใจคำถามเลยคะพี่หยา ตอบยากจังคะ”

ซีโรชาตอบคำถามแล้วมหาหยาก็หัวเราะออกมา ซีโรชายังไร้เดียงสา
มากเหลือเกิน รอยยิ้มของมหาหยายังทำให้ซีโรชาสงสัย

“ซีคงถามอะไรไม่ได้เรื่องใช้ใหม่คะ”

“ทำไมถึงคิดแบบนั้น”

“พี่หยาเป็นผู้หญิงที่ดูเข้าใจอะไรหลายเรื่อง เป็นคนที่เก่งมาก
ด้วยค่ะ”

“พี่ไม่ใช่คนเก่งห rokok ที่ดูเข้าใจอะไรหลายเรื่องแบบที่หนูซีพูด
ก็คงเพราะพี่ทำงานที่ต้องเจอคนหลากหลายประเภท หรือจะพูดว่า
ที่ต้องเอาตัวรอดด้วยตัวเองก็ได้ หนูซีนะ เป็นแบบที่หนูซีเป็นอยู่ก็ดี
แล้วจะ ดีมากจริงๆ”

ซีโรชาจับมือมหาหยา เพราะความอ่อนโยนและอ่อนหวานของ
ซีโรชา มหาหยาได้รับการต้อนรับโดยปราศจากสิ่งใดเคลือบแฝง การที่
ซีโรชาอ้าแขนต้อนรับเธอราวกับคนในครอบครัวเดียวกัน ทำให้มหาหยา
รู้สึกเหมือนได้รับการโอบกอดด้วยความจริงใจ

“หนูซี ถึงหนูซีจะกลัวคุณลีโอ แต่ก็ต้อนรับเขาตามหน้าที่เถอะ
นะจ๊ะ”

“ค่ะ ซีก็ตั้งใจจะทำแบบนั้น ถึงอย่างไรคุณสิงห์ก็เป็นลูกค้าของร้าน”

หากจะตัดสินเพราะความรู้สึกกลัวตบั้งความรู้สึกบางอย่าง
ที่ซ่อนเร้น อาจเป็นเรื่องที่ทำให้ซีโรชาต้องเสียใจไปตลอดชีวิต มหาหยา
จึงเพียงตะล่อมทางอ้อมให้ซีโรชาเลือกที่จะรักษาช่วงเวลานี้ไว้ เพื่อว่า
สักวันซีโรชาจะได้พัฒนาความสัมพันธ์กับสิงห์เหนือ

หรือต่อให้ความสัมพันธ์นี้ไม่อาจพัฒนาไปมากกว่าคนที่ผ่านเข้ามารู้จักกันในช่วงชีวิตหนึ่ง ก็ขอให้ซีโรซาได้ใช้เวลาทำความเข้าใจต่อความรู้สึกของตัวเองอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว มิใช่ให้ความกลัวนำทางจนต้องสูญเสียบางอย่างที่น่าเสียดายไป

ล่องเกี่ยวกับผู้หญิง คนที่จะสามารถจัดคำถามของสิงห์เหนือได้ ก็ต้องเป็นผู้หญิงเหมือนกัน เมื่อกลับไปถึงตึกสำนักงานหรรษาของเคลจิริूप ทำนประธานกรรมการบริษัทที่ต่อสายโทรศัพท์ถึงห้องสะไม้เพื่อสอบถามเธอ

ถึงจะเรียกเธอน้องสะไม้ แต่เป็นน้องสะไม้ทางพฤตินัยของน้องชายนอกคอก ซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากับสิงห์เหนือ กำหนดวันแต่งงาน ถูกสลัดสับเปลี่ยนกับพี่สาวของฝ่ายหญิง การยืดเวลาไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนใจ แต่เพื่อทำโทษน้องชายหัวรั้นของสิงห์เหนือต่างหาก

สิงห์เหนือสนับสนุนความคิดของน้องสะไม้ ในเมื่อน้องชายของเขามั่นมั่นใจกว่าสามารถควบคุมภรรยาของตัวเองได้ ก็ให้เจอแบบนี้เสียบ้าง ตอนนั้นก็ทรมนทรมายหงุดหงิดงุ่นง่านไม่ใช่น้อย ทว่าสิงห์เหนือก็เพิกเฉยต่อความขุ่นมัวของน้องชาย

มันต้องรู้จักรับมือกับอารมณ์แบบนี้บ้าง จะได้รู้สึกเกรงใจภรรยาของมัน นอกจากนี้สิงห์เหนือไม่ลั่นหัดเรื่องความคิดของผู้หญิง ในเมื่อเป็นการตัดสินใจของน้องสะไม้ และการตัดสินใจครั้งนี้ทำให้น้องชายของเขาได้รับบทเรียน ซึ่งสิงห์เหนือคิดว่าเป็นเรื่องที่ดี

“พี่สิงห์คะ การพบกัน ในเมื่อยังไม่คุ้นเคยกันก็ย่อมต้องประหม่าค่ะ”

“พี่ให้เวลากับซีโรซาตามที่เธอแนะนำแล้วนะ”

เมื่อสนิทกันมากขึ้น สิงห์เหนือก็ให้ความเอ็นดูน้องสะไม้เสมือน

เป็นน้องสาวของเขา ในขณะที่น้องสะใภ้คนสวยก็ให้ความสนิทสนมกับเขา เสมือนว่าเขาเป็นพี่ชายของเธอเช่นกัน เรื่องของสิ่งทีเหนือหญิงสาวเก็บเป็นความลับ ไม่แพร่งพราย ถ้าหากชายหนุ่มต้องการบอกใคร ก็ให้สิ่งทีเหนือเป็นคนพูดเอง ไม่ใช่หลุดออกมาจากปากของเธอ

“ให้เวลาด้วยการบินไปหาเธอที่ร้านกาแฟ เพื่อนั่งมองเธอ แล้วก็นบินกลับมาทำงานนะเธอคะ”

“แบบนี้ก็เรียกว่าให้เวลาไม่ใช่หรือไง”

“พี่สิ่งทีให้เวลาเธอเจอหน้าพี่สิ่งที แต่ไม่ใช่การให้เวลาเพื่อทำความรู้จักค่ะ”

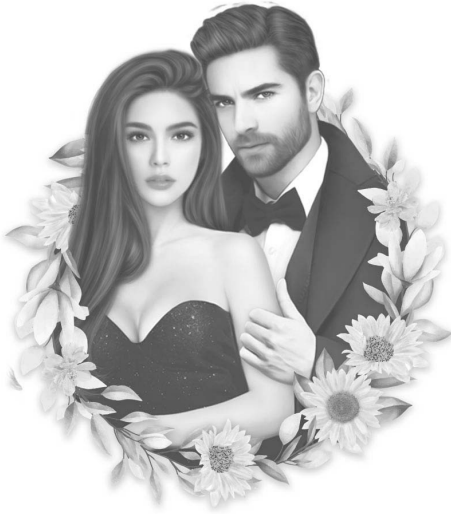
“ต้องแยกด้วยหรือไง”

“แน่นอนค่ะ เพราะเรื่องของความสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ค่อนข้างซับซ้อน พี่สิ่งทีควรเดินหน้าเพื่อทำความรู้จักกับเธอได้แล้วนะคะ พี่สิ่งทีคะ อีกอย่างคำพูดแบบนั้น คนฟังสามารถตีความหมายผิดว่าเป็นการข่มขู่ หรือออกคำสั่งก็ได้ล่ะคะ เธอไม่วิงหนีกิจิดีเท่าไรแล้ว”

น้องสะใภ้พูดอย่างตรงไปตรงมา แต่เธอก็เลือกที่จะบอกเล่าให้สิ่งทีเหนือเข้าใจถึงความกลัวของซีโรซา ไม่ใช่การบอกเพื่อให้สิ่งทีเหนือปรับเปลี่ยนตัวเอง เพราะเป็นเรื่องที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก และคำพูดตรงไปตรงมานั้น สิ่งทีเหนือก็รับฟังอย่างใจกว้าง ชายหนุ่มไม่โกรธเลยสักนิด เขาเหมือนคนที่พร้อมจะโกรธคนอื่นตลอดเวลา แต่อันที่จริงเขาไม่ใช่คนเกรี้ยวกราดแบบนั้น คนที่มีโอกาสได้สัมผัสความเกรี้ยวกราดจากสิ่งทีเหนือแบบไร้เหตุผลมีเพียงคนเดียว ก็คือน้องชายต่างมารดาของเขา

2

จีบหรือคุกคาม

“สวัสดิ์ค่ะคุณสิงห์”

ซีโรซาริบเอ่ยปากทักทายเขา เมื่อสิงห์เห็นเธอเดินผ่านประตูร้าน ต้องมนตร์เข้ามา ทักทายเขาซ้ำ ประเดี๋ยวชายหนุ่มจะไม่พอใจอีก นอกจากต้องรีบทักเขาแล้ว ซีโรซาก็ยังต้องสั่งตัวเองอย่างเคร่งครัด

‘มองไปที่คุณสิงห์ ห้ามหลบตา’

การหลบสายตาทำให้ชายหนุ่มไม่พอใจ ต่อให้เธอแสนลำบาใจ หญิงสาวก็ต้องหลีกเลี่ยงการมีปัญหากับเขา วันนี้ลูกค้าบางตาตั้งแต่ช่วงเช้า แต่ก็เป็นที่ปกติของคนที่ค้าขาย ซึ่งจะมัววันขายดีและวันที่พอขายได้ สิงห์เห็นเธอมาถึงในช่วงที่ไม่มีลูกค้าอยู่ในร้าน

“พี่ไปหยิบของในบ้านก่อนนะ”

มาหยากระซิบบอกกับซีโรซาแล้วก็รีบเดินออกไปจากร้าน ซีโรซามองตามมาหย่า เหมือนมาหย่าต้องการสนับสนุนให้เธอได้ใกล้ชิดกับสิงห์เห็นเธอ แต่สำหรับตอนนี้ ซีโรซาก็ยังกลัวเขาอยู่ดี แม้จะกลัวน้อยลง

เล็กน้อย แต่ก็เรียกได้ว่าความกลัวลดลงนิดเดียวจริงๆ

“ร้านต้องมนตร์ยีนดีต้อนรับค่ะ”

เมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้มากขึ้น ซีโรซาก็คลี่ยิ้มส่งให้เขา แต่เมื่อเธอกล่าวักประโยคนี้ออกไป คนที่มาหยุดยืนตรงหน้าเคาน์เตอร์ก็ขมวดคิ้วเข้าหากัน

‘พูดอะไรผิดนะเรา’

“แล้วคุณไม่ยินดีต้อนรับผมหรือยังไง”

“ไม่ใช่แบบนั้นนะคะ ซีก็ยินดีต้อนรับค่ะ ต้องยินดีต้อนรับอยู่แล้ว”

สิงห์เห็นอัยยกหน้า ชายหนุ่มมีสีหน้าผ่อนคลายขึ้น ซีโรซาก็พลอยโล่งอก เพราะถ้าเขาเครียด เธอต้องได้รับผลกระทบนั้นไปด้วย

“รับเครื่องดื่มเหมือนเดิมนะคะ”

“ผมลองคิดดูแล้ว”

ซีโรซาพร้อมสำหรับการบริการเขา แต่ชายหนุ่มเหมือนยังไม่พร้อมที่จะรับบริการเรื่องกาแฟจากเธอในตอนนั้น

“เอ่อ...กาแฟ”

“เรารู้จักกันผิวเผิน แต่ยังไม่ได้ทำความรู้จักกันอย่างจริงจัง”

“เอ๊ะ! เอ่อ...ค่ะ”

พูดออกไปก็รังแต่จะทำให้เขาหงุดหงิด เพราะฉะนั้นซีโรซาก็เลือกตอบรับ เพราะจะทำให้เธอปลอดภัยจากโทษะของสิงห์เหนือ

“เพราะฉะนั้นเราก็ควรต้องทำความรู้จักกันอย่างจริงจังเสียที”

“ทำความรู้จักกันอย่างจริงจังหรือคะ”

“เราควรต้องเริ่มออกไปไหนด้วยกัน”

เจอหน้ากันที่ร้านกาแฟ ซีโรซายังกลัวเขาสนใจแทบขาด ถ้าหากต้องออกไปข้างนอกกับเขา ใช้เวลาร่วมกับเขา เธอต้องเป็นลมต่อหน้าเขาอย่างแน่นอน

“ซีคิดว่า...”

“ปกติร้านของคุณหยุดทุกวันจันทร์ เรานัดกันวันจันทร์ก็แล้วกัน เริ่มจากวันจันทร์นี้เลย”

ซีโรซาเกาะพริบตาปริบๆ มองชายหนุ่ม เธอก็มืดศีรษะลงเพื่อซ่อนดวงตาวาดกลัวของเธอ แต่พอเธอก็มองซ่อนแววตา และเงยหน้าขึ้น การกระทำแบบนี้ก็เหมือนเป็นการผงกศีรษะตอบรับ

“เป็นอันว่าตกลงตามนี้ คุณไม่มีปัญหาที่ดี”

‘มีสิ! มีมากด้วย’

ซีโรซาทำให้เขาเข้าใจผิด เธอต้องอธิบายให้เขาเข้าใจ แต่พอสบตากับสิงห์เหนือ ความกล้าของหญิงสาวก็หดหายไปทันที

“ผมต้องขออนุญาตใครก่อนหรือเปล่า ผมหมายถึงผู้ปกครองของคุณ”

“ไม่ต้องค่ะ”

ซีโรซายกมือขึ้นโบกปฏิเสธทันที ถ้าหากให้พบกัน อาจมีเรื่องไม่สู้ดีเกิดขึ้นก็ได้ หญิงสาวต้องป้องกันเอาไว้ก่อน

“วันจันทร์คุณสะดวกก็โมง สักสิบโมงได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

สิงห์เหนือจะบินมาที่นั่นด้วยเที่ยวบินรอบเช้าที่สุด แต่เขาต้องการเพื่อเวลา เพราะไม่ต้องการติดนัดกับเธอ ช่วงเวลานี้จึงเหมาะสมที่สุด

“เราจะพบกันในวันจันทร์ เวลาสิบโมง ผมยืนยันนัด แล้วคุณล่ะ”

เขาถามเธอเหมือนกำลังเจรจาธุรกิจอย่างไรอย่างนั้น แต่ซีโรซาก็ต้องตอบรับ ในเมื่อเธอทำให้เขาเข้าใจผิดว่าเธอรับนัด หญิงสาวก็ต้องรับผิดชอบการกระทำของตัวเอง

“ยืนยันค่ะ”

“การยืนยันด้วยปากเปล่า ต่อให้ผมเชื่อในคำพูดของคุณ แต่การมีเอกสารยืนยันก็คงทำให้เราทั้งคู่สบายใจมากกว่า”

สิงห์เหนือหันไปมองผู้ช่วยส่วนตัวของเขา เอกสารถูกส่งให้แก่

เจ้านายหนุ่ม และเขาก็ส่งต่อให้แก่ซีโรซา ซึ่งหญิงสาวก็ยื่นมือไปรับมาถือเอาไว้ ก่อนจะกวาดสายตาอ่าน ระหว่างที่สิ่งทีเห็นอธิบายไปด้วย

“เอกสารยืนยันการนัดพบกันของเรา ถ้าใครคนใดคนหนึ่งผิดนัด จะต้องจ่ายค่าปรับหนึ่งแสนบาท”

“หนึ่ง...หนึ่งแสนบาทเลยหรอคะ”

ซีโรซาต้องขยาดแก้มือๆกันนะ ถึงจะมีกำไรเพียงพอสำหรับการจ่ายค่าปรับ หรือไม่ต้องกำไรก็ได้ ต่อให้เป็นการคิดต้นทุนต่อตัวก็ยังลำบากเหลือเกิน

“หรือคุณคิดว่ามันน้อยเกินไป ผมคำนวณมาแล้ว เงินจำนวนเท่านี้ก็เรียกได้ว่าเหมาะสมที่จะนำมาค้าประกันแบบสนุกๆ ไม่จริงจัง”

“คุณสิ่งทีคะ สำหรับซี มันไม่ใช่เงินจำนวนเล็กน้อยนะคะ แต่เป็นเงินจำนวนมาก ต้องขยาดแก้มือๆกันนะ ถึงจะพอจ่าย”

“คุณเป็นกังวลเรื่องจ่ายเงินเพราะคุณเตรียมจะเบี้ยวนัด?”

“ไม่ใช่แบบนี้คะ”

“ถ้าหากคุณไม่คิดจะเบี้ยว ต่อให้เงินเต็มพันถูกวางลงลักลอบล้านหรือร้อยล้าน ก็ไม่มีความจำเป็นต้องกังวล”

ซีโรซามองไปที่สิ่งทีเห็น แล้วก็คลี่ยิ้มส่งให้เขา มันก็จริงอย่างที่ชายหนุ่มพูดนั่นแหละ ถ้าหากเธอไม่ผิดนัด เธอก็ไม่ต้องจ่ายเงินจำนวนนี้

“ผมเซ็นไว้แล้ว อีกช่องสำหรับให้คุณเซ็น”

ซีโรซายิ้มรับ หญิงสาวต้องหมุนตัวไปยังเคาน์เตอร์เพื่อหยิบปากกา มาเซ็นชื่อลงบนกระดาษทั้งสองแผ่น แล้วก็ยื่นคืนให้สิ่งทีเห็น

“คุณเก็บไว้หนึ่งฉบับ”

สิ่งทีเห็นรับเฉพาะส่วนของเขากลับคืนมา แล้วก็หันไปส่งต่อให้แก่ผู้ช่วยส่วนตัว ซีโรซาพับเก็บเอกสาร ไม่มีทางเลือก เธอก็ต้องรับนัดเขา

“กาแฟล่ะคะ”

“เหมือนเดิม หรือว่าคุณจำไม่ได้”

“จำได้สิคะ”

ซีโรซาคิดเงินค่ากาแฟชายหนุ่ม สิ่งเหนือชำระเงินแล้วก็เดินไปนั่งบนเก้าอี้ประจำของเขา เมื่อนั่งลง ชายหนุ่มจะประสานมือไว้บนตัก แล้วก็จ้องมองไปที่เธอ สำหรับสิ่งเหนือ การได้มองเธอคือความเพลิดเพลิดของชายหนุ่ม

เขาต้องการเป็นเจ้าของเธอ แต่ก็ทราบว่าจะต้องใช้เวลากับเธอ สิ่งเหนือเปิดเผยความต้องการของตัวเอง เขาต้องการเธอ ก็บอกให้เธอรับทราบ เมื่อวันหนึ่งที่เขาพร้อมสำหรับการเป็นผู้หญิงของเขา สิ่งเหนือก็จะทำให้เธอเป็นของเขาตลอดไป

ชายหนุ่มรอได้ สำหรับบางสิ่งที่สำคัญและเขาให้คุณค่า เขาหนึ่งมองเธอกระทั่งซีโรซาจัดการกับกาแฟเสร็จเรียบร้อย เธอก็วางถ้วยกาแฟใส่ลงในถาดเหมือนเดิม ทุกครั้งสิ่งเหนือจะเลือกสั่งแบบกลับบ้าน เพราะเขาต้องการถ้วยกาแฟกลับไปด้วย ไม่ใช่การใช้ถ้วยกาแฟแบบเซรามิกสีขาวกรีนชื้อร้าน

“กาแฟมาแล้วคะ ดื่มน้ำให้อร่อยนะคะ”

ซีโรซาวางถ้วยกาแฟลงบนโต๊ะ หญิงสาวยิ้มให้สิ่งเหนือ แล้วก็ถอยหลัง ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไปเคาน์เตอร์ ชายหนุ่มไม่เรียกให้เธอนั่งด้วย เขาทราบว่าเธอมีงานต้องทำ และเขาก็มาที่นี่เพื่อมาเจอหน้าเธอ ได้พบหน้าก็ถือว่าสมความตั้งใจ

“มีนัดเด็ดแล้วเธอจะหุ่หุ่ซี”

มาหยากามซีโรซาและทำน้ำเสียงตื่นเต้น สำหรับมาหยา เรื่องของซีโรซากับสิ่งเหนือคือเรื่องโรแมนติก ต่อให้บทสรุปอาจไม่สวยงาม แต่การได้รู้จักสิ่งเหนือก็คงจะเป็นประสบการณ์ที่ดีในชีวิตของซีโรซา

ประสบการณ์ที่หาไม่ได้ง่าย ๆ

“มีค่าปรับด้วยนะคะพี่หยา”

“ก็อย่าให้ถูกปรับสิจ๊ะ แต่งตัวให้สวย แล้วก็เตรียมไปออกแดด”

เรื่องนัดกับสิงห์เหนือก็เป็นเรื่องชวนให้เครียด แต่การขออนุญาตเพื่อออกไปกับชายหนุ่มก็เป็นอีกด้านที่ตึงเครียดเช่นกัน

“ต้องขออนุญาตพี่นุก่อนคะ”

“ยังไม่ต้องขออนุญาตก็ได้เนี่ยจ๊ะ”

“พี่หยา ทำแบบนี้จะดีหรือคะ”

“ถ้าหากออกไปก็อาจต้องถูกดู ในเมื่อรับปากแล้วก็ลองไปก่อนเถอะจ๊ะ ก็ทำเหมือนออกไปข้างนอกปกติ เพราะคุณนุก่อนนะ เขาก็คงไม่ออกไปเห็นอยู่แล้ว”

มาหาแนะนำทางเลือกที่ง่ายที่สุด ปณัยใช้ชีวิตอยู่ในบ้าน แล้วก็เข้าไป ถ้าหากจะออกไปข้างนอกก็มักจะออกทางประตูของไร่ น้อยครั้งมากที่ปณัยจะออกไปทางประตูที่เชื่อมกับร้านต้องมนตรี

“จะดีหรือคะพี่หยา”

“หนูซี ถ้าหากออกไปก็อาจจะมีปัญหา ลู่อองออกไปกับคุณลีโอ ดูลูกครึ่งก่อน มันอาจเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวก็ได้เนี่ยจ๊ะ ถ้าหากมีครั้งที่สองค่อยบอกคุณนุกก็ได้”

ซีโรซาคิดตามพร้อมก้มบอกล้อตามคำพูดของมาหา ถ้าหากบอกให้ปณัยรู้ ก็คงมีเรื่องอื่นตามมา และปณัยก็อาจจะรู้สึกไม่สบายใจ

“จริงด้วยค่ะ”

“ไม่ต้องคิดมากหรอกจ๊ะ คิดเสียว่าเป็นการเรียกรู้ใครสักคน ถ้าหากคุยกันแล้วไปต่อได้ก็ไปต่อ ถ้าหากคุยกันแล้วไปต่อไม่ได้ พี่ก็คิดว่าคนแบบคุณลีโอเขาคงไม่ยอมมีย้อหรอกนะจ๊ะ มั่นใจในตัวเอง และเฉียบขาดถึงขนาดนั้น”

“ซีกลัวนะคะ”

“กลัวใจตัวเองเธอจ๊ะ”

“กลัวเขาค่ะ กลัวคุณสิงห์”

ซีโรซาลดเสียงลงเมื่อกล่าวถึงสิงห์เหนือ แม้ตัวเขาไม่อยู่ด้วย แต่ถ้าหากจะพูดถึงเขา ซีโรซาก็ยังรู้สึกผวาจนต้องระวังตัวอยู่ดี มหายายืมด้วยความขบขัน แล้วก็ยื่นมือไปวางบนศีรษะของซีโรซา มหาयरักและเอ็นดูซีโรซาจากใจจริง ที่แนะนำก็เพราะไม่อยากให้ความไร้เดียงสาทำให้ซีโรซาพลาดเรื่องสำคัญในชีวิต

สิงห์เหนือสั่งให้คนรับใช้ทำความสะอาดตู้ที่เขาใช้เก็บถ้วยกาแฟ นอกจากทำความสะอาดแล้วก็มีการเคลียร์พื้นที่เพื่อให้ตู้นี้มีพื้นที่สำหรับเก็บถ้วยกาแฟที่ได้มาจากร้านต้องมนตร์ ตู้สีน้ำเงินเข้มฝังอยู่ในผนัง มีถ้วยกาแฟจัดเรียงอยู่ นอกจากนี้เขายังมีคำสั่งจะดูแลตู้นี้ด้วยตัวเอง ทำให้แม่บ้านประจำคฤหาสน์ไม่กล้าวุ่นวายกับตู้ใบนี้ ถึงแม่ในตู้จะปราศจากของล้ำค่า มีเพียงแค่ถ้วยกาแฟกระดาษที่เจ้านายหนุ่มเรียงเอาไว้ก็ตาม

“วันจันทร์”

สิงห์เหนือสวมเสื้อคลุมสีน้ำเงินกับกางเกงนอนสีเดียวกัน มีแก้วนมอุ่นอยู่ในมือของชายหนุ่ม สิงห์เหนือมักจะดื่มนมก่อนนอน เพราะทำให้เขานอนหลับสบาย เป็นนิสัยที่ติดมาจากการที่มารดาของเขาดูแลเขาแบบนี้

“มีอะไรบางอย่างที่ขาดไป”

ดวงตาของชายหนุ่มจ้องมองไปยังตู้ใบนั้น แล้วเขาก็ก้าวถอยไปด้านหลัง มีบางอย่างที่ยังขาดหายไป สิงห์เหนือคิดว่าเขาควรเพิ่มไฟในตู้เพื่อความสวยงาม ยามที่เขามายืนมองตู้ใบนี้ การเปิดไฟจะเพิ่มอรรถรสในการชม ไม่ใช่แค่การมองแก้วในตู้มีเต๋ๆ

“ศิลปะทางอารมณ์ก็เป็นเรื่องสำคัญ”

สิงห์เหนือใช้เวลาไม่นานในการคิดเพิ่มศิลปะทางอารมณ์ให้แก่ตัวเอง ชายหนุ่มพุกหน้าอีกครั้ง เพื่อยืนยันถึงการตัดสินใจของตัวเอง แล้วเขาก็เดินไปยังเตียงนอนขนาดใหญ่ของเธอ และโน้มตัวไปหยิบโทรศัพท์ที่เขาวางเอาไว้บนโต๊ะข้างเตียงขึ้นมา

สิงห์เหนือต่อสายถึงผู้ช่วยส่วนตัวของเธอ ซึ่งต้องมีเวลาให้แก่สิงห์เหนือตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ไม่มีวันหยุด ห้ามเจ็บ ห้ามป่วย ห้ามลา และห้ามตาย ซึ่งทีมผู้ช่วยส่วนตัวของสิงห์เหนือจะมีทั้งหมดสามคนด้วยกัน หนึ่งในคนคือหัวหน้าทีม ซึ่งคอยประสานงานรับคำสั่งตรงจากเธอ อีกสองคนคือลูกน้องที่มีหน้าที่ช่วยงาน

สิงห์เหนือต้องการให้คนของเธอทำงานอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพราะฉะนั้นเขาใจกว้างสำหรับการว่าจ้างลูกน้องในตำแหน่งที่ต้องอำนวยความสะดวกให้แก่เขา เพื่อให้เขาได้รับการดูแลอย่างมีประสิทธิภาพตามที่เขาต้องการ

“ฉันเองฟาริส”

“ครับนายสิงห์ มีอะไรให้ผมรับใช้ครับ”

“ฉันต้องการไฟในตู้”

สิงห์เหนือให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับไฟในตู้ที่ชายหนุ่มต้องการเพิ่ม ฟาริส ผู้ช่วยส่วนตัวของเธอเก็บรายละเอียดความต้องการของเจ้านายหนุ่ม เพื่อจัดการตามความต้องการของสิงห์เหนือโดยปราศจากข้อบกพร่อง หลังจากคำสั่งที่เขาต้องการ สิงห์เหนือก็บอกกำหนดที่เขาต้องการให้งานเสร็จเรียบร้อย แล้วก็กดวางสาย

ซีโรซากับมาหยากำลังช่วยกันจัดโต๊ะรับประทานอาหารมือเย็น ปล่อยให้กลับมาถึงบ้านในสภาพเลอะเทอะด้วยเหงื่อ ดินโคลนเหมือนปกติ

ของเขา ปณัยเป็นเจ้าของไร่ที่ต้องลงมือทำไร่ด้วยตัวเอง ไม่ใช่เอาแต่
ออกคำสั่งกับลูกน้องภายในไร่

นอกจากนี้ไร่ของปณัยก็ยังไม่ใช้ไร่ใหญ่ทำเงิน ที่ดินห้าสิบไร่
ปณัยทำการเกษตรแบบผสมผสานเพื่อให้พื้นที่คุ้มค่ามากที่สุด ด้วย
ระบบการจัดการ ก็ทำให้รายได้ของไร่สามารถเลี้ยงตัวเองและเลี้ยง
ลูกน้องได้ แต่ก็ไม่ได้มีกำไรเหลือมากมาย เรียกได้ว่าพออยู่พอกิน
กับการใช้ชีวิตแบบเรียบง่าย

ปณัยซื้อที่ดินผืนนี้ไว้เมื่อสิบกว่าปีผ่านมาแล้ว ซื้อแล้วก็มี
ปลูกผลไม้ทิ้งเอาไว้บ้าง เพราะงานของปณัยอยู่ในกรุงเทพฯ การแวะมา
ที่นี่ทำให้ปณัยรู้สึกสงบ จังหวัดที่ไม่มีใครรู้จักเขา และปราศจากความ
วุ่นวาย ห่างไกลจากชีวิตเดิมของปณัย

เขาจึงเริ่มวางแผนจริงจังสำหรับการมาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ จ้างคนงาน
ทำไร่ เดินทางไปมาเพื่อคอยดูแล กระทั่งปณัยพร้อม และซีโรชาพร้อม
ปณัยก็พาซีโรช้าย้ายมาอยู่ที่นี้เมื่อห้าปีก่อน 'บ้านไร่ปลายทาง' ในตอนนั้น
ก็เรียกได้ว่าเป็นรูปร่าง มีผลผลิตบางอย่างที่สามารถเริ่มเก็บขาย
ได้แล้ว

แต่เมื่อมาอยู่ที่นี้เต็มตัวปณัยก็ต้องลงแรงและลงทุนเพิ่ม
อีกหลายอย่าง แต่ปณัยก็ทำมันอย่างขยันขันแข็ง และถึงเขาไม่พูด
ออกมา ซีโรชาก็ทราบว่ปณัยมีความสุขกับชีวิตแบบเรียบง่ายและ
ไม่จำเป็นต้องพบปะผู้คนมากมาย

เงินลงทุนทำไร่ต้องมนตรีเป็นเงินที่ปณัยเก็บสะสมเอาไว้ ก่อนจะ
พาซีโรชาหันหลังให้แก่เมืองที่เต็มไปด้วยสีสน์ สถานที่ซึ่งไม่มีใครรู้จัก
ปณัยและซีโรชา ทว่าตอนนี้ทั้งคู่ก็กลมกลืนเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่ไปแล้ว
รวมถึงมาหาที่ตามปณัยกับซีโรชามาที่นี่ด้วยกัน ก็ละทิ้งชีวิตทรมาน
เต็มไปด้วยสีสน์ กลายเป็นคนที่เรียบง่ายมากขึ้น และมีความสุขกับ
ชีวิตที่นี่

การเริ่มต้นชีวิตที่นี่ในช่วงสามปีแรก ชิโรซาต้องใช้เวลาสำหรับการดูแลบ้าน ในขณะที่ปณัยทำงานหนักในไร่ เมื่อมาหยามาพักอยู่ด้วยกัน ชิโรซาก็เหมือนได้มีเพื่อนและมีพี่สาวมาอยู่เป็นเพื่อน ทั้งคู่ช่วยกันดูแลบ้าน เพื่อให้ปณัยมีเวลาทำงานในสวนอย่างเต็มที่

กระทั่งชิโรซาอยากทำธุรกิจสักอย่าง เพื่อคลายเหงาและช่วยปณัยหารายได้เพิ่ม จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการทำร้านอาหารต้องมนตรี ชิโรซาไม่ได้ทำร้านแก้เหงาเพียงอย่างเดียว แต่มีการทำบัญชีรายรับรายจ่ายทำโปรโมชันประจำเดือนเพื่อกระตุ้นยอดขาย

หลังจากช่วงสามเดือนแรกของการเปิดร้าน ร้านก็สามารถทำรายได้พอเลี้ยงตัวเองได้ นอกจากเลี้ยงตัวเองได้แล้ว ชิโรซาก็ยังตั้งเงินเดือนให้ตัวเองและมาหยา ถึงมาหยาไม่ยอมรับเงินเดือน ชิโรซาก็ไม่ยอม นอกจากนี้ยังมีการตัดจ่ายเงินพร้อมดอกเบี้ยเข้าบัญชีของปณัยเพื่อเป็นการคืนเงินที่นำมาลงทุนทำร้าน

ปณัยเปิดบัญชีแยกให้ชิโรซาโอนเงินเข้าบัญชีโดยเฉพาะ เพราะเงินจำนวนนี้ปณัยจะต้องมอบให้แก่ชิโรซาอยู่แล้ว แต่ในเมื่อหญิงสาวต้องการทำอย่างเป็นระบบ ปณัยก็คิดว่าเป็นเรื่องดี เพื่อให้ชิโรซาได้ฝึกการบริหารจัดการชีวิตของตัวเอง

กระทั่งถึงตอนนี้ ผลประกอบการของร้านต้องมนตรีก็เรียกได้ว่ามีกำไรทุกเดือน และถ้าหากเป็นแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ภายในสองปีต่อจากนี้ ร้านก็จะสามารถคืนทุนให้แก่ปณัยพร้อมดอกเบี้ยได้อย่างครบถ้วนตามที่ชิโรซาวางแผนเอาไว้

“พี่ปุ่น อาหารกำลังจะเสร็จเลยคะ”

“พี่อาบนำลักรู้”

ปณัยบอกกับชิโรซา มาหยากระแอมในลำคอเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเขา ปณัยมองไปที่มาหยา หน้าเขาเฉยติดจะดูตัน เพราะเป็นคนหน้าดู แล้วหวดเคราที่เจ้าตัวไว้จนเพิ่มก็ยิ่งทำให้เขา

ยิ่งดูต้น ทว่ามาหาไม่กลัวเขาหอรอก

“ให้หยอาบน้ำให้เหมะคะ”

“ไม่ต้อง”

ปณัยตอบปฏิเสธทันที มาหาทำหน้าเสียดาย แล้วก็มองเขาด้วย สายตาอดออดอันเป็นพิเศษ ในขณะที่ซีโรซาก็จัดโต๊ะไปอมยิ้มไปด้วย

“เสียดายจัง หยอาอยากช่วยคุณทำความสะอาดทั้งตัวเลยคะ”

“หยอา ซีก็อยู่ด้วยนะ”

“เหมะ หยอาไม่ถือหอรอกคะ หนูซีได้ยินก็จะเป็นอะไรคะ คนกันเอง”

“พี่ไปอาบน้ำก่อนนะหนูซี”

“คะพี่ปุ่น”

ซีโรซาเงยหน้าขึ้นยิ้มให้ปณัย ร่างสูงแข็งแรง บึกบึนด้วยมัดกล้ามเนื้อ การทำงานกลางแจ้งอย่างหนัก ทำให้ผิวของปณัยคล้ำเข้ม แต่ด้วยหน้า ดูด้นคมเข้มนั้นก็เข้ากับดีกับสีผิวของชายหนุ่ม ปณัยเป็นคนหน้าตาดี หนาวเดคราเพิ่มแบบนั้นก็ยังมีเสน่ห์ชวนมอง

“ถ้าเปลี่ยนใจเรียกหยอาได้นะคะ”

มาหาโบกมือให้ปณัย แล้วแถมด้วยการส่งจูบให้เขา คนที่ได้รับ การเสนอตัวจากมาหาอย่างโจ่งแจ้งปรามเธอด้วยสายตา แล้วก็เดิน ขึ้นไปบนชั้นสองของบ้าน มาหาหันไปยิ้มให้ซีโรซา แล้วก็ฮัมเพลง ในลำคอ

“พี่หยอาไม่โกรธพี่ปุ่นหรอกคะ”

“โกรธทำไมจ๊ะ”

“พี่ปุ่นเย็นชาใส่พี่หยามากเลยนะคะ”

“เขาก็เป็นแบบนี้ตั้งแต่แรก พี่ชินแล้ว”

มาหายื่นมือไปลูบศีรษะของซีโรซา จากตอนแรกที่ตั้งใจว่าจะทำใจให้รักซีโรซา เพราะเธอชอบปณัยมาก แต่ปรากฏว่า การทำใจ ให้รักซีโรซานั้นไม่ยุ่งยากเลย ซีโรซาเป็นคนน่ารัก และมาหาก็มี

ความรู้สึกดีๆ ให้ซีโรซาอย่างจริงใจ

“สวัสดิ์คะคุณสิงห์”

ซีโรซาออกมายังบริเวณหน้าร้านกาแฟ สิงห์เหนือก็รออยู่แล้ว ชายหนุ่มยืนรออยู่พร้อมกับบอดี้การ์ดของเขาเหมือนเช่นเคย เขาเดินเข้าไปหาเธอ ซีโรซาสวมเดรสแขนยาวสีขาว เป็นเดรสแบบเรียบง่าย ทรงหลวม สวมใส่สบาย กับรองเท้าวัยใสขาว

ในขณะที่สิงห์เหนือสวมสูทธุรกิจสีเทาหุราของเขาเหมือนเดิม ความหุราที่แผ่กระจายออกมาจากตัวของชายหนุ่ม ซีโรซาไม่ทราบว่ามันมาจากไหน แต่แค่มองเห็นก็ทำให้เธอรู้สึกถึงบางอย่างที่เธอแตกต่างจากเธอและอีกหลายคน

‘รู้สึกรวย’

เธอคิดซ้ำๆ แต่สิงห์เหนือก็เป็นแบบนี้จริง แม้การแต่งตัวจะแตกต่างกัน แต่ซีโรซาก็ไม่คิดจะวิ่งกลับไปเปลี่ยนชุด เธออยากจะเป็นตัวของตัวเองให้มากที่สุด เพราะการพยายามปั้นปายทำตัวเหมือนคนร่ำรวย คงเป็นเรื่องยุ่งยากจนเกินไปสำหรับเธอ แต่ต้องควบคุมสติเพื่อใกล้ชิดกับสิงห์เหนือก็เป็นเรื่องที่ยากลำบากสำหรับเธอมากพอแล้ว

“สวัสดิ์ซีโรซา”

“รอนานไหมคะ”

ชายหนุ่มพลิกข้อมือเพื่อดูเวลา เขามาก่อนเวลานัดสิบห้านาที ในขณะที่ซีโรซาเดินออกมาจากบ้านก่อนเวลาห้านาที

“ยังไม่เกินเวลานะ”

“คะคุณสิงห์”

ชายหนุ่มยื่นมือไปตรงหน้าเธอ ซีโรซามองมือเขาแล้วก็เงยหน้าขึ้นมองสิงห์เหนือ อายบอกระยะว่าเขาจะให้เธอจับมือกับเขา!

“อะไรเธอคะ”

“จับมือกัน”

ซีโรซาคิดถึงการจับมือกับสิงห์เหนือ เธอจะหัวใจหยุดเต้นก่อนหรือเปล่า ไม่ได้แต่จะเนื้อต้องตัวกัน เธอยังใจเต้นไม่เป็นล่ำเมื่อต้องเจอหน้าเขา การจับมือกับสิงห์เหนืออาจทำให้เธอเข่าอ่อน หรือไม่ก็ล้มหายใจไปเลยก็ได้

“จับไม่ได้?”

“ซีไม่รู้ค่ะ แต่คิดว่ามันคงไม่เหมาะ”

“ไม่เหมาะยังไง”

“คุณกับซีเรายังเป็นคนรู้จักกันเท่านั้นนะคะ”

“แล้วต้องเป็นอะไรถึงจะจับมือคุณได้”

การพูดคุยกับสิงห์เหนือทำให้ซีโรซารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกต้อน ในขณะที่ชายหนุ่มถามตรงๆ เพราะต้องการคำตอบ

“คุณสิงห์คะ ซีคิดว่า...”

“คิดให้ดีและตอบให้ดี ผมต้องการคำตอบที่จะทำให้ผมจับมือคุณได้”

สิงห์เหนือจะจับมือเธอให้ได้เช่นนั้นใช่หรือเปล่า ซีโรซาแก้มร้อนผ่าวไปหมดแล้ว และตอนนี้พวงแกมนั้นก็แดงระเรื่อหน้าหอมจนสิงห์เหนือเฝ้าความสนใจเป็นพิเศษ แต่เขาต้องระงับความต้องการไว้ก่อนเพราะเธอยังตื่นกลัวเขา

“อย่างน้อยก็ควรจะต้องคบกันก่อนหรือเปล่านั้นคะ”

ซีโรซาก็ตอบลำบาก เธอไร้ประสบการณ์ สิงห์เหนือต่างหากที่คงมีประสบการณ์คบกับเพศตรงข้ามมากกว่าเธอ แต่สิงห์เหนือกลับรีดเค้นเอาคำตอบจากเธอ ในขณะที่มุมของสิงห์เหนือ ชายหนุ่มคบกับผู้หญิงแบบฉาบฉวย แต่กับซีโรซาเขาต้องการมากกว่านั้น ชายหนุ่มถึงเปิดโอกาสให้เธอได้เลือก

“งั้นเราก็คบกันสิ”

“ง่ายขนาดนั้นเลยหรอคะ”

ซีโรซายืมให้ชายหนุ่ม เธอเลือกที่จะยิ้มอ่อนโยนเพราะเป็นนิสัยของเธอ การแก้ไขปัญหาด้วยความรุนแรงไม่ใช่นิสัยของซีโรซา แตกต่างจากปณั้ย ซึ่งเป็นคนตรงๆ ตัดจะดุดันและขวางโลกในบางเรื่อง แต่เขาดูแลซีโรซาให้มีอุปนิสัยตรงข้ามกับตัวเอง

“จะต้องทำให้ยากไปทำไม ผมก็บอกชัดเจนว่าผมชอบคุณ”

“ชอบแบบไหนหรอคะ”

“ชอบแบบผู้ชายชอบผู้หญิง”

ชายหนุ่มตอบตรงทุกคำถาม แต่สำหรับซีโรซา เธอทราบว่าเขาคงชอบเธอแบบผู้ชายชอบผู้หญิง แต่เธอไม่แน่ใจว่าความชอบของเธอจะเป็นแบบชั่วคราวหรือถาวร

“ซีหมายถึง ความชอบของคุณเป็นแบบชั่วคราวหรือว่าถาวรคะ”

“ซีโรซา ยายเด็กน้อย”

สิงห์เหนือแตะนิ้วลงบนแก้มของเธอ พอหญิงสาวสะดุ้งทำท่าจะถอยหนี ชายหนุ่มก็กระแอมในลำคอเป็นการเตือน

“ถ้าหนี ผมจะทำมากกว่าแตะ”

ซีโรซาตาโต เธอถูกบุรุษหล่อลากข่มขู่ และหญิงสาวก็ไม่สามารถหลบหนีจากเขาได้ด้วย ไม่รู้เหตุผลเหมือนกันว่าทำไม ซีโรซาไม่สามารถตอบคำถามของตัวเองได้ เพราะเธอยังสับสนมากเหลือเกิน

“ซียังไม่ชินคะ”

“ถ้าไม่เริ่มจะชินได้ยังไง”

สิงห์เหนือยื่นมือไปคว้ามือของซีโรซามากุมเอาไว้ มือเธอนุ่มละมุนและบอบบาง ชายหนุ่มกระชับมือนุ่มแล้วก็ดึงให้เธอเดินไปที่รถด้วยกัน

“คำถามของคุณ ผมคงตอบในตอนนี้อันไม่ได้ เพราะคำตอบนั้น ผมคิดว่าเราคงต้องค้นหาไปพร้อมกัน คำว่าชั่วคราวหรือถาวร ในบาง

สถานการณ์ก็ยังไม่สามารถเลือกตอบได้ทันที”

“แล้วปกติคุณมีความสัมพันธ์แบบไหนคะ”

“ฉาบฉวย”

ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งหนึ่งกับผู้ที่หญิงที่ผ่านมา เรียกว่าชั่วคราวยังไม่ได้อยู่ด้วยซ้ำ แต่คำที่เหมาะสมก็คือคำตอบที่เขาบอกเธอ

“ฉาบฉวยเธอคะ”

“เหมือนสายลม ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป”

“ฉันไม่เข้าใจค่ะ”

“ผมมีความสัมพันธ์ที่ไม่ผูกมัด ส่วนมากเป็นความสัมพันธ์ทางกายที่รู้ตั้งแต่แรกว่าเมื่อเมื่อไรก็จบกัน”

ชายหนุ่มดันตัวซีโรซาให้ก้าวขึ้นไปบนรถตู้คันใหญ่ก่อน แล้วเขาก็ก้าวตามขึ้นไป สองหนุ่มสาวนั่งแถวเดียวกัน เพราะสิ่งหนึ่งไม่ยอมห่างจากเธอ

“จะคุยเรื่องฉาบฉวยกันต่อใช่ไหม”

สิ่งหนึ่งหันไปมองหญิงสาวข้างกาย ซีโรซาสบตากับเขาแล้ว ก็เกิดอาการใจเต้นไม่เป็นลำดับแล้ว ความรู้สึกแบบนี้เกิดขึ้นเพราะอะไรกันนะ

“คุณสะดวกคุยไหมคะ ซีไม่เคยคบใคร แล้วก็ไม่เคยถูกรูทหนักเหมือนที่คุณรูทซี”

“ผมชอบคุณ ผมอยากได้ ก็ต้องรูทสิ”

ชายหนุ่มโหม่งตัวเข้าไปหาเธอ ซีโรซาเอนตัวถอยไปเล็กน้อย แต่เธอจะหลบไปไหนได้ เพราะเธอนั่งอยู่ในรถคันเดียวกับเขา

“ไม่ต้องกลัว ผมก็แค่อยากใกล้ซิด แต่ยังไม่คิดจะทำอะไรเกินเลย ถ้าหากจะมีอะไรกันถึงขั้นนั้น คุณก็ต้องเต็มใจด้วย ผมไม่บังคับ”

“ค่ะคุณสิ่งหนึ่ง”

“เราจะไปที่ไหนกันดี”

“คุณสิงห์อยากไปไหนหรือคะ”

“ปกติผมไม่เที่ยว”

สิงห์เหนือมีชีวิตอยู่กับการทำงาน ถ้าหากมีเวลาพักผ่อนบ้าง ก็จะพักอยู่ในบ้าน หรือบ้านพักตากอากาศ ซีโรซามองเขาแล้วก็คิดไปด้วยว่าจะพาเขาไปที่ไหนดี

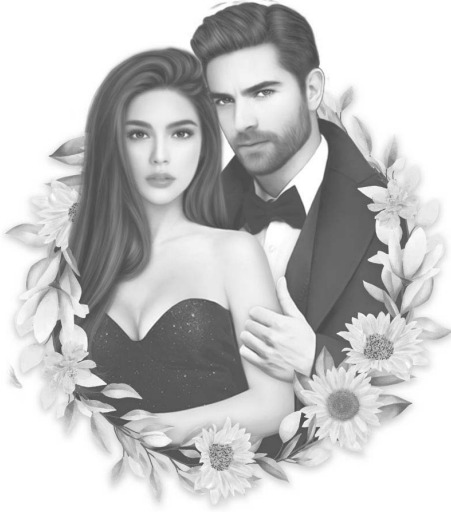
“เอาเป็นว่าคุณอยากเที่ยวแบบไหน เราก็เที่ยวด้วยกันแบบนั้นดีไหม เพราะผมต้องการตามใจคุณ”

“ค่ะคุณสิงห์”

ซีโรซายิ้มให้เขา ชายหนุ่มผงกศีรษะให้เธอเล็กน้อย เขาวางมือลงบนที่เท้าแขน ในขณะที่ซีโรซาก็นั่งตัวสลับในตอนแรก ระมัดระวังไม่ให้ร่างกายของเธอกับเขาสัมผัสกัน แต่เมื่อเวลาผ่านไป หญิงสาวก็เริ่มผ่อนคลายมากขึ้น

3

เดตพิเศษ

“คุณเป็นผู้หญิงคนแรกที่ชวนผมมาสวนสัตว์”

สิงห์เหนือพูดกับซีโรชา หญิงสาวอยากมาเที่ยวสวนสัตว์นานแล้ว ตั้งแต่สวนสัตว์แห่งนี้เปิดใหม่เมื่อสองปีก่อนก็ยังไม่มีโอกาสได้มา เพราะมัวแต่ยุ่งกับการทำงาน ในเมื่อสิงห์เหนือให้เธอเป็นคนเลือก ซีโรชาก็ไม่ลังเลในการเลือกที่นี่

“คุณสะดวกหรือเปล่าคะ”

“ไม่ต้องทำหน้ากังวลแบบนั้นหรอก ผมบอกแล้วว่าให้คุณเลือก เพราะฉะนั้นไม่ว่าคุณจะเลือกที่ไหน ผมก็ยินดีที่จะเดทกับคุณ”

สิงห์เหนือลงจากรถตู้แล้วก็ยื่นมือไปหาซีโรชา หญิงสาวชะงัก อยู่ครู่หนึ่ง เธอใช้เวลาเล็กน้อยในการตัดสินใจ แล้วก็รู้ว่าการมีปัญหา กับสิงห์เหนือไม่ใช่เรื่องที่ต้องทำ นอกจากนี้ซีโรชา รู้สึกว่าเธอไม่ได้รังเกียจ การวางมือลงบนมือของเขา

หญิงสาววางมือลงบนมือของชายหนุ่มช้าๆ สิงห์เหนือก็รอเธอ

อย่างใจเย็น เขาใช้ดวงตาจับจ้องเธอเท่านั้น แต่ไม่ได้เกรี้ยวกราด หรือ
เร่งเร้าให้ซีโรซารีบตัดสินใจ เขากุมมือนุ่ม แล้วก็ช่วยประคองเธอลงมา
จากรถตู้แล้วก็ปล่อยมือจากซีโรซาชั่วคราว

“รอสักครู่”

เขาถอดดเสื้อนอกกับเนกไท แล้วก็วางไว้ในรถ เสื้อเชิ้ตแขนยาว
ก็ถูกพับขึ้นไปบริเวณคอค็อก กระดุมเสื้อถูกปลดลงมาสองเม็ด เพื่อให้
ภาพลักษณ์ของเขามีความล้าลองเหมาะกับสถานที่มากขึ้น

“คุณเป็นไกด์ให้ผมก็แล้วกัน”

“ซีโรเพิ่งเคยมาที่นี่ครั้งแรกค่ะ”

“แต่คุณเป็นเจ้าของบ้านนี้ จริงไหม”

ชายหนุ่มหันไปมองหน้าเธอ ซีโรซายิ้มให้เขาแล้วก็พยักหน้า
ในเมื่อสิ่งเหนือต้องการแบบนั้น ซีโรซาก็คงไม่สามารถปฏิเสธได้

“ค่ะคุณสิงห์”

“คุณต้องทำให้ผมรู้สึกสนุก”

“แล้วถ้ามันทำให้คุณรู้สึกเบื่อล่ะคะ”

“คุณก็จะถูกลงโทษ”

ซีโรซา รู้สึกว่าไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย แต่พอมองเห็นสิ่งเหนือ
หญิงสาวก็ไม่กล้าปฏิเสธ เธอตอบรับเขาด้วยการยิ้มบางๆ

“ค่ะคุณสิงห์ แต่คุณอย่าทำโทษซีโรหนักนะคะ”

“ผมจะพยายาม”

สิงห์เห็นองกศิระชะเล็กน้อย และเมื่อเขายื่นมือไปหาเธอ ซีโรซา
ก็ต้องยอมวางมือนุ่มลงบนมือของชายหนุ่ม

“ต้องใช้ความพยายามด้วยเธอคะ”

“แน่นอนว่าต้องใช้”

“ซีโรรู้สึกเริ่มกลัวแล้วนะคะ”

“คุณก็กลัวผมอยู่แล้วนี่”

ซีโรซาหันไปยิ้มให้ชายหนุ่ม เธอกลับเขาจริงนั่นแหละ ตอนนั้นก็ยังคงกลัวอยู่ ทว่าก็กลัวลดน้อยลง เพราะเขายังไม่เริ่มดูเธอ เมื่อเขาเจอเธอที่ร้านต๋องมนตรี สิงห์เหนือวางตัวมีอำนาจ ปากเขาบอกว่าจีบแต่การกระทำคุกคามเธอไม่น้อย

“ฉันจะพยายามกลัวคุณให้น้อยลงนะคะ”

“ผมไม่ใช่คนน่ากลัวหรอก ถ้าหากคุณไม่ขี้ดใจผม”

ชายหนุ่มหันไปมองเสี้ยวหน้าด้านข้างของซีโรซา เขาชอบมองเธอชอบฟังเสียงของเธอ น้ำเสียงของซีโรซาอ่อนหวานและนุ่มนวลเหมือนกับใบหน้าของเธอ นั่นแหละ หรือจะบอกว่าสิงห์เหนือล้ำเอียงก็ได้ เพราะเป็นซีโรซา ไม่ว่าเธอจะทำอะไรในตอนนั้น เขาก็ใจเอนเอียงรู้สึกชอบพอทั้งนั้น

ถ้าหากไม่รู้สักชอบ ก็คงไม่จำเป็นต้องทำให้ตัวเองมีชีวิตที่ยุ่งเหยิงเพิ่มมากขึ้น สิงห์เหนือบินมาที่จังหวัดนี้เหมือนการเดินทางไปทำงานที่บ้านกับบริษัทในกรุงเทพฯ แต่เขาต้องบินข้ามจังหวัดเพื่อมาพบกับซีโรซา นอกจากนี้ชายหนุ่มยังมีแผนสำรอง

เขาอาจต้องซื้อบ้านที่นี้สักหลัง การเดินทางด้วยเฮลิคอปเตอร์ ส่วนตัวของเขาอาจสะดวกมากกว่าการเดินทางด้วยสายการบิน ทว่าสิงห์เหนือก็ยังไม่ได้ตัดสินใจเรื่องบ้าน เพราะที่นี้ดูเหมือนจะยังไม่มีย่านในแบบที่เขาต้องการ

ถ้าหากจะให้ลงทุนสร้างบ้านตอนนี้ก็อาจต้องใช้เวลา ซึ่งสิงห์เหนือคิดว่า กว่าจะสร้างบ้านเสร็จ เขากับซีโรซาคงพัฒนาความสัมพันธ์หรือไม่ก็ยุติความสัมพันธ์ต่อกันไปแล้ว ชายหนุ่มไม่ได้วาดฝันสวยหรูว่าเขากับเธอต้องจบลงด้วยการแต่งงาน

อันที่จริงเขายังไม่คิดถึงเรื่องนั้น สิงห์เหนือชอบเธอมาก นั่นคือความรู้สึกของเขาในตอนนั้น เมื่อชอบ ก็อยากทำความรู้จัก เมื่อได้ทำความรู้จักกันมากขึ้น สิงห์เหนืออาจต้องการไปต่อ หรืออาจหยุดการเดินทางนี้เรื่องความสัมพันธ์ ทั้งสองทางสามารถเกิดขึ้นได้

เขาไม่ได้เกิดความรู้สึกรักแรกพบต่อซีโรซา เขาชอบพอรูปร่างหน้าตาของเธอ บุคลิกของเธอ และอยากเรียนรู้ให้มากขึ้น ว่าเธอจะเป็นผู้หญิงที่เขาสามารถสานสัมพันธ์ไปได้ถึงขั้นไหน ลिंगห์เหนือไม่ใช่หนุ่มน้อยวิรรัก ที่เมื่อชอบผู้หญิงสักคนก็คิดว่าเป็นความรัก และพร่ำพูดถึงความรักนิรันดร์

'รักนิรันดร์ไม่มีจริงหรอก'

ลिंगห์เหนือก็คงไม่พูดด้วยว่าเขาสามารถมีความรู้สึกแบบนั้นได้ ถ้าหากเขาเกิดรักผู้หญิงขึ้นมาสักคน เขาก็จะรักเธอไปจนกว่าจะถึงวันที่เขาไม่รักเธอแล้ว ซึ่งลिंगห์เหนือคงตอบไม่ได้ว่าจะเป็นอย่างเมื่อไร

มาหาयरับหน้าที่ทำความสะอาดบ้านแทนซีโรซาในวันหยุดของร้าน ปกติแล้วทั้งสองคนจะช่วยกันทำงานบ้านในช่วงเช้า และช่วงบ่ายก็จะทำอะไรรับประทานด้วยกัน มาหายาไม่เคยมีเพื่อนสนิทไม่ไว้วางใจคลุกคลีกับคนอื่นแบบนี้

เธอพบว่าการมีครอบครัวแบบเรียบง่ายเป็นเรื่องที่มีความสุขแตกต่างจากตอนที่เธอทำงานในวงการบันเทิง มาหายาเป็นอดีตนางแบบที่มีชื่อเสียง เธอละทิ้งชื่อเสียงในการทำงาน เพราะเมื่อหน้าตาการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน

เธอไถลล้าจากความกดดัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัวที่ถูกคุกคาม การถูกวิพากษ์วิจารณ์จากคนที่ไม่รู้จัก และการถูกละเมิดในหลายเรื่อง นอกจากนี้ยังต้องมีชีวิตที่แก่งแย่งกับคนอื่นเกือบตลอดเวลา ทำให้มาหายาเหน็ดเหนื่อย

กระทั่งเธอได้พบกับปณัณย คนที่ถามเธอสั้นๆ ว่าเธอมีความสุขกับชีวิตแล้วจริงหรือ คำถามของเขาราวกับต้องการถากถางเธอ แต่ก็ทำให้มาหายาได้ครุ่นคิดถึงความต้องการของตัวเอง ว่าชื่อเสียงเงินทอง

ที่เธอมีในตอนนั้น อาจไม่ใช่ความสุขสูงสุดของเธอ

มาหยามีเงินสะสมในบัญชีมากพอที่จะทำให้เธอใช้ชีวิตได้ไม่เดือดร้อนนัก ถ้าหากไม่ฟุ่มเฟือยและรู้จักวางแผนการใช้ชีวิต หญิงสาวทำงานในวงการบันเทิงตั้งแต่ยังเด็ก เริ่มต้นจากการเป็นดารา อยู่ในความดูแลของคุณน้าสาวที่ผลักดันเธอเข้าวงการ

กระทั่งเธออายุสิบแปดคุณน้าของเธอก็แต่งงานและย้ายไปใช้ชีวิตที่ต่างประเทศ มาหยาเป็นผู้จัดการส่วนตัวคนใหม่ เธอรับงานมากขึ้น มีชื่อเสียงมากขึ้น และก็ต้องเผชิญหน้ากับความกดดันมากขึ้นเช่นกัน ตลอดสิบกว่าปีของการทำงานในวงการ สิ่งที่มาหาได้รับและเป็นเรื่องดี ก็คือความมั่นคงทางการเงิน

เธอเพิ่งค้นพบความสุขที่เรียกได้ว่าเป็นความสุขที่แท้จริงในชีวิต ก็เมื่อตามปณัยมาที่นี้ ซีโรซาก็อ้าแขนต้อนรับเธอ ปรารถจากอคติ มีแต่ความจริงใจมอบให้แก่มาหยา หญิงสาวฮัมเพลงในลำคอ แล้วก็ปิดฝุนทำความสะอาด การทำความสะอาดบ้านแบบรีบร้อนจะทำให้เหนื่อยเกินไป

“อู๊ย! คุณปณ”

มาหยาหันไปเจอปณัย ปกติแล้วเขาจะไม่กลับเข้าบ้านถ้าหากไม่ใช่ช่วงเย็น อาหารกลางวันจะถูกจัดใส่ปีนโตและปณัยก็จะนำติดตัวเข้าไปในไรต์ด้วย แต่วันนี้ดันออกมาเนียนะ วันสำคัญด้วยสิ มาหยามีอาการร้อนตัว เพราะซีโรซาออกไปข้างนอกกับสิงห์เหนือ ทว่าเธอก็กลับเคลื่อนด้วยการคลี่ยืมย้วยวนส่งให้ปณัย

“ตกใจทำไม”

“คุณมาเจียบๆ หยาก็ต้องตกใจสิคะ กลับเข้ามาที่บ้านตอนนี้มีอะไรหรือเปล่านั้น หรือว่าคิดถึงหยามากจนต้องกลับมามองหน้าหย่าให้หย่าคิดถึง”

“ผมลืมโทรศัพท์”

“แหม นี่กว่าจะบอกคิดถึงหย่าให้ชื่นใจบ้าง”

มาหย่าแกล้งขยิบตาใส่ปณัย เขาทำตาดูใส่เธอ แต่มาหย่าก็ยังยิ้มระรื่น เรื่องเขาทำตาดูเธอไม่กลัวหรอก ความกลัวที่เธอแอบซ่อนไว้ ก็คือกลัวเขาจะรู้ว่าเธอผลักดันให้ซีโรซาออกไปเกี่ยวกับสิงห์เหนือนะสิ

‘เธอต้องทำตัวให้เนียนที่สุดนะมาหย่า’

หญิงสาวบอกกับตัวเองในใจ ปณัยเดินขึ้นไปบนชั้นสองเพื่อหยิบโทรทัศน์มือถือในห้องนอนของเขา มาหย่าถอนหายใจออกมาเมื่อคล้อยหลังเขาไปแล้ว

“ร้อยวันพันปีไม่เคยลืมโทรทัศน์ ดันต้องมาลืมวันนี้เนียนะ”

หญิงสาวยกมือขึ้นลูบบอกตัวเองเบาๆ ทำอย่างไรก็ได้ เธอต้องผลักดันให้ปณัยเข้าไปทำงานที่ไรให้เร็วที่สุด แต่จะผลักดันหรือไล่ตรงๆ แสดงออกมาก็ไม่ได้ ปณัยฉลาดเป็นกรด ต่อให้อยากไล่ มาหย่าก็ต้องสะกดเก็บความอยากเอาไว้ให้มิดชิด

“หนูซีไปไหน หรือว่าออกไปที่ร้าน”

มาหย่าหมุนตัวหันไปมองปณัยที่เดินลงบันไดมา เธอเอานิ้วไขว้กันไว้ด้านหลัง การโกหกเพราะจำเป็นถือว่าเป็นที่เธอโกหกขาว ไม่ได้ตั้งใจทำความผิด

“คะคุณปณ คุณปณถามหาหนูซีทำไมหะคะ”

“ไม่เห็นก็ต้องถามหา”

มาหย่าเดินเข้าไปหาปณ เธอยกแขนขึ้นคล้องเข้ากับลำคอของเขา แล้วก็จูงใจยิ้มยั่วชวนใส่เขา เธอยั่วเขาที่เล่นที่จริงทุกวัน ขึ้นไม่เล่น บทนางยั่ว ปณัยคงสงสัยกันพอดี

“นี่กว่าจะถามหาหนูซี ถ้าหากหนูซีไม่อยู่นานๆ จะทำอะไรร้อนๆ กับหย่า”

“อยากหรือไง”

มาหย่ากรีดนิ้วไปมาบริเวณแผ่นอกของปณัย ปีนี้ปณัยอายุ

สี่สิบสอง แต่เขายังหนุ่มมาก ใครเจอหน้าปณียก็ต้องคิดว่าเขาอายุสามสิบต้นๆ เท่านั้น นอกจากนี้เขายังแข็งแรงมาก คงเพราะการทำงานในไร่ ได้ออกแรงทำงานก็เหมือนได้ออกกำลังกายไปในตัว สุขภาพร่างกายของเขาถึงได้แข็งแรงแบบนี้

“หยายังไงก็ได้ค่ะ แล้วแต่คุณ”

ปณียหรีตามองมาหยา ในขณะที่มาหยาไม่ยอมสบตากับเขานานนัก ปากเธอเหมือนปรารถนาในตัวเขา ทว่าตอนนี้เธออยากให้เขากลับเข้าไปในไร่ก่อนความจะแตก่าชีโรซาไม่ได้อยู่ที่บ้าน

“ผมมีงานต้องทำ”

มาหยาแสร้งถอนหายใจ ทำเหมือนเสียดายเหลือเกิน แล้วก็ถอยห่างออกจากปณีย เธอย่อตัวลงหยอกล้อเหมือนต้องการยอตัวเอง

“งั้นหยาไม่รบกวนก็ได้ค่ะ”

ปณียหมุนตัวเดินออกไปจากบ้าน เมื่อคล้อยหลังเขา มาหยาก็ยกมือขึ้นลูบอก แล้วก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ เธอสนับสนุนชีโรซาให้ออกไปข้างนอกกับสิงห์เหนือ ไม่ใช่เพราะหวังร้าย แต่เธออยากให้ชีโรซาได้เปิดประสบการณ์ในการใช้ชีวิต และไม่อยากให้ชีโรซาต้องละทิ้งโอกาสเรียนรู้ใครสักคน ซึ่งคนแบบสิงห์เหนือคงไม่ใช่คนที่จะได้พบง่ายๆ

ชีโรซาร่าเรียงเหมือนเด็กตัวน้อย หญิงสาวตื่นตาตื่นใจกับสัตว์เลี้ยงในสวนสัตว์ เธอให้อาหาร ถ่ายรูป แล้วก็ยังชวนเขาทำกิจกรรมด้วยกัน สิงห์เหนือเหมือนเป็นผู้ปกครองที่ต้องคอยเตือนให้ชีโรซาระวังตัวเอง และต้องคอยดูแลเธอ

“น่ารักจังเลยนะคะ”

ซีโรซากับสิงห์เหนืออยู่บริเวณด้านหน้าโซนของกระท้าย หญิงสาว
มองเข้าไปเห็นเจ้าตัวเล็กตัวกลม แล้วก็เปรยออกมา

“ใช้น้ำรักมาก”

ซีโรซาหันไปมองหน้าสิงห์เหนือ เธอยิ้มให้เขา แปลกใจเหมือนกัน
ที่เขาเหมือนจะมีความอ่อนโยนอยู่ในตัวมากกว่าที่เธอคิด

“ผมหมายถึงคุณ”

จากความแปลกใจ ตอนนี่ซีโรซากำลังถูกความเขินอายรุกราน
หญิงสาวยิ้มให้เขา แต่รอยยิ้มของเธอตอนนี้เจือปนด้วยความขัดเขิน

“อยากให้อาหารกระท้ายไหม”

สิงห์เหนือถามคำถามที่ทำให้ซีโรซาหยุดก้มหน้าหลบสายตา
จากเขา หญิงสาวพยักหน้ารับทันที ชายหนุ่มยื่นมือไปหาเธอ หญิงสาว
ก็วางมือลงบนมือใหญ่อย่างง่ายดาย แล้วเขาก็จับมือเธอเดินเข้าไปในส่วน
ของกระท้ายด้วยกัน

สิงห์เหนือซื้ออาหารกระท้ายแล้วก็ส่งต่อให้ซีโรซา สองหนุ่มสาว
เดินไปนั่งด้วยกันบนโซฟาหินภายในบริเวณเลี้ยงกระท้าย เจ้าตัวกลม
ขนฟูที่ยังไม่อิ่มหน้าрумเข้าไปหาซีโรซากับสิงห์เหนือ และหญิงสาว
ก็สอนเขาให้อาหารมัน

ชายหนุ่มทำตามด้วยใบหน้าเฉยเมย ในขณะที่ซีโรซาพรวดพาดัง
ความน่ารักของกระท้ายอยู่เป็นระยะ เธอรักสัตว์ แต่ไม่มีโอกาสได้เลี้ยง
ด้วยกิจวัตรประจำวันของการใช้ชีวิต ซีโรซาคิดว่าเธอไม่เหมาะกับการ
เลี้ยงสัตว์ เพราะอาจจะดูแลสัตว์เลี้ยงไม่ดีพอ

นอกจากความรักที่มอบให้ ก็ควรต้องมีเวลาสำหรับการเอาใจใส่
ด้วย ได้มาเที่ยวสวนสัตว์แบบนี้ซีโรซาเบิกบานมาก และสิงห์เหนือ
ก็ได้รับประโยชน์ทางอ้อม เมื่อซีโรซาเบิกบาน และได้ใช้เวลาอยู่กับเขา
ติดต่อกันหลายชั่วโมง

ไม่ใช่แค่การพบกันในร้านกาแฟ แล้วยแยกจากกัน เธอเริ่มคุ้นเคย

กับเขามากขึ้น ความกลัวที่หญิงสาวมีต่อเขาก็ค่อยๆ ลดระดับลง เรียกได้ว่าเป็นการเริ่มต้นของเดดแรกที่ทำให้สิ่งเหนือพิงพอใจ ชายหนุ่มแทบไม่ได้มองกระดาษ ดวงตาของเขามองไปยังซีโรซา รอยยิ้มของเธอ ความเบิกบานของเธอ ทำให้เขาพิงพอใจ เพราะถ้าหากเธอออกมาเดดกับเขา แต่ทำตัวปราศจากความทุกข์ เอาแต่หวาดกลัวเขา สิ่งเหนือก็คงหงุดหงิด

ฟาริสสั่งให้คนเตรียมผ้าสำหรับปูบนพื้นมาด้วย และมันก็ได้ใช้งาน ซีโรซาปูผ้านั้นลงบนพื้น แล้วก็ให้สิ่งเหนือนั่งลง หญิงสาวไม่ได้มาตัวเปล่า ถุงผ้าที่เธอนำติดตัวมาด้วยมีอาหารกลางวันอยู่ในนั้น นอกจากอาหารกลางวันแล้ว หญิงสาวก็ยังซังกาแพใส่ขวดเก็บความร้อนมาให้ชายหนุ่มด้วย

“สำหรับทุกคนค่ะ ไม่รู้จะพอหรือเปล่า แต่ช่วยรับไว้ด้วยนะคะ”

ซีโรซาส่งถุงผ้าอีกหนึ่งใบให้แก่ฟาริส ถุงผ้าทั้งสองใบนี้ก็เป็นคนของสิ่งเหนือที่ยกลงมาให้เธอ เพราะเจ้านายหนุ่มมีคำสั่งไม่ให้ซีโรซาหิ้วของด้วยตัวเอง หญิงสาวเช็กของเรียบร้อยแล้วก็ส่งให้แก่ฟาริส เมื่อเขาเห็นเธอยกถุงผ้าขึ้น ก็รีบเข้าไปซ้อนรับถุงผ้าจากมือของหญิงสาวทันที

“ขอบคุณครับ”

ฟาริสกล่าวขอบคุณอย่างสุภาพ แล้วก็ถอยออกไป แต่เขายังประคองถุงเอาไว้ในมือ นี่เป็นเวลาทำงาน ถ้าหากไม่ได้รับคำสั่งให้พักจากสิ่งเหนือ พวกเขาที่พักไม่ได้

“ในถุงมีอะไร”

“แซนด์วิชค่ะ ฉันนำมาเผื่อคนของคุณด้วยค่ะ คิดว่าทุกคนก็คงหิวเหมือนกัน”

“ฟาริส”

“ครับนายสิงห์”

“ไม่ได้ยินหรือไง คุณผู้หญิงบอกให้พวกนายพัก ก็ไปพักสิ แล้วก็กินมื้อกลางวันที่คุณผู้หญิงเตรียมมาให้หมดด้วย”

“แล้วเรื่องความปลอดภัยของนายสิงห์?”

สิงห์เห็นหนีไปมองฟาริส เพียงแค่นั้นฟาริสก็รู้ว่าเขาต้องทำตามคำสั่งของเจ้านายหนุ่ม ฟาริสโค้งตัวให้แก่สิงห์เหนือ แล้วก็เรียกทีมבודดีการ์ดเข้ามารับแซนด์วิชและกระจายตัวกันไปจัดการกับมือกลางวันที่ยังรอเตรียมให้ เพื่อจะได้รีบกลับมาทำหน้าที่ของตัวเองกันต่อ

“ขอบคุณนะค่ะที่คุณเห็นใจคนทำงาน”

สิงห์เหนือก้มศีรษะตอบรับ ชิโรซาเปิดกล่องอาหารที่เธอเตรียมมาแล้วก็ส่งให้แก่ชายหนุ่ม อาหารมื้อกลางวันของสิงห์เหนือเป็นข้าวผัดที่ถูกเก็บมาในกล่องและกล่องนั้นก็ถูกใส่ไว้ในถุงเก็บอุณหภูมิอีกชั้น

“สำหรับคุณค่ะ”

สิงห์เหนือยื่นมือไปรับ แนนอนว่าอาหารในกล่องบ่งบอกถึงความใส่ใจที่ชิโรซามีต่อเขา ชายหนุ่มยื่นหน้าไปมองอาหารกล่องของเธอ

“ข้าวผัดเหมือนกัน?”

“ค่ะ ข้าวผัดเหมือนกันค่ะ”

หญิงสาวยิ้มให้เขา เธอตั้งขวดเก็บอุณหภูมิขึ้นมาจากถุงผ้า แล้วก็ก็มีถ้วยกระดาษของร้านต้องมนตรีเตรียมมาด้วย หญิงสาวรินกาแฟใส่ถ้วย ปิดฝาแล้วก็ส่งให้สิงห์เหนือ

“ร้านปิดก็ยังได้ดื่มกาแฟสินะ”

“ซีเตรียมมา เพื่อคุณต้องการดื่มค่ะ”

“แน่นอนว่าผมต้องการ”

ชิโรซายิ้มให้ชายหนุ่ม สิงห์เหนือรับถ้วยกาแฟที่ชิโรซาจัดเตรียม

ให้เขา เสมือนว่าเขาซื้อกาแฟเพื่อกลับบ้านออกมาจากร้านต๋องมนตรี

“กินข้าวกลางวันด้วยกันนะคะ”

“ครับผม แล้วเราต้องชนก่อกันหรือเปล่า”

สิ่งทีเห็นอยู่บนกล่องในมือไปชนกับกล่องในมือของเธอเบาๆ เพราะใบหน้าเรียบเฉยของเขาทำให้ซีโรซาไม่แน่ใจว่าเขากำลังหยอกล้อเธอหรือว่าอะไรกันแน่

“ผมล้อเล่น”

สิ่งทีเห็นอบอกเรียบๆ ไม่ใช่แค่น้ำเสียงที่ราบเรียบ ใบหน้าของเขาก็ยังนิ่งเฉยเหลือเกิน อารมณ์ขันในตัวเขาเป็นเรื่องลึกลับลึน

“ซีหวังว่าจะถูกปากคุณนะคะ”

“ผมไม่ค่อยเรื่องมากเท่าไร ผมเป็นคนง่ายๆ”

“จริงหรือคะ”

ซีโรซาพูดออกไปแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเธอกำลังเสียมารยาท การย้อนถามกลับแบบนี้ เหมือนกับว่าเธอไม่เชื่อคำพูดของชายหนุ่ม

“คุณคงต้องพิสูจน์ด้วยตัวเอง ทำความรู้จักับผมให้มากขึ้น แล้วคุณก็จะได้คำตอบ”

เขากำลังจับเธออย่างโจ่งแจ้งใช่หรือเปล่า ซีโรซาสบตากับเขา แล้วก็แก้ไขด้วยการก้มลงมองกล่องอาหารกลางวันในมือ

“วันจันทร์ในสัปดาห์ต่อไป เราจะไปเดทกันที่ไหนดี”

“คุณจะมาเดทกับชื่อกี๋หรือคะ”

“เราจับมือกันแล้ว ก็กลายเป็นแฟนกันแล้วไม่ใช่หรือไง”

“เอ๊ะ! พะ...แฟนหรือคะ”

“คุณพูดเองนี่ คนทีจะจับมือกันได้ อย่างน้อยก็ควรต้องเป็นแฟนกัน”

ซีโรซามีเดดครั้งแรกกับบุรุษหล่อเหลาสะดุดตา และเขาก็ยังกลายมาเป็นแฟนคนแรกของเธอทั้งทีเดดแรกยังไม่ผ่านพ้นไปอย่างนั้นหรือ

“คุณสิงห์คะ ฉันคิดว่า...”

“ไม่ต้องคิดอะไรดีกว่า การลองคบกันไม่เสียหาย ถ้าหาก
ทำความรู้จักกันแล้ว คุณไม่ชอบผม คุณก็บอกเลิกผมได้”

ชายหนุ่มบอกรับอย่างไม่ใส่ใจ ซีโรซาก็เลยหมดคำพูด เพราะ
รู้จากการแสดงออกของสิงห์เห็นว่าเขาจะไม่ยอมรับฟังคำโต้แย้ง
จากเธอ

“เป็นแฟนกันแล้ว?”

มหาวิทยาลัยหน้าไปกระซิบถามซีโรซา เมื่อซีโรซากลับมา มหาวิทยาลัย
ก็ทำการตั้งตัวหญิงสาวมาสอบถามถึงสถานการณ์การเดทในวันนี้ทันที
ซีโรซาก็เล่าอย่างไม่ปิดบัง รวมถึงบทสรุปในวันนี้อย่างตรงไปตรงมา
ด้วย

“คะพี่หย่า”

“รวดเร็วดีเหมือนกันนี่”

มหาวิทยาลัยรีบวับ ในขณะที่ซีโรซามีความไม่สบายใจอยู่บ้าง
มหาวิทยาลัยมือไปลูบแก้มหญิงสาว แล้วก็ถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“มีเรื่องกังวลใจอะไร”

“ยังไม่ได้บอกพี่ปุ่นเลยคะ ถ้าหากจะมีแฟนก็ควรต้องแนะนำให้
พี่ปุ่นรู้จักก่อน แต่นี่ยังไม่ทันได้แนะนำเลยคะ”

“กลัวคนดูนี่เอง จะเป็นอะไรไป โตแล้วก็ย่อมต้องมีคนรัก
เป็นธรรมดา หนูเองก็อายุยี่สิบกว่าแล้วนะจ๊ะ ยังไม่เคยมีแม้กระทั่ง
แฟนคนแรก มีแฟนคนแรกตอนนี่ยังเข้าไปด้วยซ้ำ แต่ที่ซ้าก็คงเป็นเพราะ
โชคชะตาต้องการคัดเลือกคนที่ดีที่สุดให้แก่หนูสิ”

“พี่หย่าหมายถึงคุณสิงห์หรือคะ”

“ไม่ใช่เขาแล้วจะเป็นใครล่ะ”

“เขาน่ากลัวค่ะ”

“ทำความคุ้นเคยกันไป ก็จะไม่กลัวตัวเองนั่นแหละ ดูอย่างพี่ปุ่นของหนูซีลิจ๊ะ แรกๆ พี่ก็กลัวเขาเหมือนกัน ตอนนั้นก็รู้แล้วว่าเขาดูแค่น้ำใจไม่ได้ดูเท่าหน้า และก็ได้ไร้หัวใจเหมือนกับปากร้ายๆ ของเขาด้วยแค่ดูพอเป็นพิธี”

มาหยุดถึงปณัยแล้วก็ยิ้มหวาน ทำตาวิบวับ ซีโรชายิ้มกว้างขึ้น เธอทราบว่มาหยุดชอบปณัย และก็ป็นแรงสนับสนุนให้แก่มหาษาเพียงแต่ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ยังไม่คืบหน้าัก

“หนูซี งามตัวเองลิจ๊ะว่าวันนี้มีความสุขหรือเปล่า”

“ก็สนุกดีค่ะ และซีก็กลัวคุณลิ่งห์น้อยลงด้วย”

“เพราะฉะนั้นอย่าปิดโอกาสตัวเอง หนูซีรู้ตัวใหม่ เรื่องที่หนูซีหนักใจ ที่พูดออกมาเมื่อสักครู่ เกี่ยวกับคุณปุ่น แต่หนูซีไม่ได้พูดสักคำว่หนูซีไม่ชอบคุณลิ่งห์”

คำพูดของมาหยุดทำให้ซีโรซาต้องคิดตาม หญิงสาวยิ้มบางเบา เธอไม่แน่ใจถึงความรู้สึกชอบ แต่เธอก็ไม่ได้รังเกียจลิ่งห์เหนือ ที่ชัดเจนคือความรู้สึกที่เธอกลัวเขา ว่ความกลัวก็เหมือนจะค่อยๆ ถูกกลบด้วยความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น

“ยังไม่ต้องตอบพี่หรอกนะว่ชอบหรือไม่ชอบคุณลิ่งห์”

“คะพี่หยา”

“ถ้าหากวันหนึ่งหนูซีได้คำตอบที่ชัดเจน คนที่ควรไ้ยินป็นคนแรกก็คือคุณลิ่งห์ ไม่ใช่พี่”

“พี่หยาคะ ซียังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่ซีเชื่อพี่หยานะคะ ซีควรเปิดโอกาสให้แกตัวเองและคุณลิ่งห์ใช่ไหมคะ”

“ใช่แล้วจ้ะ อย่าให้ความกลัวบงกช่ความสำคัญบางอย่าง ไม่แน่หนูซีอาจจะชอบคุณลิ่งห์แบบไม่รู้ตัว ถ้าหากหนูซีปฏิเสธเขา คนแบบคุณลิ่งห์นะ เขาหันหลังให้หนูซีแน่นอน คนประเภทนี้ เสียอะไรเสียได้

แต่เสียดักดีศรีไม่ค่อยยอมหยอก หนูซึ่งวางตัวแบบนี้ก็น่ารักดีอยู่ ถึงจะกลัว ก็ไม่ได้ปฏิเสธเขาเสียงแข็ง ให้โอกาสตัวเอง วันหนึ่งจะได้ไม่ต้องเสียใจ ถ้าหากรู้ตัวว่าชอบเขา แต่เขาเดินออกไปจากชีวิตของหนูซีแล้ว ถึงตอนนั้นต่อให้ร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด ก็คงยากที่เขาจะกลับมา”

“คะพี่หยา ซีเชื่อพี่หยาคะ”

ซีโรซายืมให้มาหยา อีกฝ่ายก็ยกมือขึ้นลูบแก้มนุ่มเนียนของซีโรซาด้วยความเอ็นดู อายุยี่สิบห้า อ่อนกว่าเธอเพียงสามปีเท่านั้น แต่ถูกปณัยเลี้ยงดูมาอย่างปกป้อง ก่อกำแพงป้องกันซีโรซาจนเธออ่อนเยาว์กว่าอายุจริงไม่ว่าจะเป็นหน้าตา หรือว่าประสบการณ์ชีวิต

“เรื่องดักดีศรีสำหรับพี่นะ ไม่จำเป็นต้องแข่งไปเสียทุกเรื่อง บางเรื่องเราก็ลดมันลงบ้างก็ได้ ถ้าหากจะทำให้ชีวิตของเรามีความสุขมากขึ้น”

“พี่หยาคะ พี่หยามีความสุขไหมคะ”

“มีสิจ๊ะ”

“ค่อยยังชั่วหน่อยคะ ซีเป็นห่วงคะ”

“หนูน้อย ความสุขของคนเรามีหลากหลายรูปแบบ พี่ชอบคุณปุ่น แต่เขาเอ็นชากับพี่ แต่พี่ก็มีความสุขที่ได้อยู่กับพี่กับเขา กับหนูซี และก็กวนประสาทเขาบ้าง”

“พี่หยาอยากแต่งงานกับพี่ปุ่นไหมคะ”

“ถ้าหากเขาขอก็คงแต่ง แต่ถ้าหากเขาไม่ขอ และวันหนึ่งพี่เจอใครสักคนที่รู้สึกอยากอยู่ด้วยมากกว่าเขา พี่ก็คงไป”

“ซีกลับรู้สึกว่พี่หยาจะต้องมั่นคงต่อพี่ปุ่นมากแน่เลยคะ”

“ตอนนี้อยู่เท่าไรพี่ก็ไม่ไปจากเขาหรอก นอกเสียจากว่าเขามีผู้หญิงที่รัก และต้องการมีเธอในชีวิต ถ้าหากเป็นแบบนี้ พี่ก็พร้อมที่จะจบและจากไป แม้จะจบแบบเจ็บๆ ก็ตาม”

“พี่หย่าเป็นผู้หญิงที่เท่มากเลยนะคะ”

“พี่ไม่ได้เท่หรอกจ้ะ แต่พี่อยากจะเป็นคนที่มีทางออกให้แก่ชีวิตของตัวเองอย่างมีสติมากที่สุด”

“พี่หย่าคะ แล้วชีวิตควรบอกเรื่องคุณลึนกับพี่ปุ่นหรือยังคะ”

“เด็ดกันให้ครบสามครั้ง ถ้ายังเป็นแฟนกันอยู่ก็ค่อยบอก”

มาหย่าบอกกับซีโรชา ไม่ได้ยุ่งให้ซีโรชาทำผิด แต่ซีโรชาก็ควรแน่ใจอีกนิดเรื่องความสัมพันธ์ แล้วค่อยบอกต่อถึงปณัย

ริทมอเตอร์ไซค์คันใหญ่ปาดเข้าไปจอดขวางหน้ารถของสิงห์เหนือ แต่จะมีใครกล้าทำอะไรอีกฝ่าย เพราะคนที่กล้าทำแบบนี้คือนายน้อยที่มีอำนาจรองจากสิงห์เหนือ ประตुरถยนต์ถูกบอดี้การ์ดเปิดออก และสิงห์เหนือก็ก้าวลงจากรถที่จอดเทียบอยู่หน้าคฤหาสน์

“วันนี้คิดถึงฉันหรือไง”

ร่างสูงใหญ่ที่คร่อมอยู่บนมอเตอร์ไซค์ถอดหมวกกันน็อก แล้วก็สะบัดเส้นผมเล็กน้อย ผู้มาเยือนมีใบหน้าหล่อเหลาโดดเด่นเช่นเดียวกับสิงห์เหนือ มาดของเขาดูดันทันเข้านดิบเถื่อน บุคลิกของเขาเหมือนกับไฟเมื่อเทียบกับสิงห์เหนือที่เหมือนกับภูเขาน้ำแข็งเย็นยะเยือก

“เมื่อไรวัย!”

“ทีนี้มีอะไรให้หายแค้นหรือไง”

สิงห์เหนือสนทนากับน้องชายแต่ไม่ได้หยุดเท่า เขากับคนเป็นน้องก้าวขึ้นบันไดไปด้วยกันและก็สนทนากันไปด้วย

“นายมันตัวช่วย”

“นายก็เป็นตัวช่วยสำหรับฉันเหมือนกัน”

“เพราะนายคนเดียว ทำให้ฉันต้องเผชิญหน้ากับความแค้นอยู่แบบนี้”

“นายมีงานต้องทำ และนายไม่ควรทิ้งงาน”

สิงห์เหนือตอบน้องชายอย่างเย็นชา ปัญหาส่วนตัวของอีกฝ่ายเกิดขึ้นจากการกระทำของตัวเองต่างหาก สิงห์เหนือเป็นเพียงแค่ตัวแปรที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างขึ้นเท่านั้น

“แต่นายก็คือคนที่ทำให้เรื่องมันระเบิดเร็วกว่าที่คิด”

“แต่ทุกอย่างก็เรียบร้อยดีไม่ใช่หรือไง”

“เรียบร้อย? จบลงด้วยความทรمانของฉันนี่นะ”

“ความทรمانชั่วคราว นายทนรับไม่ได้หรือไง”

สิงห์เหนือเดินเข้าไปในคฤหาสน์ น้องชายก็เดินตามเข้าไป เมื่อก้าวพ้นประตู สองพี่น้องเผชิญหน้า และคนเป็นน้องก็เข้าไปกระชากคอเสื้อของพี่ชาย สิงห์เหนือยังคงวางเฉย แม้คอเสื้อจะถูกกระชากจนแทบขาดติดมือของอีกฝ่าย

“จะต่อยฉันหรือไง”

“นึกว่าตัวเองเป็นภูเขาน้ำแข็งเดินได้จริงหรือไง เซ็งฉิบ ไม่สนุกเลยสักนิด”

“นายไม่ควรหาความสนุกจากฉันนะ”

“เมื่อ นายไม่ต่อยตีด้วย ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะอยู่ที่นี้ ไปซ่อมยิงปืนที่ห้องใต้ดินนะ”

คนเป็นน้องปล่อยมือจากลำคอของเขาและเดินจากไป นั่นหมายความว่าคืนนี้อีกฝ่ายคงค้างที่นี่ สิงห์เหนือมองตามน้องชายแล้วก็ส่ายศีรษะเล็กน้อย ถึงจะระอา แต่อย่างไรอีกฝ่ายก็เป็นน้องชายของเขา

